ACTA CANONIZATIONIS SANCTORVM PETRI DE ALCANTARA ET MARIÆ MAGDALENÆ DE PAZZIS

S. S. D. N.

CLEMENTI IX

PONT. MAX.

Dominicus Cappellus

D. D. C.

Romæ An. Dni ... M. D C.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ACTA CANONIZATIONIS S. PETRI DE ALCANTARA, ET S. MARIAE MAGDALENAE DE PAZZIS

A' DOMINICO CAPPELLO COLLECTA,

In Quibus
Relationes habitæ in Congregatione Sacrorum Rituum:
In Consistorio Secreto: & Publico
describuntur.

Sermo item SS. D. N. ac Suffragia S. R. E. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum, & Episcoporum, recensentur,

Cum iis omnibus, quæ ipsum Canonizationis actum præcedere solent.

Solemnitas etiam Canonizationis: Sacrosanctæ Basilicæ Vaticanæ Apparatus: & Expensæ in illis factæ exactissimè referuntur.

Additis Ichnographicis Theatri Tabulis.

ACCESSIT DISSERTATIO
ILLVSTRISSIMI, AC REVERENDISSIMI DOMINI
D. FRANCISCI MARIAE PHOEBEI
Tarsensis Archiepiscopi,

In quâ multa super Canonizatione Sanctorum sacræ, & antiquæ eruditionis plena traduntur.

Cum Indice Rerum Memorabilium locupletissimo.

ROMAE Typis Fabij de Falco. M. DC. LXIX.

SVPERIORVM PERMISSV.

SS. D. N.

CLEMENTI NONO
PONTIFICI MAXIMO

DOMINICVS CAPPELLVS
P. F.

NEMO mihi audaciæ, aut temeritatis notam infliget, BEATISSIME PATER, si quæ nupèr in solemni Canonizatione Sanctorum PETRI de Alcantara, & MARIAE MAGDALENAE de Pazzis gesta sunt, hoc brevi Com-

pendio in ordinem à me digesta Sanctitati Tuæ nuncupare ausus sum. Tuum enim est quidquid in his paginis continetur; justitia autem, & ratio exigit, ut suum unicuique tribuatur: utque omnia ad originem redeant, à qua effluxerunt. Fateor quidem, me augustissimis rebus edisserendis longè imparem esse, earumque dignitatem ingenij penuria, & facundiæ defectu deterrere: sed vincit sterilitatem meam Sanctorum fœcunditas, quorum virtutes hìc toti Ecclesię veluti in tabula exhibentur, eorumque divitiæ supplent inopiam meam. Qua fiducia fretus Sanctitatem Tuam

hu-

humillimè exoro, ut qua ſoles humanitate hoc opuſculum excipias, ejuſque Auctorem pedibus Tuis oſcula figere patiaris, Deum jugitèr pro Tua incolumitate deprecantem, è cujus vita Chriſtiani Orbis felicitas pendet.

Imprimatur,

Si videbitur Reverendiſs. P. Magiſtro S.Pal.Apoſt.

I. de Angelis Archiep. Vrbinaten. Vices-ger.

Imprimatur.

F. Hyacinthus Libellus S.Pal. Apoſt. Magiſter.

Coronas aureas posuit super capita eorum expressas signo Sanctitatis Eccl. 45. 14. Psalm. 20. n. 4.

ACTA CANONIZATIONIS S. PETRI DE ALCANTARA, ET S. MARIAE MAGDALENAE DE PAZZIS

A' DOMINICO CAPPELLO COLLECTA.

ECCLESIA Catholica divinâ luce perfusa radios suos per totum Orbem diffundit, ab illo mystico Sole lumen accipiens, cujus calore, & influxu animata, in sanctitate, & justitiâ coràm ipso perpetuò subsistit. Hæc est veræ, & Apostolicæ Ecclesiæ nota, quæ in cœtibus infidelium non reperitur, quòd in eâ semper sanctitas viget, quam propterea in Symbolo fidei Sanctam esse profitemur. Atque ideò Romanus Pontifex aliquot interdùm viros, & mulieres, quorum virtus heroica signis divinitùs editis confirmata magis elucet, Sanctorum catalogo adscribere consuevit; ut perpetua in Eccle-

siâ Romanâ Sanctorum successio infallibili Apostolicæ Sedis judicio comprobetur. Nuper enim sacris Altaribus admoti sunt, uti splendidissima Ecclesiæ lumina, Thomas de Villanovâ Archiepiscopus Valentinus, & Franciscus Salesius Episcopus Genevensis. At nunc (Petro de Arbues, Aragoniæ Inquisitore: & Rosâ à S. Mariâ, Virgine Limanâ, in Beatorum numerum relatis) solemni Canonizatione illis additi PETRVS de Alcantarâ pœnitentiæ rigore, & evangelicâ paupertate conspicuus, ac MARIA MAGDALENA de Pazzis admirabili puritatis nitore, & angelicâ morum innocentiâ refulgens, ipsam Ecclesiam heroicarum virtutum splendôre illuminant.

Canonizati.

Beatificati.

Quo autem modo, quâ exactâ diligentiâ, quanto gravissimarum rationum pondere arduum hoc, & summi momenti Canonizationis negotium processerit, & quàm accuratè, ac seriò causa hujusmodi discussa sit, ex sequenti narratione constabit: initio ducto à S. PETRO de Alcantarâ.

Referuntur Acta in causa B. Petri.

Die VIII. Martii anno MDCL. coràm sanct. mem. Innocentio Decimo jam fuerat declaratum, constare post indultam B. PETRO venerationem de duobus miraculis, ejusdem intercessione ab omnipotenti Deo patratis. Itàque solùm supererat, quòd Summus Pontifex juxtà plurimas, ac repetitas Catholicorum Principum preces ad solemnem ejusdem Beati Canonizationem deveniret; tamen eò hujusmodi causa producta est, ut è vivis erepto sanct. mem. Innocentio X. & ad Pontificatûs apicem

cem

cem evecto fel. rec. Alexandro VII. Illustrisſimus, & Reverendisſimus D. Franciſcus Maria Phœbeus Archiepiſcopus Tarſenſis, tunc Sacrorum Rituum Congregationi à Secretis, Sanctorum faſtis jam adſcripto Thoma à Villanovâ, B. PETRI merita, cauſam jam abſolutam, Chriſtiani Orbis Regum, ac Magnatum vota hoc unum unanimiter expetentia Sanctitati Suæ pluries referret. Demum proceſſibus in ſpecie tum ante, tum poſt indultam B. PETRO venerationem compilatis, accuratè perlectis, de iis, quæ Sacra Congregatio maturâ diſcusſione appprobaverat, integram, & diſtinctam relationem Suæ Beatitudini obtulit, ut inde illius merita pleniùs agnoſceret, & poſtmodum quid in re tanti momenti agendum foret, Deo aſpirante, decerneret.

Plurimis interim elapſis menſibus, tandem Sanctitas Sua divino afflata Spiritu D. Phœbeo imperavit, ut in primâ Congregatione coram ſe habendâ, prout ſancivit ſanct. mem. Vrbanus VIII. à D. Cardinale Relatore quicquid poſt indultam venerationem ab ipsâ Congregatione definitum fuerat plenè, & diſtinctè referretur, ut abſolvi poſſent, quæ ad ejuſdem cauſæ complementum ſpectabant. *SS. mandat haberi Congr. in cauſa B. Petri.*

Statim igitur D. Phœbeus ad clariorem vitæ ſanctiſſimæ, virtutum, & miraculorum B. PETRI evidentiam, omnium quæ in eâdem causâ peracta erant, Compendium collegit, & ad DD. Sacræ Congregationis Cardinales, ac Conſultores tranſmiſit, quod hîc ne prolixiores ſimus, ideò omittimus, quia convenit cum relatione inferiùs deſcribendâ, additis hiſce verbis. *Sec. traſmittit Acta in cauſa B. Petri ad Dominos Card. & Conſ.*

IN futurâ Congregatione coram Sanctissimo Eminentissimus D. Cardinalis Sacchettus relator causæ Canonizationis B. Petri de Alcantarâ referet Acta universa in eâdem causâ; & quamvis die V. Martii, anno MDCXXII. decretum emanasset, tutò procedi posse ad solennem ejusdem Beati Canonizationem, tamen Sanctitas Sua de more audiet sententias DD. Cardinalium, & Consultorum, an nimirùm persistendum sit in hujusmodi Decreto. Ideò dignentur afferre sua suffragia, Secretario in scriptis porrigenda, ut inter Sacræ Congregationis monumenta de mandato Sanctissimi asserventur.

Habetur Congreg. Sac. Rit.

ITAQVE die XII. Aprilis anno MDCLX. in Congregatione Sacrorum Rituum habitâ coram Summo Pontifice, Eminentissimus Sacchettus narrationem de vitâ, rebus, gestis, & miraculis B. PETRI ex scripto prosecutus est, quã D. Phœbeus à Secretis pro suo munere in hanc formã congesserat.

Relatio in ead. Congr.

THESAVRVM permanentem in Cælis vili apud homines paupertate comparatum coram exhibeo Beatissime Pater, gesta summatim narraturus B. Petri de Alcantarâ, Seraphicæ districtionis Restauratoris, mirifici Reformatoris, ac Fundatoris Provinciarum S. Iosephi, & S. Io. Baptistæ; à quibus eo auctore reliquæ Provinciæ, ac penè innumerabiles strictioris Ordinis familiæ fœcundissimè promanarunt. At quis dignè poterit ejus virtutes, & admiranda pertexere, quæ omnem superant dicendi modum? Quis inquam aptè loquetur potentias Domini, auditas faciet omnes laudes ejus mirabilis,

in

in Sanctis suis? Verùm quia os Domini per Psaltem locutum est: *Propè est Dominus omnibus invocantibus eum in veritate*; idcircò certus, quòd fidelis sit Dominus in omnibus verbis suis, confidenter agam, & non timebo: memoriam abundantiæ suavitatis Servi sui eructabo, magnificentiam sanctitatis loquar, & mirabilia ejus narrabo; siquidem aderit, & loquetur Dominus. Gloriabuntur verò in te omnes, qui diligunt nomen tuum, quoniam tu benedices justo, Beatissime Pater.

IN Bæturiâ Hispaniarum Regione Norbæ Cæsareæ, quæ sacræ Alcantarensis Militiæ præcipua sedes existit, ex parentibus nobilitate generis, & Christianâ pietate claris Petro Garabito, & Mariâ Villelâ, anno millesimo quadringentesimo nonagesimo nono natus, & ex sacro Fonte renatus est Petrus, cui idem fuit in Baptismate, & in Regulari professione parentis nomen.

Crescebat infans ætate, crescebat simul sapientiâ, & gratiâ; ab ineunte ætate ambulans in innocentiâ, in quâ fuerat ingressus, servans depositum, quale acceperat, animam nempè, quam ei Dominus commendaverat, noxarum maculis non deturpans, & in eâ, quâ cœperat, morum innocentiâ perseverans, ibat de virtute in virtutem: positâ semel manu ad aratrum, retrò nunquam respiciens, & quasi mensuram ætatis excedens, in bonis operibus penè ad miraculum enitebat; ludicra enim, & voluptatibus obnoxia vitans, & hominum commercium fugiens, totum se dabat meditandis Dominicæ Passio-

ſionis myſteriis, ac ſi jam tunc futuræ Sanctitatis fundamenta, à divino Spiritu motus, poneret.

In Gymnaſio literas, domi amorem Domini diſcebat; nec deerat illi acre pro ætate ingenium: porrò æqualibus ferè profectibus, ſtudii, & virtutis reſpondebat parentibus, & magiſtro; etenim docebatur juſtus, & feſtinabat accipere : accipiebat documenta, & reddebat exempla virtutum. Creſcebat, confortabatur, ſenem agebat moribus, annis puer; nunquam tamen præſumens ſe eſſe perfectum, ne ab incœpti itineris intentione ceſſaret, incideretque in deficiendi periculum, ubi proficiendi depoſuiſſet amorem, ab iis, quæ jam divino favente Numine apprehenderat, ad anteriora ſe extendens, piâ aviditate currebat, & quotidie nova capiebat incrementa virtutum. Sciens verò eum ſapientem futurum, qui cum ſapientibus graditur, religioſis delectabatur viris, à prophanis abhorrebat libris, & ſacros evolvebat, per quos diſceret, Deum cognoſcere, & amare. Abſtinentiâ præparans animum ad Divina, jam quaſi Paulus ad tertium Cælum ſublevari incipiebat, & divinum mentis impetum ad rerum cæleſtium contemplationem erigens, tacitos, reconditosque ſenſus excelſæ Majeſtatis Divinæ, ex illâ Sanctorum admirabili ſuavitate delibutos, in apertam lucem, Angelico more inter homines converſando, proferebat. Hujus tamen ſingularis beneficentiæ magnitudo eum non attollebat; imò ad humilitatis ſtudium provocabat intenſiùs, jam tunc à pueritiâ cautus declinare virus virtutum ina-

nem

nem gloriam, ne de magno minueretur, ſed creſceret de puſillo.

Adhuc puer, cùm vehementèr deſideraret in ſtudia Literarum incumbere, ad Academiam Salmaticenſem ſe contulit, ubi diſciplinis ſtuduit, & brevî inter æquales ſic ingenii laude enituit, ut Magiſtrum ipſum haberet admirantem, nec torpentes invidiâ condiſcipulos pateretur; quippè qui non, ut adſolet, ſcientiâ inflabatur, ſed perfectè ſciens in demiſſione animi, & humilitate, cognitionem conſtitui veritatis, parùm illi videbatur, ingenio, & eruditione alios præcellere, niſi modeſtiâ, & humilitate ſeipſum ſuperaret, & omnibus cederet. Indè regreſſus in Patriam, adoleſcentiam ſummâ exêgit ſimplicitate, & puritate angelicâ, perpetuò orationi vacans, & operibus miſericordiæ. Illius animum minimè occupabant rerum caducarum ſpecies: & quamvis inter illas in ſeculo verſaretur, non eum à Cæleſtibus humana avocabant; ſed illius mens Divinis intenta, ibi deſiderium ſuum figebat, ubi, quod offerebatur, æternum erat.

Cùm tamen altâ mentis cognitione perſpiceret, hanc mortalem in ſeculo vitam innumeris plenam eſſe periculis, inſidiari illi carnis illecebras, pecuniarum lucra blandiri, adulari cupiditates, cuncta ferè perniciem, & interitum afferre, univerſas verò vias Domini miſericordiam eſſe, & veritatem; cœpit illi diſplicere vana felicitas; & charitas ejus magis, ac magis abundans in ſcientiâ, & in omni ſenſu, probavit potiora, ſtatuitque abſtinentiæ vias patientiæ

greſ-

greſſibus terere, & ſanctæ converſationis habitum quærere pauperrimum, cum Davide inquiens: *Portio mea Domine cuſtodire legem tuam, bonum mihi lex oris tui ſuper millia auri, & argenti.* Ad quam perfectè legem adimplendam, rebus humanis nuncium remittere decrevit, & totum ſe divino ſervitio mancipare, ubi corpore ad terram abiecto, animus in Cælo habitaret. Proindè Seraphici Patris Cœnobia inviſens, regularis ejuſdem ſelectæ ſibi diſciplinæ legibus inſtrui ſatagebat. Et ne ſubita mutatio mentem ſimul, corpuſque turbaret, occultè arripuit mirè exercere jejunia; & quia non ſolo iejunio ſalus animæ acquiritur, miſericordiam in pauperes jejuniis addebat, ut hæc ideò acceptiora fierent miſerationum ſociata ſuffragiis. Dehinc in ſtudio virtutis quotidie magis progrediens, ſodalium, & amicorum conſortia vitare, corpus flagellis aſperrimè cædere, orationi inſiſtere, & in aliorum ſalutem præclara pietatis documenta præbere cœpit.

Iis igitur probè inſtructus, & ſerviendi Deo ſtudio flagrans, timens, ne conſanguinei, aut parentes currentem ad bravium virtutis, & ad Religionis portum navigantem impedirent, die quâdam clàm domo paternâ aufugiens, Conventum petiit S. Franciſci loci Manzarretes, tertio à Valentiâ lapide diſtantem; ſed morabatur interceptus à fluuio *Tietar*, qui tunc fortè continuatis per dies imbribus nimis intumuerat. Quid faciet inops conſilii? nox imminebat, augebat horrorem ſolitudo loci, aquarum fragor: non cymba, non navicularius aderat. In his

rerum

rerum anguſtiis, flexis humi genibus, à Deo remedium imploravit; & ecce de repente in ulteriori fluvii ripâ ſe reperit, Divinâ virtute corpori levitatem tribuente, ſingulari illo privilegio, quod olim Principi Apoſtolorum conceſſum fuit: exindè adoleſcens ejus admiranda aſſecutus cujus nomine gloriabatur, Divinæ vocationis argumentum hauſit inſigne. Quare ad Cœnobium celeriter pervenit, & Cuſtodiæ Franciſcanæ Præſuli, ad ejus pedes abjectus, humile cordis ſui deſiderium indicavit. Præerat tunc Conventui Fr. Michaël Rochus, vir moribus laudatiſſimis, qui ſacrilegium putans Petrum rejicere ſupplicantem, eum inter ſuos humaniſſimè admiſit. Ille ſeculari ſtatim habitu à ſe procul abjecto, humile, & aſperum ſaccum induit, & quaſi vereretur illum deperdere, funiculo medium corpori adſtrinxit arctisſimè. Deus autem præcinxit illum virtute, & poſuit immaculatam viam ejus. Potentibus enim Dei armis munitus, paupertate, humilitate, religioſæ diſciplinæ rigore, rarâ oculorum modeſtiâ, & continuo orationis ſtudio accinctus Chriſti tyro, ſedebat levans ſe ſupra ſe, humana tranſcendens, & ad cæleſtia totus anhelans. Itaque Fratribus Minoritis aggregatus, initio ſtatim tyrocinii tam magnos in virtute progreſſus fecit, ut inter cæteros ceu emeritus miles emineret, omnibus tamen animi demisſione, & obedientiâ inferiorem ſe indicabat. Sic vitam ſuam rectè inſtituens, majoribus, æqualibus, minoribus charus, & amabilis erat.

Anno mox tyrocinii expleto, professionem emisit in manibus Fr. Francisci Fregenalis, viri sanè venerabilis: & novum quoddam, ac sanctius, Deo jam votis adstrictus, vitæ genus instituit, & Hieremiæ in primis memor, dicentis: *Per oculos intrat mors in animam*, oculis semper in terram dejectis, neminem unquam aspiciebat, assuetus in viâ sequi socium, ac si cœcus esset omninò. Præterea nunquam advertit, num Chorus Ecclesiæ, quem diu, noctuque adibat, fornice obductus esset, an laqueari. Quadriennio jam cujusdam Conventus incola, nec arborem malum medicam, quæ erat in atrio ejusdem, viderat, adeò ut miraretur aliquando quasi rem novam, cum peregrinus quidam Frater illam valdè laudaret. Nec sciebat post integrum annum, an cellula sua ex lapidibus, aut lignis constaret. Cumque attentiùs oraret, passim à sensibus penitus abstractus videbatur; & suspenso in aëre corpore, animus in Cælum rapiebatur: quare nec semel evenit, ut in contemplatione defixus, caput ad januam cubiculi allideret.

Anno ætatis vigesimo, juventutem senili prudentiâ supergressus, præter morem Religionis, Custos Cœnobii Sanctæ Mariæ Angelorum Cauriensis Diœceseos renunciatus est, ubi tanta ei desuper collata est gratia, ut non modò sanctæ vitæ exemplis, & doctrinæ radiis, sed signis etiam, & prodigiis coruscaret, quibus aliquâ ex parte, quod erat soli Deo notum in illo, etiam manifestum fieret hominibus.

Siqui-

Siquidem cum per dies aliquot nix copiosa è Cælo cecidisset, quæ à Conventu Fratres egredi ad petendam eleemosynam prohibebat, vigiliâ jam imminente Nativitatis Domini, panes omnes consumpti erant, & horti olera nivibus emortua, ita ut nihil jam ad refectionis horam Fratribus apponendum in mensâ superesset; isti penuriam escæ Petro indicarunt, quorum ille pusillanimitatem modestâ increpatione corripuit: *Multis*, inquiens, *passeribus meliores estis vos; sperate in Deo, & ipse vos enutriet*. Mox flexis genibus, Dominum precabatur, ut memoriam faciens mirabilium suorum, misericors, & miserator Dominus, escam daret timentibus se: statimque audito signo campanulæ exterioris ostii, jussit Fratribus, ut accurrerent, exploraturi, an Dominus annonam servis suis mittere dignatus esset; Fratres, reserato ostio, magnam nivis copiam hærentem postibus tantummodò repererunt: Petrum itaque redarguebant, qui etiam hyemis tempore ipsis cogitare de crastino vetuisset, eosque ad summas illas angustias redegisset; quicquid enim supererat, Dei servus quotidie in pauperes distribuere consueverat. At ille certò sciens, non defuturam in se confidentibus Dei opem, & providentiam, & iis, qui jactant cogitatum suum in Domino, annonam abundè præbiturum, rursum dicebat: *Nolite timere pusillus Grex, ite, & inquirite diligentiùs*. Fratres iterùm ad pulsum campanulæ ostium repetentes, ingentem canistrum plenum panibus nivi superpositum ad ostii limen invenerunt;

ac diligenter inquirentes de tanti muneris datore, neminem prorsùs viderunt, qui illud tam importuno tempore, & itinere altâ nive obſito, eò portare valuiſſet: quare ab omnibus creditum eſt, Angelorum miniſterio delatum fuiſſe. Alacres igitur, & læti ad Petrum remigrarunt, enarrantes mirabilia Domini: ille eos verbis benignè corripiens, inquit: *Modicæ fidei quare dubitaſtis? Deo gratias agite, deque illius providentiâ nunquam diffidite; imò memores Evangelicæ monitionis, nihil ſoliciti ſitis animæ veſtræ, quid manducetis, aut quid bibatis, neque corpori veſtro quid induamini; hæc enim gentes inquirunt, veſter autem Pater cæleſtis ſcit, quòd his omnibus indigetis: reſpicite volatilia Cæli, quoniam non ſerunt, neque metunt, neque congregant in horrea, & Pater veſter cæleſtis paſcit illa.* Ita Apoſtolicâ doctrinâ, & ſignis Fratres benignè inſtruendo, nihil jam benevolentiæ deerat ad correctionem, nihil ſupererat occaſionis ad crimen. Quis igitur æquè pius ad compatiendum, ad corripiendum liber? Augebatur proindè fama ejus ſanctitatis, & ad remotiores etiam Vrbes pervadebat. Stupebant, & illius virtutes admirabantur, qui ſeſe Rectorem ſimul, & Regulam exhibebat. Petri enim vita, viva lex perfectionis erat, & in illius vultu, geſtiſque tanquam in clariſſimo ſpeculo, videbant Fratres veram Seraphicæ virtutis imaginem, & quomodò ipſe eos anteiret in ſanctitate, & juſtitiâ omnibus diebus ſuis.

Præter verò commune cæteris Inſtitutum multa ſingularis obſervantiæ, & altioris perfectionis edebat

bat documenta, ad quæ nemo pertingere valebat. Refert enim Sancta Theresia Carmelitarum Reformatorum Ordinis parens, & ornamentum, quòd ne momento quidem diei, ac noctis Petrus cessabat ab oratione: & ne somnus ei laudes interrumperet, flexis genibus supra pellem, quam desuper tabulam suberis humi stratam in stragulum adhibebat, ad ligni stipitem parieti infixum innixo capite, vix dormitare incipiebat, cùm repentè excitatus vigilias repetebat. Idque interdum ab assiduâ meditatione fesso capiti indulgebat, ut saxo cervicalis loco inniteretur, memor Chrysologi sententiæ: *Homines esse, qui more debitæ servitutis, indefessis excubiis, adventum Domini præstolantur: qui verò corpori serviunt, ut jam Divinam nesciant servitutem, & de carnis voluptate soliciti, solicitudinem occursus Dominici perdiderunt, homines non vocandos esse, sed jumenta.* Itaque pervigil in excubiis, in occursibus indefessus, sequentibus se Ducem præbebat virtutum omnium exemplar absolutum. Hæc inquam supellex Petri cellulam ornabat, prætereà nihil: pellis ovina, suberis tabula, silex, & ligni paxillus; cæterùm rudis paries & informis conopeum præstabat illi simul & domicilium: Cella autem adeò erat angusta (teste ipsa Theresia) ut pedum quatuor longitudine, trium latitudine constaret; adeòque humilis, ut non posset in eâ Petrus erectus permanere, sed cogeretur flexis genibus, & curvis semper humeris pro loci humilitate se ibidem minorem reddere, fierique parvulus, ut magnus suo tempore intraret in Regnum Cælorum.

Pa-

Paternam S. Francisci humilitatem, obedientiæ virtute supergressus, Regale Sacerdotium, antequàm Superiorum ad id imperio cogeretur, formidabat accipere, tantâ se dignitate indignissimum reputans: jussus tamen illo insigniri, non abnuit. Itaque non sumens sibi honorem, sed vocatus à Deo, tanquam Aaron, Sacrum quotidie faciebat, & tantos aquarum exitus intereà deducebant oculi ejus, ut illud Scripturæ ei aptari posse videretur: *Fons hortorum, & puteus aquarum viventium, quæ fluunt impetu de Libano.* Præthereà supra cubitum è terra elevabatur, & semel à S. Theresiâ, ab aliis frequenter etiam in itinere, ad binos usque cubitos visus est in aëre, elevato, & suspenso corpore, meditando consistere.

Peritissimus fuit arcanorum cælestium, quæ simplicitate mentis, Deo revelante, faciliùs quàm ingenii acumine, & hominum doctrinâ, penetrabat; ita ut more splendidissimæ nubis lucem spargeret. Coactus itaque Superiorum præcepto suggestum ascendere, & ad circumstantes prædicare ex tempore, dedit illi Dominus verbum evangelizandi virtute multâ, adeò ut omnes dicerent tunc impletum esse illud Evangelii: *Non enim vos estis, qui loquimini, sed Spiritus Patris vestri, qui loquitur in vobis.* Misericordiam nempè cum severitate sociabat, zelum cum pietate miscebat, & rigorem benignitate temperabat, in se unum rigidus semper, & austerus. Erumpebant de ore ejus, quasi sagittæ potentis acutæ, à quibus innumeri ad pœnitentiam sauciati eruebantur de potestate tenebrarum, & transferebantur in Regnum Filii Dei.

Do-

Donum discretionis spirituum à Deo accepit, ideòque singulis, prout opus erat, idonea remedia præbebat: Tyrones bono credere, & malo fidem non adhibere docebat optimus rerum divinarum Magister. Ab his tamen abstinendum sibi, dum senesceret, necessum habuit, ut plausus humanos effugeret, Sanctorum pestem. Plerumque enim in extasim rapiebatur, dum oculorum aciem in Crucifixi Imaginem concionando defigebat. Post concionum verò laborem publicum, omnibus omnia factus, ad viliora erga pauperes officia descendebat: egenis ad victum necessaria suppeditabat, ipsis in abjectissimis etiam muneribus inserviebat, & Christi memor docentis, *Non in solo pane vivit homo*, unà & Dei verbo illorum animas pascebat; quos ideò nihil habentes, ac si jam omnia possiderent, habendi voluntatem contemnere suadebat: porrò etsi tenuissimo victu, & vilissimo aleretur, de illo tamen partem detrahere curabat, quam in suos pauperes erogaret, nec ullo unquam die pro ratione suæ paupertatis stipem iis denegabat; gnarus, in lance justitiæ apud Deum, non pretium, aut multitudinem munerum, sed animum, & studium donandi pondus habere, & ęquari merito, quod distat impendio: nec levia dixerim Petri dona, sociata pondere subsidii spiritualis.

Conventum S. Honuphrii Provinciæ S. Gabriëlis moderandum suscipere coactus, orandi studium voto magis valuit, quàm opere adimplere: siquidem eum jam sanctitatis fama celebrem adibant omnes non modò infimi, & populares, sed nobiles,

&

& potentes in ſeculo, ut ſe illi ſapienti, & ſanctitate conſpicuo, & in rebus, quæ ad conſcientiam pertinent, mirè verſato, committerent inſtruendos. Tanta autem erat ſermonis illius fœcunditas, & ſuavitas, ut certatim ad pœnitentiam innumeros alliceret, & attraheret peccatores. De bono tamen eorum, quos ſaluti reſtituerat, ad gloriam inflatus eſt nunquam, neque de animabus in peccato induratis murmuravit, ſed eodem ſemper animo manens æquè benigno, & juſto, gratias Deo referebat, admonens univerſos vitiorum cæno immerſos, ut oculos ad Cælum attollerent, peccatorum ſuorum pœniterent, & veniam à Deo peterent: à peccati verò jugo jam liberatis ſuadebat, ut conſtantes in Fide, & Charitate permanerent, Deoque tantùm, cujus fuerant miſeratione ſanati, ſeſe gratos perpetuò exhiberent.

Curâ poſteà regendi Conventum S. Michaëlis Placentiæ ſuſceptâ, diſcipulorum animos in ſtudio ſanctæ converſationis exercuit. Et indè ad alios Ordinis Conventus translatus, auſteræ admodùm vitæ normam ſibi præſcripſit, & in ſuum corpus, ceu domeſticum hoſtem ſævire cœpit. Summâ hyeme (ut refert S. Thereſia) urgente nivis frigore, pallio ſe exuens, cellæ feneſtram, & januam reſerabat, ut frigidiſſimo excepto aëre, & gelu, acriùs corpus torqueretur: tunc feneſtrâ, & januâ clauſis, & pallio reſumpto, carnem blandè increpabat, ut miſera gauderet vehementiori frigori ſubtracta, in poſterum verò placidiori contenta eſſet, ne ſibi aliquid

de-

deterius contingeret. Ita tam durè ſecum agebat, ac ſi corpus ſuum non eſſet, nec alienum; nam alioqui non tam diris modis illud tractaret, dum ſe tunc tantùm credebat algere, cùm proximum pallente nuditate præ frigore trementem intuebatur.

Procedente ſubinde tempore, in Capitulo celebrato in Conventu S. Gabriëlis Civitatis Pacenſis, miro Fratrum conſenſu, Provinciæ Definitor electus eſt. Neque dignitas Magiſterii deſideravit in illo virtutum incrementa: fiebat enim in dies ſe ipſo ſanctior, & prudentior, & Evangelicæ illius doctrinæ ſectator accuratiſſimus, *Non duas tunicas, neque calceamenta habeatis*, nudis incedebat pedibus; imò & nudum caput hyemis imbribus, & nivi exponebat, ita ut interdum capilli gelu concreti deciderent, æſtatis verò tempore, exurentibus Solis radiis, exulcerato capite vehementiſſimè cruciaretur. Interrogatus autem, cur detecto capite ſemper incederet, reſpondebat: *Coram Deo nefas eſſe tecto capite ambulare*; ac ſi Deum præſentem ſemper, & ubique haberet. Cùm verò illi opus erat vetuſtum, ac vilem ſaccum, quo induebatur, mundare, quem à Regularis profeſſionis exordio nunquam mutavit, illum abluebat, & adhuc madidum reſumens, ut ſe ita caſtigaret, ſuo corpori aptabat. Nec hiſce ſatur incommodis, ſæviſſimâ etiam hyeme, plerumque in gelidam aquam ſeſe injiciebat, ut lubricæ carnis incendia extingueret, & inſidias dæmonis eluderet; illo tantùm igne, quem Dei accendebat charitas, in corde retento.

Annos natus triginta novem in Conventu S. Mariæ de Alburquerque omnium suffragiis in Provincialem Provinciæ S. Gabriëlis electus est: adeò enim ejus aspectu, & familiari colloquio Fratres recreabantur, ut certatím ad eum promovendum, nemine dissentiente, concurrerent. Cœpit tunc primævam S. Francisci Regulam austeram, & perfectam paupertatem diu meditatam in usum reducere: itaq; coactâ Congregatione, quam intermediam vocant, in eâ leges edidit, quibus Provinciam sibi commissam uniformi vitæ, & prisco Seraphici Parentis instituto, & perfectioni restituit. Cumque nemini jam ad dexteram, aut lævam partem deflectere ab antiquâ conversationis regulâ liceret, nonnulli debiles ad tantę perfectionis lucem caligantes, in eum insurrexerunt, & acuerunt linguas suas, os implentes maledictione: alii verò quamvis durum sibi videretur, quòd cogerentur in mente veteri nova meditari, discipuli tamen veritatis, sui etiam dissimilem diligebant, & bellum vitiis, non assertori veritatis inferre parabant. Sed nunquam ille aut irâ subitâ concitatus patientiam abjecit vel humilitatem, sed semper hilarem faciem gerens, liquidò ostendebat, se de cælestibus tantùm rebus cogitare, sicut Scriptura ait: *Corde lætante vultus floret*. Quærebat irrisiones, & contumelias amplectebatur, inter illas exultans fortissimus Christi Athleta; coram tondente se obmutescebat, & non aperiebat os suum, ratus expedire, ut vivus lapis tunsionibus, & pressuris, nempe injuriis, & insectationibus, expoliretur: æquo igi-

tur

tur animo ferebat injurias, & pro persecutoribus Deum precabatur. Quam verò imponebat aliis legem, & disciplinam, magis ipse portabat Legifer, & Magister, omnibusque præibat exemplo; quippe in vilioribus ministeriis inserviebat Fratribus: dum recumberent ministrabat, factus è recumbente minister, & qui præcessor erat, sicut ministrator, strenuè implens officium sibi demandatum, tanquam unus ex illis, imò & omnium minimus.

Cum sibi ipsi parum proficere videretur, ad antiquum rigorem familiam suæ gubernationi commissam reducendo, nisi etiam illam fœtu novæ prolis amplificaret, in ipsâ S. Gabriëlis Provinciâ tres Conventus extruxit, in quibus rigidi propositi disciplinam initio inductam, illæsam custodivit. Vidit itaque paucos intra dies provocatos non paucos exemplo sui. At præstitis minimè contentus, ad altiora tendebat, & S. Francisci perfectionis vestigiis insistens, unà cum Fr. Martino à Sanctâ Mariâ, fundavit Provinciam Montis Arabidi in Regno Lusitaniæ.

Timens verò, ne filiorum mira fœcunditas, & Christi Militum aggregatio copiosa, aut suum extolleret animum, aut alios pluris de se, quàm videbatur in ipso æstimare cogeret, deserti loci solitudinem petiit. Itaque impenetrabilia Montis Arabidorum, desertique interiora quærenti, specus occurrit, ubi silentium, quasi à Deo oblatum, & nullum prorsus cum hominibus commercium amplexus est. Ibi cum cibum sumere, ne corpus deficeret, vel

somno indulgere paulisper cogeretur, miro afficiebatur pudore, dolebatque sanctam animi libertatem carnis miseriis coërceri. Quotidiano igitur martyrio se torquebat, corpus assiduis jejuniis, vigiliis, & flagellis, quasi vellet iis non solùm illud castigare, sed conficere, dilacerabat; & solitus integras ferè noctes, & magnam diei partem in meditationibus transigere, Angelicam planè vitam in illâ solitudine ducebat; quò adhuc Peregrini confluunt, venerationis causâ in specu cellulā visuri, sepulchri magis, quàm humani habitaculi speciem præseferentem.

Nova mox officia charitatis in proximum, Conventum repetere, Petrum compulerunt, aliis magis, quàm sibi prodesse cupientem: quare in Capitulo celebrato in Provinciâ Sancti Gabriëlis, Definitoris partes assumere coactus est. Virum tunc in Hispaniæ angulo, & in abdito Conventus loculo conditum, favor Principum, & omnis Aula Regalis in publicam lucem adduxit; siquidem magnificaverat illum Dominus in conspectu Regum. Itaque à Carolo Quinto clar. mem. Imperatore Augusto, & à Ioannâ Austriacâ Lusitaniæ Principissâ Confessarius eligitur, & ad id muneris suscipiendum literis repetitis invitatur: verùm ille sibi semper similis, munus oblatum modestè rejecit, mallens inter septa Monasterii abjectus in Domo Domini vitam transigere in sanctis meditationibus, quàm Aulas Principum, etsi piissimi essent, frequentare.

Crescebat tamen in dies fama Sanctitatis, & latè Divinâ favente gratiâ, per universam Hispaniam

vo-

volabat, quantumvis ille summâ animi demissione eam occultare curaret. Quare in Capitulo, quod vocant intermedium, Custos Provinciæ Sancti Gabriëlis adlectus est, quo munere inito, sicut cæteris præerat officio, sic exemplo omnibus prælucebat; omnium virtutum ideam Fratribus ad imitandum se exhibuit, Angeli potiùs, quàm hominis vitam gerens.

Inde Romam profectus est, desiderio flagrans erigendi novas Provincias in summâ paupertate, ipsâque Seraphici Parentis perfectione; Romæ degentibus Fratribus propositum indicavit, ex quibus nonnulli imbecilliores, suis tantùm commodis addicti, motus in Religione excitarunt, & bellum Dei famulo indixerunt, si pergeret meditata perficere. At Petrus Davidicum illud conservans eloquium: *Dominus mihi adjutor, non timebo, quid faciat mihi homo*; minis nequaquam perterritus, quicquid Fratres Observantię contendunt, à Ministro Generali Conventualium conatus est obtinere. Voti compos effectus, à Paulo Quarto Summo Pontifice, qui Petri invictum, & Apostolicum zelum antenoverat, Literas Apostolicas accepit, quibus illum ad erigendas novas Provincias strictioris Disciplinæ per Hispaniam creavit Commissarium Generalem. Petrus operi accingitur, & in Hispanias regreditur, ægrè ferentibus Fratribus de Observantiâ, quòd sub Conventualium obedientiâ, strictioris Regulæ Provincias fundandi munus suscepisset. Et ecce extraneus factus est fratribus suis, & peregrinus filiis matris

suæ:

ſuæ: ſemel enim ex itinere fatigatus, cum Conventum Fratrum de Obſervantiâ adjiſſet, oſtiarius, eo cognito, & in Conventus clauſtra perducto, clauſit oſtium, eumque velut apoſtatam innumeris contumeliis affecit; at quaſi parum eſſet, ſuis tantummodò conviciis eum impetere, ſocios multos ad probra in Dei famulum ingerenda convocavit. Fratres neque id ſatis eſſe pro demeritis arbitrantes, in quem jus contumeliæ obtinuerant, jus flagellationis exigunt, eumque flagellis de more Religionis cædere conſtituunt; quare Petro imperant, ut nudo tergo, genibus flexis, omnium verberibus ſe exponat; ille verò juſſis obtemperans, Chriſti veſtigia ſequutus, *Qui peccatum non fecit, nec inventus eſt dolus in ore ejus, tamen cum malediceretur, non maledicebat, cum pateretur, non comminabatur, tradebat autem judicanti ſe injuſtè*, non ſolùm aſſentitus eſt, ſed flagellis cædi enixè rogavit, ſibique denudavit humeros, dorſum tradidit in flagella, & maxillas ad palmas. Fecit autem Dominus judicium injuriam patientibus, qui & in flagella paratus erat: Petrum ſiquidem denudatis humeris Fratres intuentes, ferreis catenis, horrido cylicio, foraminibus aſperâ bracteâ ſanguine conſpersâ præcinctum, eo moti ſpectaculo averterunt ſe retrorſum, & non ceciderunt, quia Dominus ſuppoſuit manum ſuam; nec enim difficile fuit religioſis viris declinare à malo, & facere bonum: Convicia igitur in convivia verſa ſunt, in laudes contumeliæ, probra in admirationem, & Petrum hoſpitem, & fratrem charitatis brachiis vix illum

di-

dimittere à se volebant. Ille tamen, Fratribus exemplo patientiæ jam ad meliorem frugem conversis, ocyùs à refectione declinans, & à Conventu discedens, quò eum trahebat spiritus, pervenire festinavit.

Post multos pedestris itineris labores, in Regno Castellæ non longè ab Oppido *del Pedroso* occurrit illi locus aptus Conventui ædificando, in quo primam suam strictioris Ordinis Familiam instituit: & multi ad eum confluere cœperunt, accensi severioris vitæ studio, & Deo inserviendi desiderio sub illius disciplinâ, quos ille ad omnem virtutem informabat, & ad rerum cælestium amorem inflammabat. Eò innumeri adhuc è diversis Mundi partibus Peregrini accurrunt, visuri Conventum aviculis magis, quàm hominibus idoneum, tam arctum, & angustum, qui vix hominem capiat; multis tamen Mundo jam mortuis satis superque ad habitandum erat: cùm longitudo triginta duorum palmorum mensuram non excederet, nec tanta esset illius latitudo; ubi sub scalâ, Petri cellula conspicitur adeò angusta, ut mirum sit, in illâ hominem habitare potuisse; hanc flexo poplite Peregrini venerantur, & admirantur, undique Petri sanguine conspersam, dum flagellis inibi in se sæviebat acerrimè.

Quò magis verò Petrus in angustiori cellâ inclusus seculo delitescere satagebat, eò fama ejus sanctitatis magis effundebatur; diutiùs enim latere non poterat lucerna nimis ardens, & lucens.

Illud interim accidit admirabile, quòd cum puer quidam aliquando insidens asello canistrum plenum

pa-

panibus Petro, & Fratribus ad Conventum deferret, & declinatâ jam die, ad Tagi fluminis ripam pervenisset, quod transire opus erat, ut Conventum adire posset, ille nihil prorsus videns, innatâ quâdam simplicitate, vel Divino instinctu ad asellum se sistentem ait; *Eja piger cur non ambulas, Petrum de Alcantarâ petiturus?* quo audito nomine, asellus festinè intravit aquas, easque solidas reperit, & riparum aspera vias planas: ita puer ad Petrum panes detulit sicco pede; at retrogressus, flumen expertus est adeò rapido fluens alveo, ut vix cymbâ præter vitæ discrimen vadari posset.

Fundavit subinde Petrus Provinciam S. Iosephi, ex quâ prodiere Custodia S. Simeonis in Regno Galleciæ, ac Provinciæ S. Pauli in Regno Castellæ, & S. Io. Baptistæ in Regno Valentiæ, à quâ ortum habuit Provincia suo nomine nuncupata, nempe B. Petri de Alcantarâ. Peperit etiam dicta Provincia S. Iosephi Provincias S. Didaci in Regno Mexicano: S. Gregorii in Insulis Philippinis: Matris Dei in Insulis orientalibus: necnon Conventus plerosque in Insulis Maluchis, & in Civitatibus Iapone, Vomurâ, & Meaco. Sic multiplicatis Domibus, augebatur numerus Fratrum, augebantur Seraphici Gregis oves fœtosæ, abundantes in egressibus suis omnes gemellis fœtibus, quasi sterilis non esset inter eas. Nullam Provinciam Petrus condidit, quæ nardo pietatis suæ non oluerit odorem suavitatis; totque Religiosorum choros instituit, qui Deum diu, noctuque laudarent, & perfecto corde diligerent:

rent, quot Cœnobia fundavit; In illis enim, prout Petrus jecit Evangelicæ paupertatis fundamenta, ita tanta adhuc viget Regularis disciplinæ observantia, ut, quot illa sunt, tot miracula dici possint.

Inter hæc neque alia defuere mirabilia: socius enim Petri Frater Ioannes de Neirâ semel in itinere conquerebatur, quòd hospitium longè distaret, & jejuno stomacho vix pro imbecillitate viam conficere posset; Petrus scilicet illud Evangelii implere studebat: *Nihil tuleritis in viâ, neque peram, neque panem*: socius inediâ, & siti confectus penè deficiebat; novit Petrus Ioannis deficientis periculum, & flexis genibus ad Dominum confugit, atque ex orationis loco fons illicò erupit pellucidus, ubi panis cum pisce paratus erat; Petrus gratiis pro tam singulari beneficio Deo actis, fatigatum socii corpus refecit, & ad progrediendum ulteriùs excitavit. Verùm ipse solidos jejunans dies, abstinentiæ rigore non frangebatur, solâ orationis dulcedine, & alimoniâ contentus; longum enim in abstinentiâ studium severitatis consuetudine ita in naturam converterat, ut vix tertio die, & interdum octavo (teste S. Theresiâ) buccellâ panis, & modicâ aquâ vesceretur: Dominicâ verò ad delicias addere solebat allium, vel cæpam, & raro legumina, eaque cinere conspersa, ne fortè per occasionem blandioris licentiæ, delectabilium esu, in aliquas negligentiæ labeculas incideret; satis gnarus, terram hujusce carnis, nisi assiduò subigatur, & excolatur laborum, & mortificationis vomere, ocyùs luxuriare, spinas

& tribulos producere, partuque degeneri fructum facere, horreis cælestibus non inferendum.

Custodiebat igitur sibi omnium virtutum germina, corpusque vigili solicitudine, & multis lacrymarum rivulis, ut crescerent in perpetuas hæreditates, irrigabat, curabatque maximè, ne munera, quæ à Deo acceperat, hoste humani generis superseminante, zizania deturparet, dabatque egregiam operam, ut immaculatũ se custodiret ab hoc seculo.

Tandem meritis plenus, mundana spernens, & terrena fastidiens, in æternorum desiderium raris mentis excessibus rapiebatur. Itaque consummato cursu, & fide servatâ, ad repositam sibi coronam anhelabat impatiens, enixè cupiens jam dissolvi, & esse cum Christo, quem unicè diligebat. Quamvis autem totius vitæ cursus pœnitentię tempus fuisset, extremo tamen, quo vixit tempore, quasi tunc inciperet, castigando rigidiùs corpori dies noctesque vacabat; donec inediâ, vigiliis, & flagellis penè confectus, vultu pallens, rugatâ fronte, reconditis oculis, extenuatis naribus, contractis labiis, denigratis dentibus, protenso collo & gracili, curvis humeris, cadaver hominis, non vivum hominem præseferret. Tunc precabatur Dominum cum Davide inquiens: *Ne projicias me in tempore senectutis, & cum defecerit virtus mea, ne derelinquas me Domine.* Abesse tamen à Choro nolens, manibus reptãs eò se trahebat ægerrimè, ibique summâ mentis dulcedine, inter Divinam Psalmodiam fruebatur; siquidem fortior fides ætati vires præstabat, & effæto corpusculo alacritatem.

Se-

Sexagesimum demum, ac tertium annum agens, in febrim incidit, & in molestissimos ægritudinis dolores: viribus tamen destitutus, & morti proximus, diu servatæ professionis rigorem (Domini eloquium servans, *Non qui incœperit, sed qui perseveraverit usque in finem, salvus erit*) nec in fine remisit.

Aggravabatur in dies ægritudo: & hilaritas simul Petri æquè ac religiosæ Familiæ mœror augebatur, quam ne fleret, hortabatur impavidus, imò ut de suo ad Deum transitu lętarentur, dulcissimis monebat verbis; filii autem, ne parentem ad Cælos adeuntem contristarent, factâ sibi vi, lacrymas continebant, sed fletus causam refricantes, futuram scilicet sui orbitatem sublato parente, in lacrymas vehementiùs agebantur.

Tandem Ecclesiæ Sacramentis ritè susceptis, quo potuit conatu erectus in genua, Christi Imaginem Crucifixi sibi ad oculos applicavit, eamque ita tenens repentè in extasim raptus est: paulò post sibi redditus, genibus adhuc flexis existens, cecinit versum: *Lætatus sum in his, quæ dicta sunt mihi, in Domum Domini ibimus*; & manu Fratribus benedicens, eos ita affatus est: *Fratres mei non videtis Sanctissimam Trinitatem, & Dominam meam gloriosissimam Virginem Mariam, & S. Ioannem Evangelistam*? his dictis, adhuc in genua provolutus, relicto humani corporis ergastulo, migravit in Cælum, quem Sancta Theresia longè distans ab Oppido de Arenas, ubi Petrus decesserat, eodem penè, quo objerat momento, dum intentam oculorum aciem in Cæ-

lum defixam teneret, vidit recto, & lucido tramite Cæli Regna conſcendere, ſibi dicentem: *Pergo ad æternam Gloriam*. Tantâ igitur viſione congaudens S.Thereſia, eam Sororibus illicò patefecit, quæ ingenti gaudio perfuſæ in hymnis, & laudibus Omnipotenti Deo gratias egerunt. Octavo poſt die nuncius acceſſit, affirmans, eo ipſo momento temporis Petrum objiſſe, quo Thereſia ejus in Cælum aſcenſum cognoverat, die ſcilicet decimâ octavâ Octobris, anno milleſimo quingẽteſimo ſexageſimo ſecundo. Ita Dei Servus fidelis, & prudens mortem pretioſam objit in conſpectu Domini, & dignam laborum ſuorum mercedem recepit; per ignem charitatis, & aquam mortificationis advectus in refrigerium gloriæ, hoc eſt in gaudium Domini, immarceſcibili gloriâ donatus.

Bis poſteà per quietem apparuit oranti S.Thereſiæ, (ut ipſa teſtatur) plenus immensâ gloriâ, & radiis puriſſimæ lucis circumfuſus, eique dixit: *O benedicta Pœnitentia, quæ tantum meruit habere præmium*; ac iterum coram eo Chriſtus inquit: *Nihil petes à me nomine Fratris Petri, quod ego tibi non concedam*: quodve experientiâ à ſe comprobatum eſſe fatetur ipſa Thereſia.

Defuncti parentis venerabile corpus in Eccleſiâ S.Andreæ de Arenas Fratres recondunt; crebreſcente verò famâ illius ſanctitatis, & venerationis, necnon multorum miraculorum, editis ſuper his proceſſibus auctoritate Ordinariâ, & Apoſtolicâ, à die tertiâ Iunii anni ſexcenteſimi decimiſeptimi ſupra mil-

nillesimum ad quintam Martii millesimi sexcentesimi vigesimi secundi dilata est suprema Causæ periodus.

Tunc enim pronunciatum fuit, quandocunque posse ad solemnem Servi Dei Canonizationem tutò deveniri, ex quo præter probatam vitæ sanctitatem, & populorum frequentiam ad ejus sepulchrum, de virtutibus universis in gradu heroico plenissimè constaret: & inter innumera ex allatis prodigiis, tria in vitâ, & tredecim post mortem miracula, Petri intercessione à Deo patrata, æquè probationibus redundarent, nempe

Cum semel Petrus, dimisso socio adversâ valetudine laborante, pergens ad Conventum de *Algarrobillas* ex Oppido *Portezuelo* iter prosequeretur, inter densas noctis tenebras pervenit ad ripam fluminis Tagi, adeò tunc multiplici aquarum alluvione tumentis, & rapidi, ut vix cymba transiri posset; Divinâ nihilominùs ope imploratâ, fluvium ingressus, solidas invenit, & calcavit aquas, & alteram attingens ripam gratias Deo referre non destitit.

In horto Conventus Sanctæ Mariæ *del Pedroso*, ob debilitatem innixus baculo, Fratres conquerentes audivit, quòd ficulneis carerent; Petrus baculum aridum, quo diu usus erat, terræ infixit, & ecce virentem statim crevit in ficulneam, quæ fructus adhuc profert multis languoribus salutares.

A Civitate Abulæ ad Conventum de Arenas rediturus, montem conscendit dictum *Puerto del Pico*,

cumque

cumque verticem illius attigisset, & copiosè ningeret, Sol occubuit, quare viam non videns, nec certam quà tenderet semitam inveniens, dirutam domum tecto prorsus carentem ingreditur, ibi Divinam opem invocat, & nix confestim in aëre pendula novum Tabernaculi genus artificiosâ quâdam concameratione composuit, qua Petrus, ne submergeretur, obtegebatur.

Et hæc in vitâ; post mortem verò

Alphonsus Sanchez faber lignarius incola Oppidi *de las Quebas* Abulensis Diœcesis, fracto cruri integrando cum jam humana remedia deessent, ad sepulchrum Petri recurrens, momento gratiam sanitatis obtinuit.

Maria de Paramo Toleti exitiali morbo laborans, à Medicis desperata, bibit ex aquâ Reliquiarum Petri contactu sacrâ, & salutari, & dicto citiùs recessit ab eâ morbus & ægritudo.

Maria Velasquez vidua Oppidi de Arenas gravi admodum febri laborabat, & Sacramento jam extremæ Vnctionis munita ad mortem se comparabat; Petri opem exposcit, & continuò è lecto sana & salva surrexit.

Franciscus Ramirez puer sexennis ejusdem Oppidi de Arenas cruribus contractus, oleo lampadis lucentis ante Petri sepulchrum inungitur, & repentè sanatur.

Isabella Gonzales incola ejusdem Oppidi de Arenas erysipelate laborans, tacto fune, quo se cingebat Petrus, tumorem illicò, & lippitudinem oculorum abegit.

Cæ-

Cæcilia Velasquez Oppidi de *Monbeltran* oculorum morbo novem mensium affecta, & jam penè cœca, capite vix immisso in Petri sepulchrum, perfectè vidit.

Elisabetha à Fonsecâ diutinam cordis palpitationem per biennium passa, Matriti spopondit se Petri sepulchrum piè invisuram; vix votum emiserat, cùm quievit, & morbus recessit.

Balthassar Rodriguez puer sexennis, fracto utroque latere, & defluentibus intestinis penè mortuus decumbens, novendiales ad sepulchrum Petri preces devovit, ut mortem evaderet, & die ultimâ ad sepulchrum se sanum reperit & benè valentem.

Maria Alvarez de Soto, vix tacto baculo Petri, à dolore & tumore manus liberatur.

Francisca Martinez Oppidi de *Monbeltran* triennio claudicans, fracto pede, jam desperatâ salute, genibus & manibus reptans pergit ad Petri sepulchrum, ejusque ope imploratâ, sano & solido pede domum læta repetit.

Bartholomæus Garzia ex Oppido Sanctæ Crucis utrâque aure surdus, immissâ in aures aquâ, Petri Reliquiarum contactu salutari, deinceps perfectè audivit.

Isabella Gonzales à tribus mensibus cœca, lotis oculis aquâ salutari prædictâ, momento visum recuperat.

Ioannes puer bimus fœdo apostemate in genu dextro affectus, applicatis sibi fasciis aquâ prædictâ madefactis, repentè sanatur.

Pro-

Proinde ſanct. mem. Greg. XV. Literis in formâ Brevis, datis die decimâ octavâ Aprilis ejuſdem anni milleſimi ſexcenteſimi vigeſimi ſecundi, Dei ſervum Beati titulo inſignivit, & de eo uti de Confeſſore non Pontifice ab univerſo Ordine Minoris Obſervantiæ Miſſam celebrari, & Officium recitari poſſe conceſſit. In Oppido autem de Alcantarâ, ubi natus, & in Oppido de Arenas, ubi mortuus, & conditus eſt Petrus, tum Secularibus, tum Regularibus parem facultatem attribuit.

Edita ſubinde fuerunt nova Decreta à ſanct. memor. Vrbano Octavo, quorum tenore ritè ſervato, confectisq; novis processibus, die octavâ Martii anni ſexcenteſimi quinquageſimi ſupra milleſimum, percrebreſcentia famæ ſanctitatis, & venerationis, necnon duo recèns patrata miracula comprobata fuerunt, nempe

Andreæ Valez fabri ferrarii ex Oppido *Lanzaita* cruribus, pedibusque attracti, qui aliorum manibus vectus ad Beati ſepulchrum, inde pedibus propriis liber domum remeavit; &

Balthaſarris de Mendietâ pueri octennis, à nativitate cruribus & pedibus debilis, qui per matrem ſuam B. Petro impensè commendatus, integris, ſolidisque pedibus, & cruribus momento ſurrexit.

Hæc ſunt, Beatiſſime Pater, pauca quædam ex innumeris prodigiis à Dei Servo editis, quæ Sacrorum Rituum Congregatio ſerio & maturo examine expendit, quò jamdiu optatum ab univerſæ Eccleſiæ fidelibus Canonizationis beneficium, ad magnam

gnam Dei gloriam,& immortale Beati decus,& ornamentum obtineri poſſit. Quis enim cuncta enumeret? Tot, tantaque paſſim patrantur, ut jam admiratio in uſum veluti,& conſuetudinem tranſierit, amiſeritque nomen prodigij, quod quotidie fieri videtur. Id abundè teſtatur illius tumulus, in quo non tàm ipſe ſaxo conditur ſepulchrali, quàm per beneficia proditur, & illuſtratur: teſtantur populi, qui ad illum quaſi ad communem felicitatis theſaurum, & publicam ſalutis officinam frequentes accurrunt, & jam Deo fruèntis auxilium implorant, haud ignari quanto, & quàm potenti apud Deum interceſſore ad beneficia obtinenda utantur.

Ejus itaque virtus immortalitate digna hunc exigit honorem, ne ab hominum oculis ità erepta videatur, quin rediviva ubique in ejus cultu perennet, & ſuperſit; & quam non licuit hactenùs niſi limitatis honoribus venerari, eam liceat in poſterùm aris publicis, & ſacris ſolemnibus universìm percolere, & celebrare. Dilata enim res eſt ultrà ſupplicantium vota,ſed eò tandèm perducta, ut quantum mœroris longa mora jam attulit, tantum hodie gaudii, impoſito eidem feliciſſimo fine, ſingularis Tua benignitas reſtituat: prout humillimis,ac repetitis obſecrationibus Sanctitatem Veſtràm rogant **Hiſpaniarum Rex Catholicus,& cum Clero Hiſpaniarum, & Civitatibus Regnorum, Caſtellæ, & Legionis, Dux Sabaudiæ, aliique Catholici Principes, & vniverſus Ordo S. Franciſci.**

HAEC cùm summâ omniũ attentione, prout rei gravitas postulabat, audita essent, nec sine admiratione excepta, maximè ob rigidissimum, quem B. PETRVS usq;ad extremum vitæ spiritum servavit, vivendi modum: Sanctissimus tùm à Consultoribus, tùm à Cardinalibus sententias requisivit, videlicèt: An tutò procedi posset ad solemnem illius Canonizationem? qui omnes unanimi consensu, & concordibus suffragiis censuerunt, B. PETRVM ob egregiam vitæ sanctimoniam, prodigiorum multitudinem, & miraculorum præstantiam, Sanctorum catalogo adscribi posse. Illa autem hîc recensere supersedeo, cùm suo loco inferiùs referenda sint, hoc est, cùm de semipublico Consistorio egerimus, in quo singuli suas ferent sententias, huic proposito idoneas, non minori eruditione, quàm pietate. Itaque Summus Pontifex, auditis cunctorum sententiis, sequens Decretum efformari præcepit.

Pont. vota exquirit super Canoniz. B. Petri.

Vota referentur in Consistorio semipublico.

Abuleñ
Canonizationis Beati Petri De Alcantara.

IN Congregatione Sacrorum Rituum generali habitâ coràm Sanctissimo, Eminentissimus Dominus Cardinalis Sacchettus retulit unicæ, quæ manebat, causæ post novissima Decreta sanct. mem. Vrbani Octavi numeris omnibus absolutæ, nempè Canonizationis B. Petri de Alcantarâ Seraphicæ Regulæ puritatis Restauratoris mirifici, merita, & admiranda à nativitate usque ad mor-

Decretũ Canoniz. B. Petri.

tem, & post mortem Beati secuta: nec-non gesta quæcumque tùm ab inchoatione judicii usque ad suffragia, quibus olim die quintâ Martii, anni MDCXXII. declaratum fuit, quandocumque posse tutò deveniri ad solemnem ejusdem Beati Canonizationem, tùm à resumptione causæ post prælibata Decreta inclusivè usque ad declarationem crebrescentiæ famæ sanctitatis, & venerationis, nec-non miraculorum post indultam venerationem, ipsius intercessione à Deo operatorum. Ipsâ autem plenissimâ relatione præhabitâ, præviis prætereà omnium ferè Principum Catholicorum, nec-non Seraphicæ familiæ enixis, ac sæpiùs repetitis precibus, Sanctitas Sua jussit ex integro decerni. An tutò deveniri posset ad solemnem B. Petri Canonizationem. Et plurimorum Theologorum, & Iurisperitorum Sacræ ejusdem Congregationis Consultorum, subindè verò Eminentissimorum, & Reverendissimorum DD. Cardinalium Sac. Congregationi Præpositorum unanime suffragium accepit; quòd nedùm inoffenso pede procedi possit ad solemnem B. Petri Canonizationem, imò in Domino plurimùm expedire, ut diuturnæ mortificationis assiduus labor, planè ad prodigii genus accedens, argumentum insigne perfectissimæ charitatis in Deum, cum salubri animarum profectu sanè admirabili, Christi-fidelibus colendus, & imitandus omninò proponatur. Die XII. Aprilis MDCLX.

EVVLGATO hujusmodi Decreto, Procurator pro Canonizatione B. PETRI petendâ, in Curiâ existens, ad Summi Pontificis pedes in genua provolutus, Sanctitati Suæ gratias egit: simulque obtulit

Instantia pro Canonizat. B. Petri.

tulit literas Catholicæ Majeſtatis, ac plurimorum Chriſtiani Orbis Principum, & Magnatum, qui humillimis precibus inſtabant, ut Sanctitas Sua actum ſolemnis Canonizationis perficere dignaretur. Quas ejuſdem tenoris literas ſæpè repetitas iterùm elapſo biennio Sanctitati Suæ reddidit F. Gregorius à S. Bonaventurâ olim Pro-Miniſter Provincialis, delegatus à Fratribus Diſcalceatis (ſic appellant) S. Franciſci in Regnis Hiſpaniarum, ad promovendam B. PETRI Canonizationem. Verùm placuit ei, cujus eſt noſse tempora, ac momenta, ut hæc res, utpotè graviſſima, lentè, & cunctantèr procederet, altoque ſepulta ſilentio, longo annorum ſpatio, maneret.

Novus Procurator Canonization. B. Petri.

Mors Alex. VII. Aſsũptio SS. D. N. Clem. IX.

Interìm ſanct. mem. Alexander Septimus è vitâ excedit: & Sanctiſſimus Dominus Noſter CLEMENS NONVS Pontifex renunciatur.

Orator Regis Cathol. Hiſpan. inſtat pro Canoniz. B. Petri.

In hac occaſione non deſtitit Excellentiſs. D.D. Antonius Petrus Alvarez Marchio de Aſtorgâ, ampliſsimus, ac prudentiſsimus Catholici Regis apud Sedem Apoſtolicam Orator, acceptæ à majoribus pietatis cum ſanguinis claritate conjunctæ egregium præbere ſpecimen, & ſummum Regis ſui, Cleri, ac Regnorum Hiſpaniarum ergà Beatum PETRUM religionis ardorem, curſu temporis minimè extinctum, ſed magis, ac magis incenſum, Sanctitati Suæ oſtendere: ideòque nomine Regiæ Majeſtatis, ejuſdem Beati Canonizationem poſtulare. Et Sanctitas Sua, commendatâ ipſius Catholicæ Majeſtatis pietate, orationibus à Deo petendum

eſſe

esse respondit, ut sibi vellet hac in re significare, quid magis cederet in ipsius divinæ Majestatis gloriam, & Ecclesiæ Catholicæ bonum. Quò verò in promptu essent ea, quæ ad Basilicæ Vaticanæ ornatum necessaria judicabantur, si Spiritûs Sancti afflatu ducta ad Canonizationis solemnia peragenda animum adjiceret; confici, pararique præcepit è serico damasceno aulæa, quibus reliquæ Basilicæ ejusdem pilæ, ac parietes vestirentur: eâ potissimùm ratione motus, quòd hujusmodi opus, ut commodè perfici posset, longum temporis spatium exigebat. *SS. mandat parari aulæa pro ornatu Basilicæ Vatic.*

Hîc ego præterire nec possum, nec debeo raram Sanctitatis Suæ modestiam, & studium, æternitati commendandum, condendi silentii tenebris nominis sui memoriam, & gentilitii stemmatis claritatem. Voluit enim, idque gravibus verbis præcepit, ut aulæa à sanct. mem. Alexandro Septimo, pro ornatu Basilicæ parari cœpta, cum iisdem tantùm Summi Pontificis Alexandri insignibus, & stemmatibus intexta, omninò conficerentur.

Intereà deferuntur literæ Majestatis Cæsareæ, Reginæ Galliarum Christianissimæ, nec-non Magni Ducis, & Magnæ Ducissæ Etruriæ, unà cum precibus universi Ordinis Carmelitarum, quibus illi à Sanctissimo enixè postulabant, ut absolutis iis, quæ deerant in Causâ B. MARIAE MAGDALENAE de Pazzis, ad solemnem ejusdem Canonizationem devenire dignaretur. *Instantia pro Canonizatione S. Mariæ Magdal.*

Quamobrem inhærendo Sacræ Congregationis Decretis, declarato jam, constare de validitate Proces-

cessuum super his, quæ post indultam Beatæ venerationem supervenerant, Sanctitas Sua causam prosequi, & exhibita nuper miracula examinari præcepit.

Igitur ad faciliorem, & clariorem innocentiæ, & sanctitatis morum B. MARIAE MAGDALENAE cognitionem, & certitudinem; Compendium omnium, quæ ex processibus constabant, tùm super vitâ, virtutibus, & miraculis, tùm super actis in eâdem causâ, ut in simili de B. PETRO, suo loco retulimus, confectum, ad DD. Cardinales, & Consultores Congregationis Sacrorum Rituum transmissum fuit. Quod hujus erat tenoris.

Compendium vitæ Beatæ M. Magdal. trāsmiss. ad DD. Cardinales.

Eminentiss. & Reverendiss. DD.

Dum annus à partu Virgineo Millesimus quingentesimus sexagesimus sextus, diesque Aprilis ageretur altera, felici S. Mariæ Magdalenæ partu, Florentiam, Camilli de Pazzis, & Mariæ Bondelmontiæ vivificavit fœcunditas, quos anno millesimo quingentesimo quinquagesimo nono, admiranda stemmatis, & virtutis desponsarat æqualitas. In Baptismate infans, cælesti disponente providentiâ, Catharinæ nomen sortita est, utpotè singularissima S. Catharinæ Senensis semper futura cultrix, & imitatrix, quod posteà in ipso Religionis ingressu in Mariæ Magdalenæ mutari petiit, & impetravit; Quæque uterum maternum concepta, nunquàm gravarat, eodem nata, omnem matris in educando,

cando, & nutriendo ſolicitudinem, conſtanti virgineæ naturæ modeſtiâ, cœcæ obedientiæ promptitudine, tantâque angelicæ indolis lenitate recompenſavit, ut meritò dubitatum fuerit, utrùm in ſolicitudine foret zeloſior mater, an in gratitudine erga matrem liberalior infans.

Innocentis corpuſculi venuſtatem vigor dilatabat, & ineſcabat ingenii, ab omnibus adeò alienus jocis, ludis, crepundiis, ut quas nulla ipſius ætas pueriles unquàm, vel levitèr, contigerat nugas, eaſdem verbo, & exemplo ſuo in aliis ad ſe adventantibus pueris, tàm ſuavitèr, quàm efficacitèr diſſiparet; juvenes, & ſenes potentiſſimo Angelicæ puritatis demulcens obtutu. Avidiſſima religioſorum, cæleſtiumque ſermonum auceps, devotarum unicè ambiebat, frequentabatque perſonarum conſortia, ut ſpiritualibus animæ epulis impotentem perpetìm augmentaret ætatem.

Vix balbutire didicerat, quandò & ſe incuſare, & omnium aliorum excuſare noverat defectus, quas deinceps fideliſſimæ advocatæ partes obire antè non deſtitit ardens illius charitas, quàm commune morti tributum naturæ ſoluiſſet neceſſitas. In primæ ætatis confinibus inter arctiſſima deliciabatur divini amoris vincula, vel ab ipſis incunabulis, ſecularium vanitatum, & pretioſarum veſtium jurata hoſtis.

Vix adoleſcentula qualiacumque Catholicæ fidei imbiberat rudimenta, quandò eructatura, quod vix hauſerat, verbum ſalutis, domi, foriſque pueriles

ama-

amabat, coadunabat, frequentabatque cœtus, ut eos orationem Dominicam, Salutationem Angelicam, & Symbolum edocêret Apoſtolicum; & quantumcùmque delicata, domeſticis ſe implicabat functionibus, ut famuli, & ancillæ domeſticis maturiùs exempti oneribus, humeros ſuos levi Orationis, tàm mentalis, quàm vocalis jugo ſubderent expeditiùs.

Præventa in benedictionibus dulcedinis, exſtimulante Spiritu Sancto, ſeptennis, omni abſque magiſterio humano, ſuæ unionem animæ cum Deo per librorum ſpiritualium contemplationem, aſſiduam Paſſionis Chriſti ad duas, tres, quatuorque ſubindè horas meditationem, tàm optato cœpit promovere ſucceſſu, ut nec diſtractionum turbines, nec ulla ſpiritûs ariditas, orationis ſtudium læderent in minimo, aut unionem ſpiritualem vel levitèr diſſiparent.

Inſatiabili panis Euchariſtici eſurie laborare cœpit juvencula, quandò nec-dum, quid epulum Euchariſticum foret, penetraret ætatis incapacitas; ejuſdem didicit eſſentiam, quandò illius uſum nondum indulſit juniorum annorum tenacitas. Interim mirifico replebatur jubilo, quoties alios, cæleſte convivium frequentantes, videret; matri ſupplex, ne ſe ſociam aſpernaretur, quoties Eccleſiam quampiam, ubi crebrior divini ferculi faviſſet indulgentia, adire contingeret. Maternam nacta gratiam, & conſenſum, ante meridianas dierum feſtorum, & Dominicalium horas, genuflexa fallebat

bat in Ecclesiis, constanti semper in communicantes defixo obtutu; domumque redux, matris sacrâ Communione refectæ identidem stipabat latus, dulcissimo intrinsecùs præsentis IESV pascenda odore: causamque sciscitanti Matri edicere jussa, respondit: *Quia post Communionem sanctam, IESVM sapis*; quasi jam tenellula gloriari didicisset: *sub umbra illius, quem desideraveram sedi; in odorem unguentorum tuorum currimus, adolescentulæ dilexerunt te nimis*. Nec dum rationis usu pollebat, quandò jentaculum, aliosque cibos, matutinis, & pomeridianis horis à domesticis acceptos, in pauperes erogavit. Pauperculas rusticorum, simpliciumque hominum proles spiritualibus, & temporalibus identidèm sublevare conabatur misericordiæ operibus: tenerè quandòque ingemiscens tantillæ temporis moræ.

Semper mortificationem IESV in corpore suo circumtulit Magdalena, ut *vita IESV manifestaretur in carne ejus* mortali, in cujus tenellulis membris, tantus passionum pro Christo sufferendarum æstuabat ardor, ut quascunque pœnitentias, disciplinas, cilicia, & catenas, corporis reputaret delicias. Infantiæ confines egressa viderat *Regem Salomonem in diademate spinoso*; Zelotypa itàque, minimè sibi acquiescendum duxit, usque dùm spineam ipsamet sibi vertici suo affabrè texuisset coronam, multâ per-acutam cuspide, quam frequentèr, præsertìm autem nocturnæ indultura quieti, virgineo capiti circumdabat, imprimebat, infigebat,

erubeſcens ſub ſpinoſo capite ſe membrum contineri delicatum. Thorum ſemper faſtidiens delicatiorem, ſolo contenta ſacco duriori, puella, aliis parvulis luſui indulgentibus, ſuas ſibi ſcapulas in ſecretioribus ædium receſſibus immiſericorditèr cruentabat; minùs exhorreſcens crudelem corporis ſui tincturam, quàm puerilium ineptiarum vanitatem.

Ejus in cibo, potuque ſobrietas ſeveræ titulum meretur abſtinentiæ; ſiquidem in ædibus paternis eſcam, potumque adeò libabat tenuem, ut mater impoſſibile quandòque judicaret, tantæ filiali parſimoniæ ſufficientem ineſſe poſſe nutriendi virtutem: Immaculatum virginei pudoris florem tutari certa, vix pullulantem, decennis in die Iovis Sancto anno MDLXXVI. Sponſo conſecravit cæleſti, voto irrevocabili, perpetuam connubii divini pollicita fidem. In æternâ igitur virginitate Deo adhærere geſtiens, ad nuptias carnales provocata à variis, matrem ne caſtiſſimum impediret propoſitum, multis tandem emolluit precibus, & lacrymis; cùmque Patris aſſenſum adverteret difficiliorem, reſpondit intrepidè, ſuam ſe potiùs cervicem carnifici, quàm caſtitatem diſcrimini, ſubjecturam.

Ad Cœnobium, ſæculi pertæſa, convolavit filia cum pacto, ut ad minus omnibus diebus feſtivis communicandi ſibi daretur facultas. Dudùm itaque optato potita ſeceſſu, totam ſe orationibus dedit, edocta *ſemper orare, & nunquàm deficere*. Nocturnas horas, quandòque frequentandi ægrè obtinuerat licentiam; ad quas dum accedere prohi-

bere-

beretur, celestibus in cellulâ noctem illuminabat contemplationibus, ut & de obedientiâ meritum, & de vigiliâ reportaret pręmium; frequentiùs splendidis orationum facibus extrà lectum, & cellulam suam, per noctes investigatura dilectum, nisi vetuisset obedientia. Infimis satagebat implicari Sororum functionibus, quarum se consortio indignissimam rata, dicebat assiduè: *Vos religionis vota Sponsas effecere Christi, me neutiquàm, ideòque vestris indigna sum conspectibus.*

Tantus in dictâ Virgunculâ coruscantium virtutum splendor animas illexerat Monialium omnium, ut singulæ eam veluti virtutum exemplar cœperint admirari, communibus efflagitantes votis, ut sacro illius professionis Instituto devoveret. Sed vix Cortonâ redux, suum Pater poposcit, extorsit, domumque abduxit depositum, filiam mortali destinans connubio, quam annulo suo Sponsus subarrhauerat immortalis: ast vanis in vanum recidentibus parentum instantiis, sapiens Virgo, corruptibilis thalami circumvênit ambitum, & observantissimum S. Mariæ de Angelis Ordinis Carmelitarum Monasterium ingredi statuit.

Dissipatis itàque carnalium nuptiarum tendiculis, cùm decimum-sextum ageret ætatis annum VIII. Decembris, die Immaculatæ Conceptionis Virginis Mariæ sacro, ad dictam S. Mariæ Angelorum Parthenonem accûrrit, Sororum Virginis Gloriosæ de Monte Carmelo postulans habitum, quem die trigesimo mensis sequentis, post varia

virtutum ſpecimina; omnibus Sororibus non tàm gaudentibus, quàm urgentibus, cum incredibili ſpiritûs jubilo ſuſcepit.

Tàm tenerâ, in primis anni novitiatûs diebus, abſorberi cœpit unione cum IESV, tantâque exundare ſpiritûs dulcedine, ut omnis ſecularis immemor commodi, ſanctè ſtatuerit, nullo unquàm inpoſterùm momento divelli à Chriſto. Diem ſui in Religionem ingreſsûs omnium nuncupabat totius vitæ fortunatiſſimum; ideòque frequentium oſculorum ſanctitate, Monaſterii demulcebat parietes. A primo in Ordinem introitûs die, nunquàm niſi Superioris adacta præcepto, accedere viſa eſt ad crates ferreas, quas nuncupare conſueverat forum, plateaſque Monialium.

Ipſo Religioſæ inveſtitionis die, ſicut & in decurſu quandòque novitiatûs, Superioris ſuæ veſtigiis advoluta humillimè, paucis expreſſit verbis, (quod, toto deinceps vitæ curſu, millenis docuit exemplis) *Vt jumentum facta ſum apud te*: tantaque erat obedientiæ cultrix, ut directrix ejus aliquoties proteſtaretur, Mariam Magdalenam ſibi potiùs à Deo conſtitutam in ſanctæ obedientiæ præſertìm Magiſtram, quàm Novitiam.

Quoties communi intererat juniorum colloquio, earum dumtaxat frequentabat, ambiebatque conſortia, quarum ſanctiores noverat eſſe ſermones, neque unquàm alium ipſa, quàm de regulæ, & conſtitutionum obſervantiâ, de frequentiori Sacramenti uſu, ſimilibuſque ſanctis exercitiis audita eſt

for-

formaſſe diſcurſum; ejus colloquia erant perpetua divini amoris incitamenta; unico quandoque ſimplici, & nudo verbo, quaſcunque anguſtiarum cordium diſſipavit nebulas, ſedavit tempeſtates. Immò alienis Sororum oneribus gravari ambiebat, ut hæ tranſitoriarum exemptæ difficultatum, curarumque compedibus, divina myſteria contemplarentur commodiùs, & in cæleſtium chariſmatum affluentiâ deliciarentur uberiùs. Pannos, & linteamina à Novitiis laicis elui debita, propriis Magdalena manibus lavabat quotidiè, quantùm permiſiſſet obedientia. Si quandòque invitam importunus opprimeret ſomnus, verecundiâ ingemiſcebat, promptam animi libertatem tantillæ carnis coërceri anguſtiis, cui ne palmam cedere videretur, innocuas tenelli corpuſculi ſcapulas cruentabat flagellis, virgis, diſciplinis: mox ad opus redibat.

Omni manè Deo ſupplicabat, ut optatiſſima eo die ſibi faveret experiendæ paupertatis occaſio, ſemper anxia, quandòque, & querula, quòd nimia Superiorum charitas ſibi abundè proſpiceret in omnibus. Ingemiſcebat ſæpiùs, verita ſe morituram, priùs quàm quid paupertas eſſet, intelligeret, multò minùs probaret: neque vulneri aliud, præterquàm penuria poterat mederi; paupertatis limites ſibi toties videbatur excedere, quoties vitæ neceſſariorum non patiebatur inopiam. Novam nunquàm, ſed maximè tritam induit veſtem, Apoſtolici memor præcepti: *Habentes alimenta, & quibus tegamur, his contenti ſimus.*

Tan-

Tanta tenellulam preſſit Euchariſtici pabuli eſuries, quaſi extremam ſemper pateretur famem; vixque ſumpto Angeloru n pane, iterùm per liberrima ſpiritûs deſideria, animique ſuſpiria diſpergebatur ad manducandum, ut horas, & momenta, quæ unius, alteriuſque diei ſecernebant communionem, quandòque numerare non dubitarit.

Has, aliaſque virgineis in medullis gliſcentes diverſarum virtutum ſcintillas, mirum in modum inquietus ſuccendebat divini amoris ardor, quo ſæpiùs quidem, præſertìm autē Anno MDLXXXII. menſe Decembri, dùm adhuc novitia ageret, ità exæſtuare cæpit, ut per Cœnobium mirâ corporis agilitate diſcurrens, exclamaret. *O' Amor non benè notus, non benè redamatus, tot injuriis affectus: O' quàm pauca pectora te norunt, ego pectus meum exhibeo, veni ad cor meum, veni, vt fouearis*; atque ità, quæ amans in ſeculo, aſcenderat de deſerto enixa ſuper dilectum ſuum deliciis affluens amoris divini, vel in ipſo religioſæ converſationis exordio, ardentibus incinerari videbantur divini æſtûs incendiis, motu inquieto, omnia exagitans clauſtra, veſtes dilacerans, & quodcunque obſtaculum generosè diſperdens. Moxque poſt duas in hoc amoris exceſſu tranſactas horas, ſenſibus reſtituta, uri magis, magiſque cupiens, proteſtari non abhorruit, ſe in ipſas Inferni flammas, modò ſanctum Dei nomen inibi nòn blaſphemaretur, deſcenſuram.

Emiſsâ ſolemni profeſſione, profundam adeò humilitatis, atque abnegationis propriæ abyſſum

divi-

divina bonitas, tàm fulgidis, tàmque constantibus Mariam Magdalenam replere dignata est cælestium illustrationum fulgôribus, ut quotquot Deus in reliquis Sanctis unquàm dispersit, in illâ coadunasse videatur, divinorum charismatum radios.

Sponsarum IESV regimini, & directioni præfecta, nunquàm increpavit aliam, nisi in se priùs retorsisset considerationis oculum, culpas timens, quibus carebat; pœnitentiam alteri non imposuit ullam, quam non prior exercuerit ipsa; nihil ulli unquàm sororum præcepit, nisi præhabito consilio cum **IESV Christo**.

Sola Mariæ Magdalenæ præsentia tyruncularum animos sanctis fœcundabat cogitationibus, simplexque oculorum ejus ictus deterrebat obnoxias culpis. Quotidiè Sanctam Deo Ecclesiam commendabat, Sponsæ Christi nomine indignam rata, quæ Ecclesiam Dei Sponsam negligeret majestati Divinæ commendare quotidiè. Humani generis jugitèr deflebat flagitia, & pro felici Infidelium successu Passionem Christi, omnesque religiosas functiones, & pœnitentias offerebat; præ nimio quasi contabescens amoris in proximum incendio, quoties literas, & relationes, ex Indiâ, & Iapponiâ de animarum conversione tractantes, transmissas legeret, aut legi audiret: unicè ambiens in tàm optatâ societatem messe, *ut locis illis Christum inferret, sanguinemque suum*. Quodque opere nequibat, verbo supplere non destitit; unde Mariam Mediceam, ad Gallorum Regis connubium properantem,

tem, enixè rogavit, ut hæreſes extirpari, infideles reduci, & Catholicorum filios piè educari ſtuderet.

Neque tanto ſuæ in ſe dilectæ amore vinci ſe permiſit Sponſus Cæleſtis, cui prætèr quotidianas, eaſque, aut continuas, aut uno, eodemque die frequentiores extaſes, raptus, & altiſsimarum, divinarumque rerum, & arcanorum contemplationes, & penetrationes, ſuum cor, quinque ſtigmata, ſpineam coronam, crucem, nec-non omnia denique ſigillatim impertiit ſacratiſsimæ paſsionis ſuæ inſtrumenta, & tormenta. Aliquandò in extaſim ſublimata, de unius in eſſentiâ, trinique in perſonis, Dei operationibus ſermocinans, Sanctiſsimæ Trinitatis myſteria ultrà hominum captum expoſuit. Aliâ vice, cum Patre æterno admiranda inſtituens colloquia per plurium horarum ſpatium, accepit documenta varia, pro dignâ ad Sanctiſsimi Sacramenti Euchariſtiæ ſuſceptionem diſpoſitione. Quibus viſionibus, diviniſque chariſmatibus in eum tandem exarſit divini amoris æſtum, ut amoris vehementiæ impatiens, aliquando exclamarit: *O' Amor, tantam amoris flammam ultrà ſuſtinere non poſſum! O' amor, ò amor, in te redi, tanti ego incapax ſum amoris*. Exinde ad fontem properè, vel puteum feſtinans, gelidas inter undas, manus, & brachia, in quæ internus ſe diffuderat ardor, refrigerabat, & avidiſsimo ore frigidam potabat, ut nimium animi, corporiſque ſedaret, reprimeretque incendium.

In his frequentioribus intenſiſsimi amoris deliquiis ingemiſcebat ſæpiùs incolatûs ſui prolon-

gatio-

gationi, *cupiens dissolvi, & esse cum Christo*; & in ultimo vitæ margine fluctuantem interroganti Confessario respondit, se simplici semper in omnibus, & per omnia paruisse Superiorum voluntati, neque cogitatione unquàm cognovisse, quid castitatem deformaret, quidve foret actio contrà pudicitiam. Dùm autem necessitatum corporalium intuitu, à Monialibus aut elevaretur, aut de loco in locum moveretur, aliquod Angelicæ puritatis præjudicium verita, dixit: *Creditis ne, ò Sorores, hunc tactum, quo me in elevando contrectatis, Virginitati, & puritati nocumentum afferre? si ità est, mihi ipsi quantùmvis impotens vim faciam, opemque feram, quam permiserint vires; sin minùs hoc in loco libentèr immota marcescam.* Tandem post quinquennalem atrocissimorum dolorum equuleum, & quotidiana invictæ patientiæ documenta, vicinæ ipsamet præsaga mortis, cujus tempus prædixerat multoties, Cœnobium Patri Directori ardentissimis commendavit instantiis, promittens suum pro eo, omnibusque Sororibus, modò salva fieret, continuum in Cælo patrocinium. Deindè à Monialibus omnibus humillimè postulatâ veniâ sui cujusque admissi unquàm defectûs, & exempli mali; cunctas, ut datam semel Sponso Cælesti fidem servare satagerent illibatam, exhortata, ab eodem Patre spirituali cum profundissimæ humilitatis, & ardentissimæ charitatis actibus, extrema de more suscepit Sacramenta.

Per tredecim, quos ab extremâ unctione super-

vixit dies, multò atrociori, quàm unquàm, dolorum Oceano exagitari cœpit; assultusque adeò sæviit ferox, ut emaciata agonizantium ossium cutis copiosum cœperit distillare sudorem, qui primitùs lintea, deindè ipsum lectum tanto perfudit madore; ut continuâ opus fuerit aliquarum Sororum industriâ, quæ pannis lineis abstergerent humorem. Morti proxima symbolum fidei, quod ob loquelæ defectum ipsa recitare nequibat, à Sororibus, ut recitaretur, nutibus impetravit; eoque inchoato, in extasim rapta est; & quasi tunc felicia illa prælibaret Paradisi gaudia, agenti animam, quædam æternæ felicitatis, & beatificæ fruitionis dulcedines in ejus vultu collucebant, quæ tamen adhuc à profundæ humilitatis indiciis eam minimè segregabant.

Læta infirmæ facies, quiesque insolita, Patri Directori plures videbatur spondêre vitæ horas: ideòque missarum solemnia peracturus, petiit Ecclesiam; Ast vix præparatione inchoatâ, stolam induerat Sacerdos, quandò inaudiit expirare Magdalenam, cui turbato opportunissimum suggessit consilium providentia Altissimi, ut agonizanti in virtute sanctæ obedientiæ præciperet, ne animam redderet, donec finito Missæ Sacrificio, & Sororibus omnibus communicatis, ipsemet præsens comparêret.

Præceptum audiit Maria Magdalena, & quæ in illud usque tempus penitùs obmutuerat, quasi ab interitu revocata, respondit: *Benedictus Deus*;

po-

potum poſtulavit, animamque retinuit, donec ſacrificium compleretur, & Moniales à ſacro Convivio, unà & Confeſſarius redijſſent. Tunc obedientiſſima Virgo, in atrociſſimorum dolorum Cruce, XXV. Maij, Anno M DC VII. ætatis ſuæ XLI. & Religionis anno XXIV. plùs impatientiâ amoris, quàm paſſione doloris, plùs vulnerata charitate, quàm gravata infirmitate, placidiſſimè expiravit, brevi vitæ periodo *explens tempora multa*; animamque candidæ inſtar columbæ, divinâ circumdatam luce, Angelis deducentibus in cæleſtis Sponſi amplexus.

Spirare deſierat, quam reſpirare ſuadebat, facilèque perſuaſiſſet tàm vivida virgineæ faciei forma, tàmque angelica vultûs venuſtas, ut gloria animæ in ipſo protinùs corpore reſplendere videretur. Poſtridiè translatum in Eccleſiam mortuale pignus, vix à religiosâ vulgi, reliquias veſtimentorum, florum, qui ſacras exuvias contigerant, ſimiliumq; improbè extorquentis, rapacitate defendere potuerunt armatæ manus. Interìm illud accidit admirabile, quòd cùm Magdalenæ facies ad ſiniſtrã declinaret, mox dextrorsùm vergere viſa fuerit, nullo feretri facto motu; compertumque fuit à ſiniſtris aſtare proſtitutæ vitæ adoleſcentem, quem neque exanime Virginis corpus ferre potuerat. Tandèm horâ ſecundâ noctis, retrò altare majus humido quidem loco, terræ mandatum fuit emortuum buſtum. Tumulatoque cadavere, ſenii ignara, & poſt facta ſuperſtes, virtus, & tàm ſanctitatis, quàm miracu-

lorum fama magis, magisque quàquà versùm gliscere cœpit. Vndè per auctoritatem Ordinariam editi fuere processus informativi, quibus in Sacrâ Rituum Congregatione per Cardinalem Vrsinum relatis, die X. Februarii anno M DC XXIV. Sacra Congregatio literas indulsit remissoriales ad sumendas quascunque in genere, & in specie probationes; adductis in Vrbem processibus Florentiæ compilatis, Sacra Congregatio die IV. Aprilis anno M DC XXVI. horum approbavit validitatem; Die autem XXIV. ejusdem mensis, constare attestata est de virtutibus in gradu heroico; & secundâ Maii ejusdem Beatæ Virginis aliquot approbavit miracula, quibus demùm permota, decretum edendum censuit, posse quandòcumque procedi ad solemmnem B. Mariæ Magdalenæ Canonizationem, ac interìm illam Beatam nuncupandam, & venerandam.

Demùm obtento Decreto à S. Congregatione, fel. rec. Vrbanus VIII. per Breve, quod incipit (*In supremo Apostolicatus Solio*) Vniverso Carmelitarum Ordini indulsit, ut illius Officium, & missam, respectivè recitare, & celebrare possent.

Quam supernaturalium illecebrarum replere ebrietate, quam extasium, raptuum, divinorum thematum, visionum, revelationum illustrare claritate dignatus est Dominus. Spiritu paritèr dotavit prophetico Magdalenam, quæ ex divinâ revelatione futuros rerum eventus, immobili veritate prænunciavit: res absentes, longèque dis-

sitas

ſitas cognovit : intimos cordium receſſus, animorumque cogitationes penetravit, quorum principaliora chariſmata, & à S. Congregatione Rituum in proceſsibus approbata commemorare libêret in præſenti, niſi Compendioli anguſtia ad texendam omni in brevitate aliquorum miraculorum, tàm antè, quàm poſt mortem perpetratorum ſeriem, impellerent properantem.

Sæpè ſæpiùs manualibus, quà ſuendo, quà Sanctorum Imagines pingendo, quà aurum ſcindendo, ſimileſve alias obeundo functiones, implicita exercitiis, repentino corripiebatur, nunquàm alienabatur, mentis exceſſu; quæ fixis in Cælum palpebris, imò feneſtris clauſis, oculiſque faſciâ velatis, tota immobilis, & extatica, cæptum qualecumque eo modo proſequebatur, & ità abſolutè perficiebat opus, quaſi huic unicè intenta foret.

Soror Fides tantam nervorum paſſa attractionem, ut latus ſiniſtrum palmo integro ſuperaretur à dextro, lecto hærebat, circa manus immobilis & caput, eximijs acerbiſſimorum dolorum cruciatibus oppreſſa. Imagine itàque Deiparæ Virginis ſignum Crucis ſuper decubuam produxit, ſubitòque omnimodam incolumitatem induxit Maria Magdalena.

Soror Maria Catharina de Chellis ob peſſimum brachii ulcus, ex quo putrefacti oſsis partem extraxerat Chirurgus, intolerabilibus frequentèr ſuccumbebat cruciatibus; quâdam igitur vice per Beatam faſciis coram altari S. Mariæ Virginis obligata,

mox

mox omi ab ulcere, & dolore exempta, integerrimum rencuperavit brachii uſum, quaſi nullius unquàm mali ſubijſſet incommoda.

Catharina de Spinis à maligno obſeſſa ſpiritu, ubi ad Beatam Magdalenam perducta fuit; mox peſſimum inquilinum illa, obedientiæ præcepto per Confeſſarium adacta, fugavit ſigno S. Crucis.

Sororem Barbaram Baſſam, poſt contagioſum multorum annorum malum, tabifica enervarat ſcabies, lepræ ſimillima; cujus ut à Medicis deſperatæ ulcera lambiſſet Maria Magdalena: inſtantanea incolumitas majorem docuit Magdalenæ charitati, quàm Æſculapii virtuti, ineſſe efficaciam.

Simili incurabili Sororis Mariæ Benignæ de Orlandinis malo, poſt ſeſqui-annalem fœtidæ ſcabiei, jam-jam in lepram deſituræ mordacitatem, idem, ſimili ſubitaneæ ſanationis ſucceſſu, alexipharmacon adhibuit Maria Magdalena.

Soror Pax de Columbinis apoplectico totius ſiniſtri lateris correpta morbo, tribus ſucceſſivè diebus per Mariam Magdalenam ſigno Crucis munita, die primo lateris ſenſum, ſecundo motum, tertio integram adeò, perfectamque recepit ſanitatem, ut non longo poſt tempore omnibus indefeſſa inſudaverit Monaſterii exercitiis.

Sororem Cherubinam Rabattam incurabile propè exanimarat capitis ulcus, quod præter acutam febrim acerbiſſimi alii irritabant dolores; ter itàque ſuper infirmam per Magdalenam efformato Crucis ſigno, mox tres è capite, corpore, omni-

bufque

busque aliis membris crudeles exularunt morbi; ulcus, febris, & dolor.

Eadem Soror, inter gravissimos novi ulceris, lethalisque febris cruciatus, susceptâ unctione extremâ, ægrè respirabat agonizans; quæ ut stramentum Beatæ tetigit, indilatam perfectè recuperavit sanitatem.

Post mortem verò; fragrantissimus diù, & singulare diversorum morborum antidotum, ex integri corporis virginei tibiis promanavit liquor.

Maria de Rovanis post sexdecim mensium lethalem febrim, vitæ spem deponere jussa, pectori fasciculum admovit florum, Beatæ corporis attactu sacrum, nec multò post è lecto desiliit prorsùs incolumis.

Eadem post quadriennium, pertinacissimam febrim, variorumque morborum symptomata pulvino, quo Beata, dum viveret, utebatur, felicitèr æquè, ac facilitèr fugavit.

Eamdem aliâ vice à febrium æstibus, & acerbissimis stomachi doloribus, tunica exemit Beatæ.

Mensibus aliàs duobus, eadem matrona lethali prostrata febri, languebat recidiva, productoque super eam signo Crucis, cum Beatæ velo, surrexit vegeta, stupentibus Medicis.

Magdalena de Rondonis, per sex solidos annos, continuis totius corporis excruciata doloribus, jamque à Medicis desperata, applicatis corpori vestibus virgineis, votoque diuersorum piorum operum emisso, confestim se sanam obstupescit.

Simi-

Similem virgineæ tunicæ favorem, ſibi graviſſimis ſtomachi doloribus, capitis cruciatui, vertigini, febribuſque immedicabilitèr ſuccumbenti, obtigiſſe teſtata eſt Catharina de Taſſis.

Petrum de Allis Romanum, febri, & doloribus jam penè confectum, Beatæ velum arctisſimis ſine morâ expediit omnium cruciatuum compedibus, priſtinæque reſtituit incolumitatis libertati.

Poſt noviſſima ergò decreta ſan. mem. Vrbani VIII. die primâ Aprilis, anno milleſimo, ſexcenteſimo, ſexageſimo-ſecundo, Sacra Congregatio cenſuit, conſtare de caſu excepto, nempè de cultu Beatæ exhibito auctoritate Apoſtolicâ; & compilatis ſubindè proceſſibus ſuper his, quæ Beatificationi ſucceſſerunt, iiſque ad Vrbem advectis, & in Sacrâ Congregatione diſcuſſis; primò declaratum fuit, conſtare de illorum validitate, die ſcilicèt quartâ Octobris, anno MDCLXVII.

Cum itàque modò in primâ Congregatione coràm SS.D.N. miracula examinanda reſtent, ubi aliqua eorum approbata fuerint, conſentientibus EE.VV. votis, ad totalem procedetur cauſæ Canonizationis expeditionem; idcircò ut interim Beatæ merita pateant ſinceriùs, innoteſcant manifeſtiùs, hoc breve ejuſdem Vitæ, mortiſque, nec-non Actorum omnium in eâdem cauſâ Compendium ad EE. VV. de more tranſmittitur.

Igitur

Igitur die X. Septembris MDCLXVIII. in Congregatione Sacrorum Rituum habitâ coràm eodem Sanctissimo, quinque de allatis miraculis post indultam Beatæ venerationem, præhabitâ maturâ discussione, approbata sunt. Et Sanctitas Sua, accitis iterùm Consultoribus (prælibatis de more præclaris Beatæ MARIAE MAGDALENAE meritis) tùm ab iis, tùm à Cardinalibus requisivit, an tutò procedi posset ad solemnem illius Canonizationem? Et omnes concordibus suffragiis in affirmatiuam sententiam convenerunt.

Approbantur quinque miracula.

Consult. & Card. S. Congr. vota pro Canoniz. S Mariæ Magdal.

Idcircò sequens Decretum editum est.

Florentina Canonizationis B. Mariæ Magdalenæ de Pazzis Ordinis Beatissimæ Virginis Mariæ de Monte Carmelo.

QVAMVIS in Causâ B. Mariæ Magdalenæ de Pazzis reperiretur jam editum Decretum die II. Maij MDCXXVI. Posse quandocumq; deveniri ad solemnem ejusdem Canonizationem; tamen compilatis processibus super cultu exhibito auctoritate Apostolicâ, nec-non de his, quæ post indultam venerationem supervenerunt, ad formam, & præscriptum novissimorum decretorum san. mem. Vrbani VIII. hisque nunc demùm acritèr discussis, Sacrorum Rituum Congregationi habitæ coràm Sanctissimo visum fuit, Decretis hujusmodi plenissimè satis-

Decretũ Canoniz. B. Mariæ Magdal.

factum fuisse, & constare de quinque miraculis ex tredecim allatis, & in discussionem adductis, videlicèt de primo, & secundo continuationis incorruptionis, & fragrantiæ corporis Beatæ, nec-non de tertio, & quarto multiplicationis olei, secutis in Monasterio Sanctæ Mariæ Angelorum Florentiæ, nempè anno MDCXXVI. olei, inquam, in lampades plerasque infundendi, ac per octiduum arsuras in celebratione solemni Beatificationis ipsius Beatæ. Et anno MDCLIV. ex tantillo olei prædicti multiplicati, in urceum ferè vacuum effusi, affixâ etiam urceo extrinsecùs Imagine Beatæ, ejusque ope imploratâ, adeòut exigua quantitas dietim multiplicata satis fuerit indigentijs Monasterij per integrum quadrimestre, nec multiplicare desierit, usquequò novi olei recollectio subsecuta esset. Eaque singula miracula prædicta ad secundum genus Sac. Congregatio retulit, septimum ad tertium genus, nempè restitutionis visus M. Angelæ Gorinæ guttâ serenâ per biennium orbatæ, & cùm primùm Beatæ opem implorasset, illuminatæ.

Expletis itàque singulis, quæ novissima exigunt Decreta; accitis iterùm per Sanctitatem Suam Consultoribus, una omnium, Patrumque sententia fuit, quandocumque tutò deveniri posse ad solemnem Beatæ Mariæ Magdalenæ Canonizationem, juxtà Ritum S. Romanæ Ecclesiæ, & Sacrorum Canonum dispositionem. Die X. Septembris MDCLXVIII.

POST hæc, cum humillimis precibus, nomine prædictorum Principum, apud Sanctissimum iterùm, atque iterùm institum fuisset, ut Beatum

PE-

PETRUM de Alcantarâ, & Beatam MARIAM MAGDALENAM de Pazzis ſolemni Canonizationis ritu in Sanctorum numerum referre dignaretur; tandem Sanctitas Sua, Deo aſpirante, eorumdem Canonizationis ſolemnia celebrare decrevit. Igitur omnia, quæ ad illam magnificè peragendam neceſſaria erant, præparari juſſit, & conſueto ordine diſponi. Eaque cura à Sanctiſſimo demandata eſt D. Phœbeo Archiepiſcopo Tarſenſi, tanquàm ſacrarum cæremoniarum in aulâ Pontificiâ Præfecto, & D. Bernardino Caſalio, utriuſque Signaturæ Referendario, ac Baſilicæ Vaticanæ Canonico meritiſſimo: qui ab anno MDCLXII. eidem Phœbeo, Archi-hoſpitalis S. Spiritûs Commendatario renunciato, in munere Secretarii Congregationis Sacrorum Rituum ſuffectus fuerat. A quibus, nullâ interpoſitâ morâ, Patri Andreæ Lao Procuratori, & Vicario Generali Carmelitarum, & prædicto F. Gregorio à S. Bonaventurâ, idonea, ad Canonizationem præparandam, mandata fuerunt injuncta.

Inſtantiæ pro Can. BB. Petri & Mar. Magdal.

SS. mandat parari neceſſaria ad Canoniz.

D. Caſal. Secr. Sac. Rituum.

Parantur neceſſaria ad Canoniz.

Dum hæc parantur accuratâ eorumdem Patrum ſolicitudine, D. Caſalius narrationem vitæ, virtutum, & miraculorum B. PETRI ab Eminentiſſimo Sacchetto, ut ſuprà retulimus, habitam, & B. MARIAE MAGDALENAE, quam D. Phœbeus ex iis, quæ, dum Secretarii munere fungeretur, proceſſibus accuratè perlectis, tùm ſuper vitâ, & geſtis ipſius Beatæ in Sacrorum Rituum Congregatione ſolertèr expenſa, & comprobata, tum in eâ causâ,

Ad singulos Card. transmittitur relatio.

& judicio peracta, collegerat, iterùm brevî con traxit: typis dari mandavit, & singulis Cardinalibus exemplaria deferri (additâ tamen consuetâ notificatione) quæ hujusmodi sunt.

COMPENDIVM
Vitæ, Virtutum, & Miraculorum, nec-non Actorum in Causâ Beatificationis, & Canonizationis Beati Petri de Alcantarâ, & Beatæ Mariæ Magdalenæ de Pazzis.

Ex Secretariâ Congregationis Sacrorum Rituum.

Eminentissime, & Reverendissime Domine.

IN proximo Consistorio secreto Eminentiss. D. Card. Ginettus, Congregationis Sacrorum Rituum Præfectus referet Vitam, Virtutes, & miracula, necnon Acta universa in Causâ Beatificationis, & Canonizationis Beatorum Petri de Alcantarâ, & Mariæ Magdalenæ de Pazzis: Sanctissimus verò Fratrum suffragia exquiret, an scilicèt deveniendum sit ad solemnem eorumdem Beatorum Canonizationem; & singuli Cardinales per verbum *Placet*, vel *Non placet*, sententias aperient. Ideò transmittuntur dilucidâ Narratione compilata ea, quæ Sacrorum Rituum Congregatio, prævio rigoroso examine, admisit, & approbavit, ut indè Eminentia Vestra cognoscere valeat, & maturè perpendere, quicquid

quid ad Dei gloriam, & Catholicæ Ecclesiæ decus magis conducibile videatur.

DE BEATO PETRO De Alcantarâ.

IN Beturiâ Hispaniarum Regione Norbæ Cæsareæ, &c. *Relatio ad DD. Cardinales transmissa.*

Quam relationem hîc repetere supersedeo, cùm jam suprà descripta reperiatur pag. 5. Pergam igitur ulteriùs, alteram prosequendo

DE BEATA MARIA MAGDALENA De Pazzis.

FLORENTIA Vrbium Etruriæ princeps, virtutum altrix, Sanctorum fœcundissima parens, die secundâ Aprilis, anni millesimi quingentesimi sexagesimi sexti, mundo edidit Infantulam, cui sanguine illustres parentes, Camillus de Pazzis, & Maria Bondelmontia in baptismate Catharinæ nomen imposuerunt, quod in ingressu Monasterii in Mariam Magdalenam mutatum est. In eâ cum corpore crevit spirituale donum, & fortissimo divini amoris vinculo ultrà captum ætatis adstricta, ferè ab incunabulis quasi jam mundo nuncium remisisset, quodcumque genus sericarum vestium abhorrebat, & illas, in lacrymas profusa, in sinum genitricis rejiciebat; mediocres vix ferre posse videbatur, & viliores hilaris induebat; quasi jam illud apprimè intelligeret: *Vince vestem, quæ virgo es: vince.*

ce aurum, quæ carnem vincis, & seculum; nec monilium, aut vestium quære ornamenta, sed morum. Integrâ flevit die, patris imperio coacta, ut è domo egressura molliorem vestem indueret. Ità ætatis præjudicium supergressa, crescebat, confortabatur spiritu; nec illi adhuc rationis usus erat, cùm jentaculum matutinis, & pomeridianis horis à domesticis acceptum in pauperes erogabat, futuræ quidèm sanctitatis insigne præsagium.

De charitate in charitatem transibat, divino spiritu ducta, & jam quasi cælesti Sponso matura, in divini amoris complexu vivebat, languebat, mortua erat: illi enim tantummodò adhærens, de Deo loqui, vel de eo loquentes tantùm audire volebat, & vana colloquia fugiens in secretioribus gynæceis assiduò morabatur in meditationibus sanctis, indèque à parentibus avocata, brevî se expedire satagebat, ut illa festinè repeteret; jam tunc à pueritiâ sexenni, Matthæi consilium implens: *Cùm oraveris, intra cubiculum tuum in abscondito, & Pater tuus, qui videt te in abscondito reddet tibi.* Quicquid igitur supererat temporis à rebus domesticis, orationi impendebat, Lucæ eloquio edocta: *Oportet semper orare, & nunquàm deficere*; & Pauli suasa consilio, *Sine intermissione orate.*

Quoties illa peccatis hominum Deum offendi cogitabat, in lacrymas inenarrabiles agebatur, quibus divinam misericordiam ad peccatorum veniã, & emendationem provocabat. Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum eo humilitatis sensu venera-

ra-

rabatur, ut recèns illo refectos avidè alloqueretur, quasi tunc Dei præsentiâ in illis frueretur, Christo Domino asserente: *Qui manducat meam carnem, & bibit meum sanguinem, in me manet, & ego in eo.*

Aetatis igitur anno decimo, Feria V. in Cœnâ Domini, Christi amoris excessum contemplans, quo se mortalibus in Eucharistiæ Sacramento salutarem cibum exhibuit, perpetuam illi devovit Virginitatem, & quicquid per ætatem poterat, totum Christo consecravit, seque Parentibus subindè conjugium suadentibus respondebat, potiùs mortem subituram, quàm à Virginitatis semel concepto proposito resilire; *beatiùs*, inquiens, *sibi videri, in carne imitari vitam Angelicam, quàm ex carne mortalium numerum augeri*. Itàque fervido desiderii æstu ad Sanctimonialis vitam in perpetuâ Virginitate anhelans, matrem precibus sibi conciliare studebat, ne castum propositum impediret; patri verò asserebat sanctâ deliberatione, *se potiùs capitis discrimen passuram esse, quàm aliud vitæ genus amplecti, præter Monasticum*: ad hoc citiùs evolare solicita, moram pati vix poterat, crescebatque ex dilatione desiderium.

Interìm ruri degens, viles puellas, quasi tyrunculas sibi assumptas, Christianæ Legis præceptis imbuebat; domique singulis Festis rusticanam turbam in unum congregans, Orationem Dominicam, Salutationem Angelicam, Fideique Symbolum illi exponebat, atque, ut eadem turba libentiùs conflueret, plerùmque illis sudariola, & gremialia, assentiente matre, donabat. Ruri proindè libentèr

mo-

morabatur, Civitatem invita nec ſine lacrymis repetebat; ubique tamen piis precibus ſedulò intenta erat, vehementèr ſolicita, ut domeſticis ſuis in eo opere ſociaretur.

Adultâ ætate Monaſterium S. Ioannis Equitum in educationem ingreſſa, nunquàm ibi obſequentis puellæ affectum egreſſa eſt. Moniales ideò Sanctam fore puellam præſagiebant, non inferiorem Geltrudæ, & Catharinæ Senenſi, & in eâ virtutum omnium, præſertìm humilitatis, obedientiæ, & charitatis ſpecimen admirabantur. Quoties illa audiebat, ſuperſtites haberi viros Chriſtianâ pietate inſignes, qui vel pro Dei amore, vel pro Religionis incremento in viâ Domini laborarent, ſancto gaudio exilire videbatur, & gratias Deo referebat, qui majora dignaretur per alios, quàm per ſe ipſam operari; nempè majorem ex aliis, quàm ex ſe proceſſuram Deo gloriam humilis adoleſcentula arbitrabatur: è contrà verò, cùm cerneret Religioſorum cœtus divino cultui intepeſcere, & declinare à ſtrictiori ſemitâ, per quam primi Duces iter ad Cælum paraverunt, anxiè admodùm affligebatur.

Moniales infirmas frequentèr inviſebat, lectione ſacrâ reficere ſatagebat, & ad Sacramentorum frequentiam blandis verbis alliciens, ad fundendas Deo preces ſanctâ interim ſedulitate trahebat; *non quærens quæ ſua eſſent, ſed quæ Ieſu Chriſti.* Et quamvis temporalibus exercitiis intenta eſſet, ejus tamen anima divinis contemplationibus abſorpta, claris jam immenſæ Veritatis fulgôribus excitabatur: itàq;

divi-

divino amore inebriata, interdum eo vultûs rubore inflammabatur, ut rosæ speciem referret, oculi instar syderum fulgerent, & tota quid Angelicum exhiberet.

Anno millesimo quingentesimo octogesimo tertio, ætatis sextodecimo, tandem cum lacrymis Religionis habitum suscipiendi facultate à Parentibus impetratâ, Monasterium S. Mariæ de Angelis Ordinis Carmelitarum ingressa est, nunquam sibi feliciorem diem contigisse affirmans: quâ de causâ parietibus Monasterij oscula figebat, quibus à secularium rerum contagio, & à sensuum illecebris se custodiendam esse sperabat. Ex eâ die nunquam ad crates ferreas accedere visa est, nisi præcepto Superioris coacta, memor Ambrosii docentis, *Virgo, quæ Christum quærit, non debet esse vulgaris, non in foro, non in plateis; crates Monialium* inquiens *forum, plateas esse*. Oderat proinde etiam parentum, & consanguineorum colloquia, sed virorum præsertim: gnara, *quòd Virginum est trepidare, viri ingressus pavere, & ad omnes viri affatus vereri*. Eâdemque operâ sedulò præcavebat, ne inanibus nugis tempus illud contereret, quod in divinis colloquiis impendendum erat. Sciens autem cultum justitiæ esse silentium, leges ejus nunquam violavit, taciturnitatis custos religiosissima, *sola in penetralibus, quam nemo virorum videret, solus Dominus reperiret*.

Sepulto propriæ voluntatis arbitrio, tota è Superiorum nutu pendebat, summâ cum lætitiâ imperata exequebatur, licèt illa interdum cum sua volun-

tate pugnarent, Pauli sectatrix præcipientis, *Obedite Præpositis vestris, & subiacete eis: ipsi enim pervigilant, quasi rationem pro animibus vestris reddituri*. Itaque non nisi accedente Superioris assensu, ea etiam, quæ sibi in extasim raptæ à Deo imperabantur, executioni mandabat, Apostoli sermone pariter edocta, quod *omnis anima potestatibus sublimioribus subdita sit; non est enim potestas nisi à Deo, quæ autem sunt, à Deo ordinata sunt; itaque qui resistunt potestati, Dei ordinationi resistunt*. Imò nedum Superioribus ex voto, sed sociæ nutibus, se illi voluntariè subiiciens, parebat.

Ad vilia quæque officia læta descendebat, & si quid interdum ad vitæ necessaria sibi deesse contingeret, præ gaudio gestiebat, tunc inquiens sibi videri, quòd paupertatis limites non excederet. Copiam itaque rerum neausceabat, & novam nunquam, sed magis tritam vestem perquirebat, solicita non fulgere nitore vestium, sed candore animæ, iuxta D. Bernardi sentẽtiam. *Foris pannosa, intus speciosa*. Sic emergens è terrâ, ea dumtaxat appetebat, quæ sursum sunt; omniumque sese virtutum exemplar absolutissimum exhibens, Monialibus sciscitantibus, quomodò in Monasterio conversandum esset, respondere solebat, oportere eo semper spiritu vivere, quem primâ ingressûs die conceperant: fortasse memor Ecclesiastici, dicentis, *Fili à inventute tuâ excipe doctrinam, & usque ad canos invenies sapientiam*: nullumque prætereà privatum commodum præceptis Religionis præferendum addebat,

Com-

Completo decimo ſeptimo ætatis anno, ſummo pietatis ardore profeſſionem emiſit ; ſubinde nullum detrectans laborem , alienum ſubire aſſueta erat, ut reliquæ Sorores,oneribus temporalibus alleviatæ, ſacris myſteriis , & orationi commodiùs inſtarent. Noctes proinde plerùmque traducebat inſomnes , vt Sororum miniſteria impleret , ipſæque vnà ſecum dies tranſigerent in exercitationbus ſanctis.

Singulis Sabbatis ex Euangelio proximæ Dominicæ meditandi per hebdomadam argumenta deſumebat : ejus colloquia erant perpetua Diviui amoris incitamenta; erat enim illi quædam lucida ingenii acies , in fronte modeſta tranquillitas , prudentiæ lumen ad regimẽ perſpicax,& in Cæleſtium ſermone mira facundia: quàmvis enim Latinè loqui non didiciſset , nec ſacris literis operam navaſset , ſępè tamen vel Sacri Textus ſententias referebat , vel Sanctorum dicta , & adagia , ut ſe ferebat occaſio , memorabat . Itaque annum agens vigeſimum tertium Tyruncularum illi cura demandata eſt,quarum animos ſolâ præſentiâ piis cogitationibus imbuebat , & vno oculórum ictu culpis obnoxias detertebat ; itaut faterentur,ſe vel leviſſimis labeculis inquinatas , Præceptricis conſpectum ſuſtinere nequiviſse : quamvis illa adeò de ſe humiliter ſentiret , ut ſuas tentationes , animique perturbationes Tyrunculis ipſis memoraret, ne præconceptâ ſuæ ſanctimoniæ opinione deciperentur.Etſi enim Sancta omnibus & videretur, & eſset, ſe tamen omniũ

imperfectissimam reputabat; nempe *sanctitas illius iam omnibus nota, se tantùm latebat.*

Cælesti quodam lumine imbuta, animarum statum, & intimos cuiusque sensus penetrabat: aptissima proinde remedia animarum languoribus applicabat, ut vel vitia abigeret, vel virtutes induceret. Quare nedum Tyrunculas suas, sed alias plerasque tentationibus vexatas, ejus directioni Confessarii subiiciebant; quas ipsa ad solidam animæ quietem trahebat, & suâ non fucatâ benignitate, quâ illas erudiebat, interdum solabatur: vel zelo, quo timorem incutiebat, inobedientes corripiebat, & vitia persequebatur. Quemadmodum igitur solo verbo animarum perturbationes pacabat, ita solo nutu pervicaciam contundebat, nunquam verò alias increpabat, nisi priùs considerationis oculum in se retorqueret, culpas timens, quibus carebat: hæc enim humilium perfectio est, *illic culpam timere, ubi non est.* Confortabatur tamen sæpissimè repetens, *non habere Deum obicem, quem sibi irato possit opponere, ne sontes animas dimittat impunes*: & *Religiosas teneri plurimùm* asserebat, *tam pro suâ, quàm pro aliorum salute ferventes ad Deum preces effundere.*

Quotidie Sanctam Ecclesiam Deo commendabat; & Sanctimoniales redarguebat, quæ diem præterire sinerent, non effusis pro Ecclesiâ precibus: assueta dicere, nomen sponsæ Christi non mereri, quæ Ecclesiam, Dei Sponsam, Maiestati Divinæ sedulò non commendaret.

Conquerebatur præterea, flebat amaris lacrymis,

quòd

quòd non posset ad Christi ovile devias oves reducere, ac infidelium conversioni operam exhibere; & hæc revolvens animo, in profusiores lacrymas solvebatur, adeòut cibum sumere non posset, *potum cum fletu temperaret*, *verè lacrymis stratum suum rigaret*. Itaque si martyrium deerat, martyrii desiderio planè conficiebatur; tum assiduis corpusculi cruciatibus, semper *mortificationem Iesu Christi in se circumferens*, *ut vita Christi manifestaretur in corpore suo*. Licèt verò exterior homo pro infirmitate suâ cruciatus horreret, interior tamen invictâ quidem constantiâ *omnia poterat in eo*, *qui eam confortabat*: & quicquid suo opere explere nequibat, verbo supplere satagebat. Itaque Mariam Mediceam ad Gallorum Regis connubium properantem enixè rogavit, ut hæreses extirpari, infideles reduci, & Catholicorum filios piè educari studeret.

Choro, nisi ægra, nec semel defuit: & ad ægras assidua, jam declamatis insomnis assistebat, nedum viventibus, sed vitâ functis quæcunque exhibens pietatis officia. Præ cæteris verò ægræ cujusdam Sororis curam gerens, naturalem fugæ affectum promptitudine spiritûs supergrediens, ex fœtidissimo ulcere, quos horrebat infirma caro, vermiculos, & putredinem abstergebat: cumque putres ulceris hiatus lamberet, exclamabat: *O quam maiora passus est Iesus pro nobis*: mentem figens in Mysteriis acerbissimæ Passionis Christi; gnara *certam esse expectationem promissæ Beatitudinis*, *ubi participatio fuerit Dominicæ Passionis*. Lingebat prætereà deformes scabiei

biei cruſtas, quibus obtegebatur corpus Sororis Barbaræ de Baſſis, & Mariæ Benignæ de Orlandinis, ut fusè infra inter Miracula referemus.

Eo tandem divini amoris æſtu urebatur, ut per clauſtra tranſiliens exclamaret. *O Amor, ò Amor non benè notus, non benè redamatus, tot injuriis affectus: ò quam pauca pectora te norunt: ego pectus meum exhibeo: veni ad cor meum, veni, ut fovearis.* Itaque tali ferebatur impetu, ut clauſtra mirâ corporis agilitate percurreret, veſtes dilaceraret, & quidquid manibus offerebatur, procul abigeret. Mox ſibi reddita, uri magis inhians, dicere ſolebat, quod ſi blasphemiis locus eſſet immunis, nec abhorruiſſet ignem inferni, modò ibi ſanctum nomen eius non blaſphemaret.

Vbi Symbolum Fidei recitabat, in extaſim rapiebatur, idque non ſemel illi evenit alloquenti Cardinalem Alexandrum Medicem, mox in Pontificatu Leonem Vndecimum: *plus enim ubi amabat, quàm ubi animabat, ſuo amoris pondere ferebatur.* Dietim Sanctiſſimam Trinitatem ſummâ humilitate, & aſſiduis ferè laudibus adorabat: itaque anno milleſimo quingenteſimo octogeſimo quinto, à die Sabbati Pentecoſtes ad diem Dominicam Sanctiſſimæ Trinitatis, dies noctesque ſuccedentes divinâ viſione extra ſenſum gaviſa eſt, in quo raptu quotidiè manè Sancti Spiritus auram ſub diverſis formis accepit; cumque in ſe rediret, ſumpto vix modico cibo, ad Divinas horas recitandas pergebat.

Feriâ quintâ, & ſextâ majoris Hebdomadæ eodem anno, & anno milleſimo quingenteſimo no-

na-

nagesimo secundo, persimiles raptus passa est, cum communicatione dolorum, quos Christus in suâ Passione pertulit acerbissimos, ei scilicet porrigente Domino fasciculum myrrhæ suæ Passionis mysteria.

Interdum per tres succedentes noctes ad altissima quæque divinarum rerum arcana admissa est, & subinde Sanctissimæ Trinitatis mysteria vltra humanum captum exposuit: cumque ad Horas Canonicas Triadi laudes caneret, adeò Diuinarum Personarum amor eam urgebat ut ferventi illo dilectionis ardore liquescens, pallere, & penè confici videretur.

Ipso eodem anno cum æterno Patre admiranda habuit colloquia de præparatione ante sumptionem sanctissimæ Eucharistiæ; iisque visionibus, & Dei gratiis ad eum tandem amoris æstum pervenerat, ut amore redundans interdum exclamaret. *O Amor te ampliùs ferre non possum: O Amor in te redi; tanti Amoris incapax ego sum*; statimque gelidum fontem, vel puteũ festinè petebat, ubi inter frigidas undas brachia, & manus mergebat, illas avidissimo ore potabat, & sinum aquarũ copiosâ aspersione refrigerabat. Nec semel, cum tanto amoris igne vreretur, Iesu Christi Imaginem stringebat amplexibus, eamque è Cruce divulsam, jam lacrymis madidam, propriis velaminibus detergebat. Interdum verò adeò lateri Crucifixi os applicabat, quasi inde suavissimum liquorem sugeret. Semel à Deo annulo subarrata est; aliquando coronâ spinarum redimita; & â D.

Augu-

Auguſtino bis ſuper cor eivs inſcriptum eſt characteribus aureis, vel ſanguineis; *Verbum Caro factum eſt*; eiuſque Sancti felicem animam in extaſim rapta ſuſpexit.

Deum tandem orabat, ut nullo jam vel cæleſti oblectamento ipſam recrearet, quæ ut perfectiùs, & puriùs inſerviret, nullo jam erat confovenda ſolatio, ſed corporis tantùm robore munienda ad ferendum fortiùs: vel ſaltem cæleſtes favores, quos ſibi Sponſus dignabatur impertiri, arcano tegeret velamento; Sancti Leonis memor dicentis: *Fratres, quantùm poſſumus, elaboremus, ut quod ſuperbia tumidum, elatumque reddit, humilitate, & manſuetudine complanetur*: Nec non ſapientis adagium apprimè intelligens, quòd *Vbi humilitas eſt, ibi ſapientia eſt*. Quæ de ſe ſcripta, deque ſuis viſionibus penès Sorores reperiebat, comburere ſolebat, intimam animi modeſtiam, ſuique contemptum, oculis, ac vultu perpetuò demonſtrans. Rogavit, & exaudita eſt oratio illius: eam ſiquidem ſpiritûs ariditatem quinquennio paſſa, iis tentationibus vexata, ac dæmonum injuriis affecta eſt, ut ſorores eam ſpiritu erroris illuſam, ipſa ſe interdum rationis uſu deſtitutam exiſtimaſſent, niſi Deus Ancillam ſuam miraculis illuſtraſſet.

Quinquennio panis, & aqua tantùm illi cibus fuit, & potus; proximo autem biennio Medicorum imperio modicum vinum adjecit aquæ, & Dominicis diebus Quadrageſimali cibo veſcebatur. At cum voluiſsent Superiores experiri, an Deo annuē-

te,

te, tali abſtinentiâ afficeretur, mitiorem illi eſcam appoſitam ſumere coacta, eam difficultatem glutiendo paſsa eſt, ut ſingultibus penè deficere videretur. Mirabilem ideò in tam rarâ abſtinentiâ vitam tranſigebat, & nudis incedebat pedibus, quàmvis glacies urgeret, donec pedibus omninò impedita, alienâ tantùm ope progrederetur. Adhuc tamen *exultans, ut gigas ad currendam viam*, ad Cælum feſtina properabat; & licèt morbi ſecus illi ſuaderent, eo tamen anxio caſtigandi corporis ardore æſtuabat, ut integras noctes in oratione tranſigeret, ferreo cingulo, & ciliciis carnem tereret, ſpineâ coronâ caput transfigeret, liquenti cerâ ſe interdum uſtularet. Quaſi verò ad ſummum virtutis perveniſſet, ad exitum properabat; ubi enim incremento locus non eſt, occaſus prope eſt.

Vigiliis itaque, & corporis caſtigationibus confecta, cum Divo Auguſtino sẽtiebat, *inquietum eſſe cor noſtrum, donec requieſcat in Deo, & rationabili creaturæ nullo modo ſufficere ad beatam requiem quidquid Deo minus eſt; omnemque copiam, quæ Deus non ſit, egeſtatem videri; nihil proinde animam implere, niſi Deum, ad cuius imaginem facta eſt.* Conquerebatur propterèà, quòd *incolatus eius prolongaretur, & cupiebat diſſolvi, cum Chriſto perenniter permanſura.*

Aegra, iam penè confecta, delicatiorem ſibi delatum cibum, quaſi illo non indigeret, ſui prorſus oblita ad alias ægrotas mittebat: adeòque cultrix caſtitatis erat, vt ſe iam ad aliam lecti partem vertere non valens, ægreferret Sororis manibus tan-

gi, *iucundius sibi* inquiens *in strato marcescere, quàm aliena manu contrectari*: & iam prope moritura, à Confessariis expetita, ingenuè fassa est, *ne cogitatione quidem cognovisse unquam, quidnam esset, quod Castitatem deformaret*. Hunc verò pudicitiæ candorem à Beatissimâ Virgine se accepisse asserebat, quæ eam in extasim semel raptam nitidissimo velo operuerat, quo circumdata, nullâ unquam labe potuit pudicitiæ candorem denigrare.

Tandem quinque mensium ęgritudine afflicta, invictæ patientiæ documenta præbuit: & Sacramentis de more munita, eximiâ animi demissione à Monialibus veniam postulauit, omnique mortis timore excusso, futuram tantùm vitam meditando, Sorores, ut bono essent animo, solabatur,

Circa horam septimam Confessario sibi assistenti dixit, ad quiescendum pergeret; adhuc enim sibi ad manè proximum vita supererat. Morti proxima Symbolum Fidei, quod loquelæ usu destituta recitare nequibat, à Sororibus recitari nutibus imploravit, eoque inchoato in extasim rapta est; & quasi tunc felicia Paradisi gaudia prælibaret, quædam æternæ felicitatis, & beatificæ fruitionis dulcèdines in eius vultu collucebant, quæ tamen adhuc à profundæ humilitatis indiciis eam minimè segregabant.

Manè cum Confessarius, Sacrum facturus, stolam indueret, & à Monialibus admonitus esset, ut ad Mariam Magdalenam agentem animam accederet, respondit. *Dicite illi, ut quam viuens exhibuit*

obe-

obedientiam, præstet pariter moritura, & me expectet, donec Sacro peracto, Sorores suas cælesti Pane reficiam. Hæc audiens Maria Magdalena, quæ vsque tunc penitùs obmutuerat, quasi ab interitu revocata, subridens inquit. *Benedictus Deus*: potum postulalavit, & animam retinuit, donec Sacrificium compleretur, & Moniales à Sacro Convivio unà, & Confessarius rediissent. Tunc verò innocentem animam, qualem à Deo acceperat, Cælitum choro inserendam Servatori restituit, die vigesimâ quintâ Maii, anno MDCVII. ætatis quadragesimo primo. *In quâ brevi vitæ periodo explevit tempora multa*, & mortem obiit *pretiosam in conspectu Domini*. Proximâ die corpus ejus ad Ecclesiam elatum est, tantaque hominum multitudo accurrit, quæ vestes illius intercideret, ut postes Ecclesiæ occcludere necesse fuerit.

Interim illud accidit admirabile, quòd cum B. Virginis facies ad sinistram declinaret, extemplò dextrorsum vergere visa est, quàmvis feretrum nullo motu ageretur: & compertum est, à sinistris adstare prostitutæ vitæ adolescẽtem, quem neque exanime Virginis corpus ferre potuerat.

Sacrum pignus humo traditum est sub maiori arâ Templi, humido quidem loco; ubi tamen per annum quievit incorruptum, quàmvis vestes ex humiditate loci penitùs consumptæ esent. Inde translatum, suavissimum liquorem, uti balsamum, è tibiis emisit, variis medendis languoribus salutarem. ad præsens verò corpus etiam incorruptum manet lenissimo fragrans odore.

 Con-

Condito cadavere, fama tamen Sanctitatis, & Miraculorum magis inde gliscere visa est. Quare editi sunt Processus informativi auctoritate Ordinariâ, quibus mox in Congregatione Sacrorum Rituum per bon. mem. Cardinalem Vrsinum relatis, die decimâ Februarij, anno MDCXXIV. Sacra eadem Congregatio concessit Literas Remissoriales ad sumendas probationes in genere, & in specie; & causæ discussionem Sacræ Rotæ Auditorio tunc de more commisit.

Allatis ad Vrbem Processibus Florentiæ compilatis, Sacra Congregatio die quartâ Aprilis, anno MDCXXVI. referente bon. mem. Cardinale Pio, censuit constare de illorum validitate. Dîe verò vigesimâ quartâ eiusdem mensis declaravit cõstare de Virtutibus in gradu heroico. Et secundâ Maij eodem anno, quæ sequuntur miracula approbavit: nempe dum viveret.

Maria Magdalena suens, vel pingens repentino mentis excessu corripiebatur, at, fixis licèt in Cælum oculis, ab incœpto opere non cessabat, ipsum ita perficiens, ac si illi tantùm intenta esset: Moniales verò exploraturæ, an videlicet aliquo oculorum ministerio opus expleret, fenestras claudebant, oculos illi fasciis velabant; ipsa tamen immobilis, & extra sensum eodem planè modo opus prosequebatur, & absolutissimè perficiebat.

Soror Maria Catharina de Chellis ab ulcere, ex quo pars ossis putrefacti Chirurgus extraxerat, acerbissimis conficiebatur doloribus; per Beatam fa-

sciis

ſciis obligata, à doloribus illicò, & ſubinde ab ulcere liberata eſt.

Soror Fides per annũ adversâ valetudine laboraverat, & nervorum omnimodâ attractione impedita, lecto immobilis hærebat, acerbiſſimis excruciata doloribus. Acceptâ è manibus Beatæ Imagine Deiparæ Virginis, cum quâ ſuper illam ſignum Crucis produxerat, momentò ſanatur.

Catharina de Spinis à dæmone obſeſsa, ad Beatam perducta eſt, ſtatimque diriùs, acriùſque vexari cœpit; at ſigno Crucis ſuper eam per Beatam producto, dicto citiùs dæmon abſceſſit.

Soror Barbara Baſsa tabificâ ſcabie, lepræ non abſimili, vexabatur, à Medicis deſperata; lambit Maria Magdalena ejus ulcera, & ægra evadit prorsùs incolumis.

Sorori Mariæ Benignæ de Orlandinis fœtidâ ſcabie iam in lepram deſiturâ, per ſexquiannum laboranti, lambit paritèr Beata partes affectas, & morbus evanuit.

Soror Pax de Columbinis totius ſiniſtri lateris apopletico morbo correpta, ter tribus ſucceſſivis diebus ſuper ægram à Beatâ signo Crucis producto, primâ die lateris ſenſum, ſecundâ motum, tertiâ integram ſanitatem recepit.

Cherubina Rabatta peſſimo vlcere in capite affecta, febri, & acerbiſſimis doloribus, à Medicis derelicta torquebatur; ter autem per Beatam ſuper ægram ſigno Crucis producto, vlcer, dolor, & febris abſceſserunt.

Ipſa

Ipſa eadem Cherubina alio ulcere, & lethali febri correpta, extremâ unctione munita, ferè agebat animam; tetigit ſtramentum, in quo iacebat Beata, & ſtatim ſe ſanam reperit.

Poſt mortem verò: è tibiis corporis Beatæ integri, & incorrupti diutinus liquor effluxit, mirè fragrans, & varijs medendis languoribus ſalutaris.

Maria de Rovanis decimo jam ſexto menſe lethali febri proſtrata, & vitæ ſpe penitus deſtituta, ad pectus admoto ſibi florum faſciculo, qui Beatæ recèns defunctæ Corpus tetigerat, repentino ſomno corripitur, nec multò poſt expergefacta è lecto deſilit prorſus incolumis.

Eadem Maria poſt quadriennium rurſus moleſtiſſimâ febri, variiſque morbi ſymptomatibus in diſcrimen vitæ adducta, ſtomacho puluillum, quo Beata, dum viveret, utebatur, applicavit, & priſtinæ ſanitati reſtituta eſt.

Elapſis ſubinde menſibus, febri, & acerbiſſimis ſtomachi doloribus aggreſſa, ſpatio integri bimeſtris lecto decubuit: & ſtatim ac tunicam, quâ Beatæ corpus amictum fuerat, ſuperinduit, euaſit incolumis.

Poſt annum paritèr in febrim incidit, quâ per bimeſtre proſtrata eſt; producto tamen ſuper eam ſigno Crucis cum velo, quod viuens Beata adhibebat ſanitatem recepit.

Catharina de Taſſis duodenario ſtomachi dolore dirè exagitata, dolore capitis cum vertigine, & fe-

bri

bri succedentibus, propè iam moritura, particulam vestis Beatæ stomacho admovit, & somno statim correpta est; mox expergefacta, se doloris, & ægritudinis molestiâ liberam reperit.

Magdalena de Rondonis sex annorum spatio confirmatis doloribus, quibus totum corpus excruciabatur, jam declamata, applicitis corpori vestibus Beatæ, voto vix nuncupato, sanatur.

Petrus de Allis Romanus febri, & doloribus jam penè confectus, superinduto velo Beatæ, illicò convalescit.

Exinde Sacra Congregatio permota est, ut Decretum ederet, posse quandocumque tutò deveniri ad solemnem B. Mariæ Magdalenæ Canonizationem, & interim illi Beatæ titulum, & cultum exhiberi.

Die XXII. Augusti prædicti anni MDCXXVI. universo Carmelitarum Ordini indulsit, ut illius Officium, & Missam respectiuè recitare, & celebrare posset.

Die XV. Ianuarii, anno MDCXXVIII. huiusmodi indultum extendit ad universam ditionem Florentinam.

Post novissima autem Decreta san. mem. Vrbani Octaui, die I. Aprilis, anno MDCLXII. Sacra eadem Congregatio censuit, constare de casu excepto, nempe de Cultu Beatæ exhibito auctoritate Apostolicâ. Compilatis subinde Processibus super his, quæ Beatificationi successerunt, iisque ad Vrbem allatis, & in Sacra Congregatione discus-

sis,

ſis, declaratum fuit, conſtare de illorum validitate, die ſcilicet IIII. Octobris, anno MDCLXVII. & die decimâ Septembris proximi præteriti anni MDCLXVIII. conſtare de quinque Miraculis, poſt indultam Beatæ venerationem ſecutis. Nempe continuationis incorruptionis, & fragrantiæ corporis Beatæ. Nec non duplicis multiplicationis olei in Monaſterio Sanctæ Mariæ Angelorum Florentiæ anno MDCXXVI. & anno MDCLIV. primæ ſcilicet, olei inſumendi in lampadibus per octiduum arſuris in celebratione ſolemnium Beatificationis ipſius Beatæ: ſecundæ verò olei prædicti in vrceum ferè vacuum effuſi, quod ſubinde ſatis fuit indigentijs Monaſterij per integrum quadrimeſtre, nec multiplicare deſierat, donec nouum oleum collectum eſſet. Nec non reſtitutionis viſus Mariæ Angelæ Gorinæ guttâ ſerenâ per biennium orbatæ, quæ ope Beatæ Mariȩ Magdalenæ imploratâ, ſtatim perfectè vidit,

Reſtat igitur, ut re tanti momenti poſitâ inter Fratres, Summus Pontifex audiat, an ad Actum ſolemnis Canonizationis tandem devenire videatur in Domino conducibile.

Conſiſtorium ſecretum. pro Canoniz.

DIE igitur XVIII. Martii, anno MDCLXIX. coacto Conſiſtorio ſecreto, quod, ut moris eſt, præcedenti die indictum fuerat; Sanctiſſimus clauſis foribus, ita locutus eſt.

Vene-

Venerabiles Fratres. Ratio præſentis temporis, in quo S. Mater Eccleſia ſuadet fidelibus, ut præcipuo ſtudio ad miſericordiam implorandam confugiant: tum etiam urgẽtes Chriſtianæ rei neceſsitates à nobis exigunt, ut Divinæ bonitatis Thronum peculiaribus, atque humillimis precibus adeamus; eorum ſuffragia procurantes, qui cùm cæleſti beatitudine fruantur, & inexhauſtum illum æternæ gratiæ fontem de proximo hauriant, poſsunt opportuno, & valido præſidio nos juvare. Idcircò cogitationem noſtram, mentemque convertimus ad promovendam Cauſam Canonizationis Beati Petri de Alcantarâ, & Beatæ Mariæ Magdalenæ de Pazzis, de quorum heroicis virtutibus, atque eximiis miraculis narrationem in præſenti Conſiſtorio exponi, & à Vobis audiri cupimus. *S.S. mandat referri vitam, & acta Beatorũ.*

TVNC Eminentiſſimus Ginettus Congregationis Sacr. Rituum Præfectus, Sanctiſſimi mandatis obtemperans, in hunc modum referre cœpit.

BEATISSIME PATER.

Beatus Petrus in Alcantarâ Hiſpaniarum Oppido natus eſt anno milleſimo quatercenteſimo nonageſimo nono ex Petro Garabito, & Maria Villelâ, ſanguine, & pietate illuſtribus. Infantiam, & pueritiam in omni diſciplinâ, cultuque Virtutum tranſegit, non omiſſis literarum ſtudiis, quibus in Salmaticenſi Academiâ ità incubuit, ut non minùs ingenii, quàm ſanctimoniæ laude floruerit. Arce- *Relatio in Conſ. ſecret. de B. Petro.*

bant eum ab illecebris peccantium castigatio corporis, sensuum custodia, jugis oratio, & mens in rerum divinarum contemplatione semper defixa. Annum agens decimum sextum, relictâ Patriâ, domoque paternâ ad Conventum loci Manxarretes Ordinis Minorum clàm fugit; cumque ad ripam rapidissimi fluvii pervenisset, nec ullo modo trajicere posset, implorato Dei auxilio, se repentè ad ulteriorem ripam translatum vidit; & hinc properans ad destinatum Cœnobium, sanctæ Religionis habitum petiit, & obtinuit. Minorum itaque militiæ adscriptus, se cunctis majorem præbuit animi demissione, modestiâ, silentio, rerum omnium abdicatione, atque in Deum, & proximum charitate. Mox expleto tyrocinio professionem emisit, & votis nuncupatis, soli Deo vacabat. Anno vigesimo vix expleto, cùm senili prudentia polleret, Custos insignis Cœnobii electus, titulum dignitatis in majorem rigorem retulit, potens opere, & sermone. Ibi aliquando deficiente pane, & altâ nive Conventum obsidente, in Dei providentiâ confisus, fratres ad ostium misit, ubi canistrum panibus refertum repererunt, nullo apparente vestigio hominis, qui ipsum attulisset. Sacerdotio initiari, imperio Superiorum coactus, quotidie sacrum faciebat tot effusis lacrymis, & tantâ amoris vehementiâ, ut sæpè immobilis, ac è terrâ elevatus visus sit. Carnem suam flagellis, ciliciis, inediâ, vigiliis, frigore, & nuditate, acerrimus sui vindex, penè confecit. Provinciæ Sancti Gabriëlis Præfectus, arctissimam Sancti

Fran-

Francisci familiam novâ reformatione arctiorem fecit; pluresque reliquit in plurimis à se fundatis Conventibus rigidioris propositi sectatores. Cellam adeò angustam habitabat, ut nonnisi flexis genibus in eâ morari posset. Dono discretionis spirituum, ac divinitùs infusâ Sapientiâ eum prædit um fuisse Seraphica Virgo Theresia scripsit, quæ de ejus virtutibus, ac vitæ incredibili austeritate, sæpè testimonium perhibuit; addens, nec momento quidem diei, ac noctis eum ab oratione cessasse. Annum denique agens sexagesimum tertium in febrim incidit, nihil de pristino rigore remittens, donec mirabili Sanctissimæ Trinitatis visione, ac Beatæ Virginis præsentiâ confortatus migravit ad Dominum, die decimâ octavâ Octobris anno millesimo quingentesimo sexagesimo secundo, cujus animam, eodem momento, in Cælum ferri Sancta Theresia procul distans vidit, cui etiam bis posteà apparuit, ut ipsa testatur purissimæ lucis fulgore circumfusus: *O beata*, inquiens, *pænitentia*, *quæ tantum meruit præmium habere*.

Quòd verò attinet ad miracula, tria præ cæteris in vitâ ab eo patrata Sacra Congregatio approbavit. Primum est, quod Tagum fluvium aquarum alluvione turgidum sicco vestigio pertransivit. Alterum, quòd cùm baculum suum in horto Conventûs infixisset, protinùs in virentem ficulneam crevit, quæ fructus adhuc suavissimos profert, multis languoribus salutares. Tertium, quòd noctu iter agens, cùm copiosè ningeret, nec semitam, quâ

tenderet, nec locum, quo tegeretur, inveniret, domum dirutam, tecto penitùs destitutam ingressus est, statimque nix in aëre pendula ei pro tecto fuit, ne illius copiâ obrutus suffocaretur. Post mortem tredecim item approbata sunt, sanationum scilicet à malignâ,& lethiferâ febri, à membrorum contractione, ab ossium fractione, à surditate, à cæcitate,& ab aliis gravioribus morbis,integrâ in instanti restitutâ incolumitate. Quibus discussis, & approbatis Gregorius XV. Beati titulum, & cultum ei concessit: novoque processu facto, ob nova Decreta ab Vrbano VIII. edita, fama sanctitatis, & fidelium veneratio perseverans, & crescens reperta est; aliisque miraculis ab Innocentio X. comprobatis, videlicet Andreæ, qui cruribus, & pedibus attractis ductus ad Beati Viri sepulchrum liber domum rediit: & pueri octennis pedum, & crurium usu à nativitate destituti adeò, ut sine fulcris ambulare nequiret, qui perfectam quoque sanitatem consecutus est. Hæc sunt, Beatissime Pater, Beati Petri heroica gesta, hæc signa, & miracula, quibus accuratè perpensis Congregatio Sacrorum Rituum, repetito voto censuit, posse tutò deveniri ad solemnem ejusdem Canonizationem. Reliquum est, ut Sanctitas Vestra, Beatum Petrum Sanctorum fastis adscribat,idque diutiùs protrahi non sinat:Pro quâ gratiâ obtinendâ humillimas preces Sanctitati Vestræ porrigunt Regina cum Nato Hispaniarum Rege Catholico, necnon cum Clero Hispaniarum, & Civitatibus Regnorum Castellæ, & Legionis, Dux

Sa-

Sabaudiæ, aliique Catholici Principes, & universus Ordo Sancti Francisci.

ABSOLVTA relatione, Sanctissimus his verbis Cardinalium sententias requisivit.

SS. Card. vota exquirit super canonizat. B. Petri.

Venerabiles Fratres. Ex iis, quæ audistis, perspectum satis est, quæ, & quanta Omnipotens Deus, qui facit mirabilia magna solus, dignatus sit operari per Servum suum Beatum Petrum de Alcantarâ. Videtur ne Vobis expedire, ut ad solemnem ejus Canonizationem juxta Ecclesiæ institutum procedamus?

ET Cardinales concordibus suffragiis per verbum *Placet*, responderunt.

Card. assentiunt.

Tunc idem Cardinalis Ginettus nutu Sanctissimi narrationem de B. MARIA MAGDALENA hoc modo prosecutus est.

BEATISSIME PATER.

Beata Maria Magdalena, ex illustri Paciorum familiâ Florentiæ nata, priùs orare didicit, quàm loqui: Nullum infantiæ in eâ signum, sed sola apparuit innocentia. Omnes enim mundi blanditias, omnes sensuum illecebras perosa, relictis creaturis, soli Deo vacabat, à quo septennis edocta quicquid de studio orationis Sancti Patres præscribunt, exactissimè observabat. Ab utero crevit cum illâ miseratio, nam parvula cibum sibi subtrahebat, ut

Relat. de B. Maria Magdal.

pau-

pauperibus largiretur. Decennis Virginitatem Deo vovit, tantoque amoris igne ſuccenſa fuit, ut intus ardens, incendium vix ferre poſſet. Parentes adverſarios experta, qui invitam nuptiis deſtinabant, oratione tandem, & prudentiâ expugnavit. Quare prævio eorum aſſenſu, decimo ſexto ætatis anno, Carmelitico habitu in Monaſterio Sanctæ Mariæ Angelorum aſſumpto, ſe ipſam arctiùs cęleſti ſponſo conſecravit. Tyrocinium ab eo gradu virtutis inchoavit, qui aliis ſupremus eſt; non enim gradatim ad perfectionem proceſsit, ſed Spiritu Sancto impellente à limine ad culmen repentino motu volavit. Emiſsâ profeſsione, mundo, & ſibi mortua eſt, ut Deo viveret. Ecſtaſes ejus continuæ erant, manſitque aliquando viginti ſex horarum ſpatio à ſenſibus abſtracta, ad intimam cum Deo unionem, eò ſublimiùs pertracta, quò longiùs à ſe ipsâ receſſerat. **In his autem exceſsibus, ejus aſtutias timens,** qui ſe in Angelum lucis transfigurat, profundiſsimas humilitatis radices in ſui cognitione figebat; nam ſe omnium mortalium ſceleratiſsimam judicabat, eò magis ſibi diſplicens, quò glorioſior erat in conſpectu hominum, & Angelorum. Annos nata decem, & novem ſolo pane, & aquâ, Deo præcipiente, veſci cœpit. Exercitationes ejus erant, otium labore vincere, corpus flagellis caſtigare, inediam, dolores, ſuique contemptum amare, non pati. Mox admirabilem ecſtaſim paſſa eſt à vigiliâ Pentecoſtes uſque ad feſtum Sanctiſsimę Trinitatis, diu, noctuque extra ſenſus rapta; poſt quem exceſ-

ſum,

ı,rigidisſimam probationem ingreſsa eſt,per to-
ı quinquennium arida,deſolata,ab omnibus de-
cta, à dæmonibus crudeliter flagellata, blaſphe-
e, & deſperationis tentationibus vexata, ac ferè
rationis deſtituta. Sed non deſeruit electam
m Deus; ejus enim præſidio munita omni cala-
ate ſuperior fuit; aliquot etiam eo tempore pa-
tis miraculis, ne puſillæ ſorores eam ſpiritu er-
is illuſam exiſtimarent. Hac autem probatione
actâ potioribus gratiis aucta eſt. Pervia illi erant
ına cæleſtia, ſtatum animarum in alterâ vitâ per-
xit, quædam in locis remotis dicta, & facta, tan-
ım præſens vidit, & audivit, futura multa præ-
it, intimas cordium cogitationes penetravit. Iu-
in eâ ſerenitas erat, & jucunda tranquillitas. Om-
n, vel minimam impuritatis labem non vicit,
penitùs ignoravit. Poſtremâ tandem infirmita-
orrepta, quam trium annorum ſpatio, in ſemel
ımptâ auſteritate permanens, patientiſſimè tole-
it, expleto quadrageſimo primo exilii anno, die
eſimâ quintâ Maji, anno MDCVII. migravit ad
ınſum, ſtatimque fama virtutum ejus per totum
bem diffuſa eſt. Tam in vitâ, quàm poſt mor-
ı innumeris miraculis coruſcavit. Ex his autem
o à vivente patrata, duodecim poſt mortem Con-
gatio Sacrorum Rituum approbavit, quæ ut po-
ımnibus nota breviſſimè perſtringo. Rapta in
taſim, dum acu pingeret, licèt extra ſe poſita, clau-
etiam feneſtris, oculiſque velatis ab opere non
abat, ipſumque abſolutiſſimè perficiebat. Quan-
dam

dam mulierem ab ulcere pessimo, aliam à nervorum attractione, duas à leprâ, unam à morbo apopletico, aliam ab ulcere, & febri solo contactu repentè sanavit, unam denique à dæmone horribiliter obsessam, producto in eam signo Crucis, statim liberavit. Post mortem cadaver ejus non exenteratum, non aromatibus conditum, & in loco humidissimo sepultum, integrum, incorruptum, flexibile post annum repertum est, suavissimum odorem supernaturaliter emittens, liquorque ex eo effluxit medendis infirmitatibus salutaris. Mulierem jam acceptâ extremâ Vnctione animam agẽtem à morte præservavit. Alias à longâ, & lethiferâ febri, atq; acerbissimis doloribus, ac infirmitatibus instantaneâ sanatione curavit. Quibus ritè probatis Vrbanus VIII. Beatæ titulum, & cultum ei indulxit; novoque processu de his, quæ supervenerunt fabricato, Sanctitas Vestra alia quinque miracula approbavit, continuationem nimirùm incorruptionis, & fragrantię supernaturalis: multiplicationem olei in ejus Monasterio bis peractã: & restitutionem visus Mariæ Angelæ Gorinæ; ac proinde Sacra eadem Congregatio censuit, tutò posse quandocumque deveniri ad solemnem ejusdem Beatæ Canonizationem. Superest igitur, ut Sanctitas Vestra, Causæ jam numeris omnibus absolutæ supremam manum imponat, coronidem Canonizationis adjiciat: pro quâ assequendâ ad pedes Sanctitatis Vestræ humillimas preces porrigunt Imperator cum Augustâ Conjuge, necnon Regina Galliarum Christianissima, Magnus

Dux,

Dux, ac Magna Ducissa Etruriæ, qui natam sibi subditam Patronam venerantur, aliique Catholici Principes ferè omnes, & universus Carmelitarum Ordo.

HVCVSQVE Cardinalis Præfectus: quibus auditis, Sanctissimus denuò super iis Cardinalium sententias rescire voluit his verbis. *SS. Card. sententias requirit.*

Audistis pariter quàm præclaris virtutibus, ac miraculis divina bonitas decoraverit Beatam Mariam Magdalenam de Pazzis. Videtur ne vobis opportunum, ut ad solemnem etiam illius Canonizationem deveniamus?

VNANIMI consensu, & unâ voce Cardinales responderunt, *Placet*.

Finito Consistorio, D. Casalius Congreg. Sacr. Rit. Secretarius pluria exemplaria Relationis vitæ, virtutum, miraculorum, necnon Actorum in causâ eorumdem Beatorum, Cardinalibus, & Episcopis consignari curavit, ut iis attentè perlectis suam quisque posteà sententiam in semipleno Consistorio, præmissâ maturâ consideratione, proferret. Mox Cæremoniarum Magistri publicum ita denunciari fecerunt. *Relatio transmittitur ad Card. & Episcop.*

Feria V. XXI. Martii, erit Consistorium publicum in Aulâ Regiâ Palatii Vaticani pro relatione habendâ de vitâ, virtutibus, miraculis, & Actis omni- *Consistor. publ. denũciatur*

nibus in causâ Canonizationis Beatorum Petri de Alcantarâ,& Mariæ Magdalenæ de Pazzis:necnon pro indicendis jejuniis,ac precibus ad explorandam divinam voluntatem ſuper ſolemni Canonizatione eorumdem Beatorum.

Eminentiſſimi Domini Cardinales intererunt cum cappis violaceis ex camelotto, Reverendiſſimi Domini Epiſcopi,Protonotarii,cæterique cum cappis laneis.

Qui interesse debent Cōſiſt. publ.

Ideò moneantur Eminentiſſimi DD.Cardinales, Decani ſeu antiquiores Epiſcoporum Aſſiſtentium, Protonotariorum, Auditorum Rotæ, Clericorum Cameræ, Abbreviatorum, & Votantium Signaturæ Iuſtitiæ, necnon Gubernator Vrbis, Oratores Principum, Principes ſolii, Conſervatores Vrbis, cæterique moneri ſoliti.

Conſiſtor. publicum.

PRAEDICTA igitur die, Sanctiſſimus ex Aulâ Paramentorum (ſic vocant) Pluviali purpureo Phrygio opere contexto, & mitrâ redimitus eminenti ſede ad Aulam Regiam delatus eſt: in quam præter Cardinales, Epiſcopos, cæterosque Romanæ Curiæ Prælatos, immenſa principum virorum, ac nobilium multitudo convenerat. Sanctitas Sua in parato ſibi Throno conſedit, & Romano ritu conſuetam adorationem excepit; tum verò conſidentibus Cardinalibus in ſuis ſedilibus, quæ à gradibus ſolii ab utroque latere in aream excurrebant, DD.Advocati Conſiſtoriales Alexander Comes Capraria, & Marcellus Severolus Nicolai Patris

tris coadjutor excellentiam vitæ, virtutum, & miraculorum, necnon Acta omnia in causâ B. PETRI, & B. MARIAE MAGDALENAE eruditis admodùm, & elegantibus orationibus hoc ordine retulerunt. Comitis Caprariæ Oratio hujusmodi fuit.

VIRTUTEM duris probari pariter, & gaudere, pervulgatum item, ac Sacrosanctum Oraculum est humanæ sapientiæ, ac divinæ, Beatissime Pater. Sanctitas verò, quę virtutum est omnium absoluta complexio, utrique parti sic constat, ut in arduis, asperisque sui semper faciat summâ cum voluptate periculum. Ita planè, ut quæ duo in hac mundi mole distracta sunt invicem, positaque longissimè, Cælum, ac Terram, uno in homine admirabili complexione conjungat, in quo sedem simul statuit gaudiorum, & luctuum. Contrario tamen ordine, situque; nam in hac Orbis universi structurâ, voluptas, & beatitas summa tenent, cruciatus, & lacrymæ in infirma defluxere: At verò in hoc ipsius perbrevi, sed intelligente compendio, voluntarias pœnas largè sanctitas in extima membra dispergit, in cor intimum cælestes effusissimè ingerit, congeritque delicias. *Oratio de B. Petro.*

Id exempli, si quispiam unquam alius, Beatus Petrus de Alcantarâ cum omnium non commendatione solùm, sed miraculo luculenter exhibuit: Cujus si muta membra, vultum, & cutem aspiceres, illum omnibus addictorum suppliciis vivum

in ipsâ morte crederes simulacrum: si cor, & animum ex auditu vocis inspiceres, unum aliquem eundem crederes è Civium numero Beatorum, in hoc Cæli suburbano cum colonis hominum filiis rusticantem. Hîc verò cùm sanctimoniæ summæ non inficiandus ulli sit calculus, ex eo Petrus Sanctorum in terris cultu evincitur esse dignissimus; quem adhuc ampliùs omnis ejus vita spectata virtutibus, celebrata miraculis, sanctissimæ huic Sedi tandiù proponit, approbatque meritò candidatum.

Neque verò unquam Petrus in hac togâ non visus est candidâ, qui nunquam innocentiæ stolam aut abjecit, aut polluit. Perparum tamen hoc est, Diuinâ gratiâ nunquam animum exuisse; plus illud est multò, virtutum decora tam properè induisse: quibus sanè maturis non ille parem expectavit ætatem; quippè qui vivere visus est cœpisse statim à senio, sed vigentis, ac floridæ sanctitatis. Certè, præter artus exiguos, nihil in illo puero erat puerile, quod cerneres: Oris enim decôra modestia, incessûs inaffectata gravitas, compositio morum ęquabilis, & super hæc omnia tenerrima simul, ac solida pietas, illicò, impensèque in Deum suscepta, &
Psal. 118 Dei causâ, in calamitosos exercita, *Super senes illum intellexisse à puero conclamabant*. Sexennis orsus est divinæ consuetudini per assiduas, altissimasque preces assuescere, quarum liquidissimæ suavitati, cùm labra primùm admovit, non sine fastidio usurpare oculis, nedum in usum admittere oblectamenta poterat puerorum. Ita, gratiâ ante-

ver-

vertente naturam, *Prævênit Petrum Dominus in benedictionibus dulcedinis*: & futurus olim ipse in cœtu sanctorum, piorum, sacrorumque Virorum cœpit confestim familiaritate, & colloquiis delectari. Absit, ut qui Servatorem Deum, librum vitæ, animo semper, & corde versabat, profana unquam volumina, in quibus mortis jacta sunt semina, suis unquam manibus contrectaverit. Contrectavit verò interìm sæpè flagella ad irrogandos innocenti corpusculo cruciatus ex pietate sævissimos, contrectavit stipem ad alienam inopiam sublevandam: instrumenta servitiorum omnia etiam vilissima contrectavit, ut sese spontè, impensèque in miserorum opem, obsequiaque demitteret. Psal. 20.

Ab literario ludo, cui cum fructu ipsi magistro admirando operam dabat Petrus, cùm scholis dimissis, ad fundendas preces in Templum sedulò se conferret, diù aliquando à genitore, viro sanguine, ac pietate clarissimo, expectatus domi, dum rediret ad prandium, quæsitus deindè per famulum, orans clanculùm inventus est, post musicum organum in Odeo, adeò in Deum defixo, abstractoque à sensibus animo, ut evocantis nec voce, nec tactu, nisi geminatâ, auctâque vi, ab eo altissimæ contemplationis somno potuerit excitari. Quis non dicat, cum ipsâ penè naturâ ingenitam in tantulo puero fuisse indolem sanctitatis?

At enim scientię omnis Auctor, & Rector Deus, adeò capacem Petri animum nequaquàm diù in inferiori vitæ classe detinuit; illum namque sextum-

de-

decimum ętatis annum agentem in Lycęum mysticæ Theologiæ promôvit; quem ad Christi sequenda in religiosâ vitâ vestigia, non invitavit modò; illexitque dulcibus, efficacibus afflatibus peramanter; sed ad ineunda Seraphica Francisci claustra, viam prodigio sternente perduxit. Dum enim suo nuncii mundi remittendi consilio moram, aut obicem metuit à parentibus, ac propinquis, adeòque clàm iis, viæ se dat ad Franciscanum Cœnobium Marleatense; demerso in noctem die, ubi ad *Tietar* fluvium venit, per pluvios eos dies auctum imbribus, ac tumentem, hæsit anxius, omni humano ad transmittendum amnem præsidio destitutus: eo nempe, ut suscepti consilii auctor, vel ex ipsâ ope tam subitâ, tam divinâ, liquidissimè appareret. Positis humi genibus, Cælum precibus vix pulsavit, cùm divinum Numen orantis voto respondit; Acta extemplò res; inque alterâ ripâ priùs se Petrus collocatum vidit, quàm loco se moveri senserit. Itaque ad Seraphicam vitam deportari visus est manibus Angelorum. Ardore deindè Petri petente, tanto divinitatis, ac tam claro suffragio, à Cœnobii Præside simul adscriptus est suis, simul ipse virtutum in se omnium, Christianæ humilitatis, paupertatis evangelicæ, religiosæ disciplinæ, ardentissimæ charitatis, contemplationis altissimæ petita ab aliis, & ab se promota exempla transcripsit; celsior illinc etiam, quòd omnium se infimum, vilissimumque diceret, ac putaret. Ad sua expectanda, cognoscendaque decora Christianâ demissione cæ-

cus

s animo, ad videnda etiam, ac dignoscenda, quæ aspectum incurrebant ab severissimâ modestiâ, ium penè oculorum amiserat. Odeo itaque Temi, quod tam sæpè quotidiè frequentabat, fornix: impositus, an laqueare esset inductum: suum ipm cubiculum lapidibus-ne, an lignis constructum set, & obvia passim cætera quasi novus, alienusie, quænam illa essent, & qualia nesciebat. Vem qualis ipse, quantusque esset, in oculis omnium it, & linguis: quibus adeò suam in Christi milil probationem Tyro tempore, veteranus meri; cumulatisſimè approbavit. Ac tùm, assensu nnium unanimi, Deo se religiosè, sanctèque somnibus Professionis emissæ votis obstrinxit: quom non habenâ, sed stimulo sanctitatis, quem inessus est, callem incitatione semper gradu perret insistere.

Annos jam in tantâ virtute quis computet? ut sa tamen virtus pluris æstimetur in Petro, compumus & hos. Annos natum viginti non ampliùs quod novum in eâ familiâ fuit) Custodem sibi Peum Franciscani Patres in S. Mariæ Angelorũ Cauensis Diæcesis Cœnobio, conspiratis omnium vo, atque suffragiis præfecere. Præfecere nimirùm um, cujus juvenili vultui canos morum gravitas pergebat: illum præfecere, qui nihil de honore si, nisi onus acciperet: qui supra alios nullâ re aliâ, si virtutibus emineret: qui vivam se regulã omniis exhibens, & si parcè verbis juberet, custodiam men legum omnium severissimam abundè omni-

bus

bus imperaret exemplo. Murum in primis sui fortissimum paupertatem, ne labem ea faceret ex ullâ parte vel minimam, omni Petrus curâ, studioque cavit impensè; in quâ illud in cæteris rigidè voluit custoditum, ne domi provisum aliquid ad vescendum per emendicatas, oblatasque piorum eleemosynas haberetur. Quod aliquando tamen in Dominici natalis pervigilio conquesti plusculùm cum ipso sunt fratres; quòd eo nimirùm die res omnis cibaria domi deesset, oleribus etiam in horto ab altâ nive mortuis, ac sepultis, viisque ab eâdem omnibus ad opem emendicandam obstructis; Quibus amanter ipse cum jurgio: *Quid*, inquit, *soliciti estis? multis passeribus pluris estis vos, sperate in Domino, & ipse vos enutriet*. Patentem ad Cælum viam nulla nix obstruit. His porrò enixè conceptis, eò animum fiduciâ erectum mendicus Dei Petrus intendit. Statimque auditum sese æris ad ostium pulsati signum admonuit. Iubet adiri exploratum, nunquid opis egentibus submitteretur è Cælo. Adeunt impigrè, sed reclusis foribus, præter vestibulum nivium aggere obsitum, nihil inveniunt, redeunt languidè, narrantque rem tristes. Rursus illorum diffidentiam Petrus insimulat: ac denuò interìm pulsatur ad januam: reditum illuc Petrus imperat: atque inibi tunc impositum nivibus canistrum inventum est amplissimum, optimisque panibus cumulatè refertum: neque verò, à quo illud eò missum, à quo comportatum, aut quà, humano ullo vestigio potuit apparere. Apparuit porrò tunc evidens miserentis

Matth. 10.

Dei

Dei veſtigium : cui proindè omnes , & eam opem acceptam meritò retulere , & ob eam gratias egerunt ex animo immortales.

Suo gregi bonus verè Paſtor invigilabat Petrus. Eat aliquis, ſi poteſt, inficias; ne momento quidem temporis à precatione illum ceſſaſſe, Sanctiſſima Virgo Thereſia (quale hoc quantumcumque teſtimonium) affirmavit, nunquàm certè ille ſuis indormit, qui vigilat Deo ſemper precibus. Somnum verò reficiendæ naturæ commune remedium quantum Petrus oculis, & quale dabat? Vnius tantem horæ, ſed cum cruciatu non uno, deliciæ curantis erant, ſi quando, perrarò tamen, ſaxum capiti, ſubeream corpori tabulam inſtratam pelle ſupponeret : cæterùm flexis eâdem in tabulâ genibus, capite infixo in parietem ſtipiti incumbente, ſomni prædurj particulam, eamque conciſam, maximè illiſo in ſtipitem capite dormitante capiebat. Argumento certè, quàm molliter in dilecti ſui Servatoris Ieſu ſinu dormiret, qui corporis ſomno tam breveas culcitras, ea fulcra concederet.

Atq;hic quidem Petri lectulus: quale cubiculum? quà longum erat (eâdem teſte Thereſiâ) quatuor palmi, quà latum tres tantummodò finiebant; altitudo ejus corpore minor erat, ut ibi, aut jacêret, aut ſtaret, nunquam poſſet, niſi contractus includi: Virum tantum tantæ capiebant anguſtiæ. Sed enimvero niſi major mundo ille fuiſſet, nunquam de mundo tam parùm vendicaſſet ſibi, tam nihil. Neque verò plus ipſe de divinis ſibi tribuit, quàm de hu-

manis: Quo enim in loco virtutem suam tantam habebat? in nullo. Nemo digniùs divinum ad aras Agnum immolat, quàm qui Agnus ipse innocentiâ, divinæ sit idem victima charitatis. Vtrumque sanè in oculis omnium erat Petrus, sed unus se ipse sapienti Christianæ humilitatis ignorantiâ nesciebat. Quare obedientiæ fuit adigendus imperio, ùt sacris mysteriis initiari se sineret. Virgula fumi ex aromatibus myrrhæ, & thuris voluntariæ suæ castigationis, & contemplationis suavissimæ quotidiè divino igne sacrosancti Altaris admota, quid faceret, nisi odorem longè, latèque fundens suavitatis, non animum modò alienatum à sensibus evaporaret in Cælum, sed ipsum etiam corpus animi sequax, altum à tellure suspenderet? Numinis interìm conviva regalis in torrentem sese mergens cęlestium voluptatum, quod pleno redundabat ex animo, per oculos effundebat in rivos longè uberrimos lacrymarum. Hoc porrò si Altaris est, ubique Petro fuit Altare. Cum enim in Cælo semper animo versaretur, in ipso passim itinere abreptus à sensibus, uno, alteróque cubito elatus ingredi, dulcissimisque lacrymis colliquescere cernebatur.

Tam verò altus quid interìm ipse non cerneret? aut tanto collustratum lumine, quid lateret? Divinarum Scripturarum arcana oracula, & profunda, in illâ inacessâ Cæli luce liquidò, explicitèque discebat, quæ deinde ad frequentissimum populum, Præpositorum jussu etiam ex tempore tantâ cum vi, ac spiritu evolvebat, ut illud in Petro intelligerent omnes,

nes, ac dicerent, *Non enim vos estis, qui loquimini, ſed Spiritus Patris veſtri, qui loquitur in vobis*: adſtipulante veritati multitudine mortalium plurimâ, qui animis altè compunctis, expiatione ſcelerum, morumque emendatione Deo ſeſe Petri adducti divinis perſuaſionibus, adjungebant. Tam prono illapſu Petrus in corda per aures, immò per oculos deſcendebat. Quanquam enim pollebat verbo plurimùm, plus tamen adhuc valebat exemplo. An non alios ad Chriſtum attraheret? cui ſe ipſe inter concionandum arctè adeò devinciebat, ut defixis in illum è Cruce pendentem oculis in ipſo ſuggeſtu ſpectante populo, raperetur in ecſtaſim: Sanctitatis tantæ argumento tam certo, tam claro, quem ille non raperet in amorem Dei in admirationem ſui? Rapiebat ſanè in utrumque. Sed quantùm illud omnibus expetebat votis, omni ſtudio perquirebat, tantundem hoc oculis, animoque reſpuebat penitùs, & horrebat. Bonus utique Trapezita rationes ſuas ex evangelico calculo prudentiſſimè ſupputabat: *Quid enim prodeſt homini, ſi univerſum mundum lucretur, animæ verò ſuæ detrimentum patiatur?* Quam Petrus jacturam, ne vel minimam faceret, procul ab ſe titillationem omnem gloriolæ, virtutis cariem, virusque, & peſtem animi habiturus, à concionibus, & provectiore ætate prorſus abſtinuit, & cùm illas habuit, ſtatim ad viliſſima munera, domi, forisque, atque ad deſpicatiſſima primò miniſteria pauperum deſcendebat. His igitur eleemoſynam mendicus ipſe erogare quotidiè; ſuoque modiciſſi-

Matth. 10.

Matth. 16.

mo cibatui detrahere aliquid, quod in eorum alimenta converteret: atque interim fercula iis divini verbi lautiſſima in meliorem materiati cibi cumulum miniſtrare. Paſcebat Petrus corpora egenorum, & animos: ipſe utriſque paſtis charitatis adjiciali convivio veſcebatur.

Majus his tamen & illud exiſtimo; amorem Petro latebrarum, & anguli, Chriſtiana humilitas, ſtudium pietatis, & neceſſitudo cum Deo intima conciliabant. Avellebatur tamen inde ejus, quæ regina virtutum eſt, Charitatis imperio, quæ Petrum ab arctiſſimo illo Dei complexu per preces ad hominum conſuetudinem avocabat: ubi enim de ipſius ſanctimoniâ longè, latèque fama percrebuit, confluere ad illum omnes ſummi, medii, infimique, ut ab ipſo alii ſalutis, alii perfectæ virtutis ſemitam docerentur. Multùm proindè temporis coactus eſt tacitæ, quietæque ſuæ precationi ſubducere, ut ad Deum (quod Deo multò gratiſſimum eſt) animos plurimorum adduceret. Suo item in Ordine nequaquam diù permiſſus eſt uni ſibi vacare, quem aliis regendis ſubindè Cœnobiis communis omnium amor, & ſanctimoniæ tantæ exiſtimatio plurima depoſcebat. Præficiebatur itaque Petrus aliis; ſed idem & animi, & corporis ſui magis, magisque ſubmittendi novas ſemper rationes, easque aſperrimas comminiſcebatur.

Laudatiſſimæ, ſæpiùſque laudatæ Thereſiæ ſermone reſcitum eſt, ſæviente per hyemem frigore, miſerumque Petri corpuſculum adurente, tugurio-

li

i ſui reſeratis adverſis ſibi oſtio, & feneſtrâ, ipſum
ejecto ab humeris palliolo medium ibi tandiù con-
iſtere, ad excipiendam brumæ, ventorumque in-
lementiam, conſueviſſe, dum denique à gelu mem-
ra exanimata torpeſcerent: ac tum, reddito hume-
is palliolo, clauſisque oſtio, ac feneſtrâ, quaſi cor-
oris ſui gemitum miſeraretur, illud in ipſum di-
titaſſe cum jurgio: *Caleſce nunc demùm, ac diſce de*
rigore remiſſiore non conqueri, ne deterius aliquid tibi
ontingat. Diceres alienum corpus adjunctum illi
uiſſe, non ſuum; niſi quòd tremebat ipſe, cùm alium
uempiam cernebat vapulantem à frigore, cùm ure-
atur ipſe, ſpernebat.

Quid verò illud, quàm aſperum? quam immite?
uòd detritum, pannoſumque ſaccum, quem ab re-
igioſę vitę primordiis induit, non modò nunquam
um alio commutavit, ne tum quidem, cùm mun-
litiæ honeſtæ causâ illum ablueret, iterumque ad
ui corporis injuriam, & cruciatum, humentem ad-
uc indueret, ſed quòd nudis omninò pedibus, aper-
oque capite præſentis, ut ajebat, Dei honore, ſem-
er inceſſit; excipiens perindè temporis utriuſque
ſævitiem; ſic ut capilli nivibus, geluque per hye-
mem concreti deciderent: rurſum cervix ulceribus
à candente per æſtatem Sole fatiſceret? Stimulos
lli ſubjiceret carnis laniſta Tartareus; gelidam, tem-
peſtate perfrigidâ, habebat aquam Petrus, in quam
ſe mergens ardores illos impuros corporis genero-
sâ animi virtute reſtingueret; ſuumque intereà in-
cendium flammis acerrimis invidiæ urentis incen-
deret.

Et

Et adhuc acrius multò incendiarium illum exufsit, cùm uno anno quadragenario minor, Provinciæ Sancti Gabriëlis Moderator omnium suffragiis renunciatus, primævam Ordinis sui formam in subjectos sibi religiosos viros inducere omni vi, studioque contendit. Tunc vetus, ac veterator anguis suum virus in languidâ frigentium fratrum pectora spargere; eorum acuere, ac vibrare linguas in Petrum; afflatam spiritu veritatis salutem suâ mendaciorum, errorumque colluvie inficere penitùs, ac difflare. Petrus contra hortari omnes suaviter, animare fortiter, flectere patientiâ multos, submissione plures erigere, omnes denique privatis obsequiis, ministeriis publicis, exemplo virtutum, vel denique vincere, vel certè confundere. Verùm cùm in veteri solo sementem suam illam novam Petrus provenire feliciter haud posse cognosceret, in suâ Sancti Gabriëlis Provinciâ nova excitavit Cœnobia, in quibus ii conviverent, qui in complexum ire vellent severioris ejus, sanctiorisque disciplinæ. Tum verò S. Francisci perfectionis vestigiis insistens, unà cum Fratre Martino à S. Mariâ Provinciam Montis Arabidi in Lusitaniæ regno fundavit. Ac rursum à confluentium in sua claustra virorum multitudine timens sibi famam, & gloriam, in ipso penetrali montis Arabidi in specum sese abdidit sepulchralem: sepulchralem inquam in specum, si credas oculis, abdidit sese, si nare explores animi sagaciore, florentissimum ibi Cæli viridarium odoreris. Cibi, somnique tam parum, verberum, pœna-

narumque tam multum, apparatum, pompamque referunt mortis, ac tumuli; imaginem contra, vitæ, Cælique exhibent, raptus illi contemplantis animi perfrequentes; & infusa interìm cordi liquidissima gaudia Beatorum. Pertrahit & nunc undique effusa quoquo loci fragrantia peregrinos. Indè Petri tuguriolo reverentia, cultusque passim insignis, à quo visentes insolitę pietatis suavitate mirificâ perfunduntur.

Ecquid igitur? tantum bonum sylvæ-ne, dumtaxat sibi haberent, & caveæ? Ambivit Petrum & Aulâ, exoptarunt & Reges. Carolus V. Augustus; & Ioanna Austriaca Lusitaniæ Princeps efficacibus, geminatisque literis illum sibi à confessionibus poposcere: Quid Petrus? oblatum sibi honorem modestiâ summâ, parique constantiâ recusavit. Dignissima quidem Principum celsitudo, Regumque majestas est, quibus suam primò operam viri sanctimoniâ florentes impendant; quorum à pietate commune bonum, atque felicitas derivatur in populos: verùm ipse Rex Regum Petrum seposuerat sibi unicè in humili tuguriolo, paupereque cultu vacantem: novamque ac sanctiorem formam non Principibus, at religiosis ex Franciscanâ familiâ viris ab eo volebat authore describi pariter, ac decerni. Provinciæ itaque Sancti Gabrielis Definitor, ejusque Custos iterum nuncupatus, indè Romam eo consilio profectus est, ut novas ibi arctioris disciplinæ Provincias ex paupertate, ac perfectione Francisci primigeniâ excitaret. Verùm in se magis ipse motus

tus illic excitavit ingentes : fretus Deo tamen excepit illos immotus : & quod divino à Numine immissum sibi consilium mente susceperat, illud sibi à filiis hominum nequaquàm passus est, vel eripi, vel infringi. Animos proindè Minoritarum, quos ab Observantiâ nuncupamus, ab suâ mente prorsus alienos expertus, eorum, quos Conventuales dicimus, Franciscanorum Generalem compulsus est proposito suo fautorem adsciscere : Ac tum Apostolico Pauli IV. diplomate Generalis in Hispaniâ Commissarius dictus est Petrus, ad novas inibi strictioris disciplinæ Provincias excitandas.

Gratiis Deo actis immortalibus, spei plenus ingentis, fore ut Dei gloria ex novâ sanctimoniæ fruge magna caperet incrementa, ad ea jacienda semina reditum in Hispaniam maturabat Petrus. Illud verò ipsi evênit in viâ non commemoratione solùm, sed & admiratione dignissimum. Fessus ab itinere ad Cœnobium semel Minoritarum de Observantiâ divertit; cognitum hominem admisit nempè Ianitor, clausoque statim ostio, perduxit in claustra: Ac tum conviciis illum omnibus affluenter incessere, appellare Ordinis sui probrum, & labem, impostorem, transfugam, desertorem : mox ad eadem convicia cæteros ex omni Cœnobio evocare : & illi quidem properè, avidèque confluere, nec habere satis, verbis in Petrum contumeliosis agere, sed tanquam flagitii cujuspiam nefarii reum conspiratis votis, efferatisque vocibus illum ad probrosa item, & cruenta palàm verbera postulare. Quid

hîc

hîc Petrus, jam non modò *extraneus fratribus ſuis*, Pſal. 68.
& peregrinus filiis matris ſuæ, ſed is ampliùs, cujus erant exploſi nempè, atque exculcati *hominis inimici domeſtici ejus*, eo dumtaxat nomine, quòd eos communi Parenti Deo vellet ipſe arctiori charitate cõjungere? Num-ne alienam ſugillavit invidiam? audaciam objurgavit? num-ne ſuam innocentiam argumẽtis evicit? auctoritatem Pontificis literis oſtentavit? Immò verò novus Crucis ſanctæ diſcipulus, Deique patientis optimus imitator, non ſe *in flagella* modò *paratum* exhibuit, ſed ardentisſimam patiendi ſitim ſi minùs expleturus, at ex parte ſaltem aliquâ conſolaturus, nudavit extemplò terga, atque, ut in ſeſe, velut in coopertum flagitiis omnibus reum, quàm ſeverisſimè omnes animadverterent, enixis precibus obſecravit. Quale ſpectaculum! quis à quibus ignominioſis virgis addicitur? Et injuriam hanc tantam admittant clauſtra? Cælum ferat? Immò verò non admiſere clauſtra, quia Cælum haud tulit. Vbi enim ad excipienda palàm in communi cœtu verbera, veſtes Petrus rejecit ab humeris; iique flagris liventes, ac laceri, pectus cuſpidatâ bracteâ perfoſsum, artus aſperam in catenam induti, membra omnia hiſpido incluſa cilicio apparuere, pudor primùm, pallor deindè intuentium ora ſuffudit: tum cecidere ex animis iræ, dolor corda compunxit, contumeliæ in laudes, odia in amplexus, ulciſcendi fames in inſtructa charitate cõvivia migravere. Parum & hoc; quem execrati erant, ut transfugam, illum non excepere modò ut hoſpitem,

Mich. 7.

Pſ. 37.

& amicum, sed uti domesticum, intimumque suis ab ædibus, suoque à complexu abstrahi non ferebant.

Abstraxit ipse se tamen: & quibus sanctimoniæ tantæ tam clara exempla reliquerat, eorum obstrictos sibi animos secum tulit. Inde pedibus in Regnum Castellæ profectus; ac prope ab Oppido, cui nomen est à *Pedroso*, locum nactus peridoneum, primam novæ familiæ instituendæ domum extruxit, mole tam modicam, ut compactam aviculis caveam, non excitatum hominibus domicilium meritò nuncupares. Et adhuc tuguriolum illud piè visentibus majori semper miraculo fuit, quàm olim magnificæ, insanæque Cæsarum moles: atque ipsa cum primis Petri cellula, quæ tantâ in angustiâ rectum hominem non admittit; sacro ipsius cruore largè respersa ostentat omnibus ingentis illius impressa ibi vestigia sanctitatis. Quid verò? uni ne homines in illâ cellulâ devenerati sunt Petrum? immò & belluæ jucundo sanè prodigio illius suffragatę sunt nomini.

Simplicitatis ingenuæ puer Petri cultor, amansque, jumento vectus plenum panibus canistrum eò ad illum eleemosynæ causâ ferebat; jamque dies se in noctem induerat, cùm ad Tagum venit. Hîc verò bellua ad impervium altis aquis flumen hærere: Puer, quid impedimenti esset, per tenebras nequaquàm videns, increpare illam vocibus, & urgêre: restitare tamen contumaciter illa; nec se quoquàm loco movêre: eam denique victurus argumento

Puer:

Puer: *Age*, inquit, *age morosa, pigerrima, cur progredi non vis, quæ cum eleemosynâ Petrum petis*? Persuasit nempe: bellua enim, audito vix Petri nomine, in fluvium sese immisit, solidasque calcavit undas, & transiit. Id verò miraculi reditus mox evidentiùs comprobavit; cùm idem fluvius altus, ac præceps trajici ope cymbæ vix potuit.

Exinde plurimas in Provincias, non in Hispaniâ solùm, sed altero in Orbe in Philippinis Insulis, & Malucchis, in Sinis, atque Iapponia, sanctissimum strictioris Ordinis institutum disseminatum est: Pervagatâ jam in terras omnes Petri sanctimoniâ, sementem ubique faciente uberem, ac felicem ità planè, ut in Cœnobiis, quæ jam supra trecenta numerantur, ea paupertatis, ac perfectionis evangelicæ fruges existat, quæ utriusque Ecclesiæ horrea, & militantis exemplo, & triumphantis gaudio impleat sanctitatis. At ipsi interìm Petro, *Quem constituerat Dominus super familiam suam, ut daret illis in tempore tritici mensuram*, quis annonam inferebat in horrea? quis instruebat penum? quis cellam vinariam adornabat? Paupertatis amor, & cultus suâ semper vacuitate plenissimæ, & nihilo locupletis. Et ipse quidem *pane* semper *arcto, & aquâ brevi* contentus, affirmante Thereſiâ, tertio ferè die, interdum octavo, vix buccellâ panis, & gelidâ modicissimâ reficiebat sese: quibus ad delicias Dominicis diebus cepam addebat, aut allium: siqua verò legumina sibi perquàm raró concederet, illa injecto cinere condiebat. Denique ciborum abstinentiam summam usu verterat in naturam.

Luc. 12.

Isa. 30.

At verò, ubi ſuorum ſalutem ab rerum inopiâ ultimâ in diſcrimen adduci conſpiceret, ex cenſu fiduciæ, habebat ipſe, quibus iis occurreret, in numerato miracula. In quibus illud eſt oppido luculentum. Ioannem de Neirâ ſuum in itinere comitem defectum ſiti, fameque confectum ſemel Petrus advertit. Vacuis omninò nihil erat in loco ex humanâ ope levaminis: ſed Petro interprete aderat ex divinâ. Preces ille protulit ex opulentâ cordis arcâ numos optimæ fidei, ac ponderis cumulati: emptor frugi à Deo dante pellucidum illicò fontem ipſo in loco ſcatentem, & coctum cum pane piſcem ultrò ſe offerentem accepit. Inde Ioanni ſedata fames, & reſtincta ſitis eſt: Petrus verò ſocio recreato ſatur, perrexit ire jejunus. Quid jejunus? potiore hominis parte, animo, ſemper divinæ *dulcedinis*, in quâ *paraverat pauperi Deus*, epulo veſcebatur. Eo liquidiſſimo cæleſtium voluptatum intritu, acerba, amarulenta omnia, ipſæ verberationes, catenæ, cilicia, jejunia ipſa, atque vigiliæ; inclementia temporum, atque ultimæ egeſtatis incommoda, mulſum illi, ac mel, pura, ac puta divini nectaris pocula ſapiebant. Vſque adeò guſtum mutat ſanctitas, cui guſtato ſpiritu deſipit omnis caro.

Pſal. 67.

Et omnis cum carne tellus diu jam deſipuerat Petro. Cęlo proinde, quod quantum homini fas eſt, largiter prægustarat in terris, plenè frui, votis omnibus expetebat. Et ſuis quidem membris, omni cruciatuum genere funus ipſe fecerat ante mortem. Inarata frons rugis, obſitus ſquallore vultus, rece-

dentes

dentes introrſum oculi, exeſæ nares, exucta labra, atri dentes ac luridi, gracile collum ac rigidum, debiles humeri & incurvi, artus denique omnes aſperi, ac ſtupentes, ambulantis cadaveris imago, non hominis, animum Petri non eo in corpore, ubi animabat, ſed in Cælo, ubi amabat, eſſe liquidò perſuadebant. Atque hæc ipſiſſima Petri effigies eſt, atque deſcriptio. Hanc ipſe genibus, manibusque reptans, cum pedibus ire neutiquàm poſſet, in Odeum, ad deguſtandas Pſalmodiæ delicias, inferebat; animum mox, in quem receſſerat decor omnis è membris, Choris Cælitum ſuaviſſimè illaturus. Eam in patriam beatiſſimæ perennitatis viam illi ſtravit urentiſſima febris, ſuam conferentibus operam doloribus longè ſævisſimis: qui excipiendi ultimò, ſupremumque ſalutandi à Petro adfuêre frequentes. Neque ille interìm, cum mortis arctaretur anguſtiis, quicquam de vitæ ſuæ ſeveritate remiſit: ne ſcilicet deſineret ante pati, quàm vivere. Viri tam ſancti, Patrisque tam cari jacturâ mœrebant omnes, unus ipſe diſſolvi cupiens, & eſſe cum Chriſto, cæleſti planè gaudio geſtiebat: affuſosque ſibi ſuos, lacrymisque perfuſos ſumere pro ſe jubebat lætitiam, qui mox in beatos, æternosque divini Numinis amplexus eſſet iturus. Sanctisſimâ denique ſacrorum myſteriorum ope munitus, pendentis è Cruce Dei Servatoris imaginem ſuavisſimè exoſculatus, abſtractus animo à ſenſibus eſt: quibus deinde redditus *Lætatus ſum*, inquit, *in his, quæ dicta ſunt mihi, in domum Domini ibimus*. Quo verò, quantoque eſt ingreſſus Pſ. 121.

co-

comitatu, ac pompâ? Salutari Crucis signo suis benè precatus, *Fratres*, inquit, *mei, num-ne Divinissimam Triadem non aspicitis, Dominamque meam inclytam Deiparam Virginem Mariam, unàque Sanctissimum Evangelistam Ioannem*? Hæc ubi provolutus dixit in genua, ab hujus mortalitatis ergastulo sanctissimum solvit animum, liberumque dimisit, ac rectâ sustulit jucundissimam in patriam civium Beatorum.

Defixis tunc fortè oculis Theresia intuebatur in Cælum, eique Petrus longè ab Oppido de Arenâ, in quo decessit ipse degenti, sese spectandum dedit, aitque, *Pergo ad æternam gloriam*. Id illa ut vidit, incredibili gaudio diffluens sacris suis virginibus, & ipsis eam ob rem gestientibus indicavit: octavoque post die nuncio illuc de Petri morte perlato, eum in idem ipsum, quod Theresia affirmavit, temporis momentum incidisse consensit; decimoquinto Kalendas Octobris, anno à Partu Virginis supra sesquimillesimum sexagesimo secundo, ab ipsius ortu tertio, & sexagesimo. Semel deinde, iterumque Sanctissimæ eidem Virgini sese in aspectum dedit clarissimis ingentis gloriæ radiis circumfusus: quæ sibi quo parta merito esset adjiciens, *O felix*, inquit, *Pænitentia, quæ tantum præmii meruisti*? Obtulit rursum eidem sese cum Christo. Atque hîc, *Nihil*, inquit, *à me Petri nomine petetur, quod ego petenti non annuam*. Ejus verò promissi experimentum à se sumptum fuisse Theresia affirmavit. Ita gratiam, vicesque Assertor hominum Petro reposuit. Cum enim nihil cuiquam Petrus ab se petitum Christi nomine nega-

ga-

gavisset, omnibus omnia Christus daturum se Petri nomine ab se postulata, recepit.

Superest nunc, ut quam in Petro prodigiosam fuisse sanctitatem ostendimus, eandem etiam fœcundam fuisse prodigiis commonstremus. Quorum etsi aliqua, orationis decursu, libata sunt; alia nunc nonnulla ex Sacræ Rituum Congregationis censu incorrupto petita summatim, & breviter, prout exigit, jubetque præsens temporis ratio, extremo loco perstringam.

Ad Tagum aliquando Petrus immodicâ aquarum eluvione tumentem, ac rapidum, adeòque vix cymbâ innabilem solus venit, socio valetudinis affectæ causâ relicto divinam opem confidentissimis precibus imploravit: eâ tunc fretus fluvium iniit: isque sanctimoniam Petri reveritus, solidas undas trajicienti subjecit.

Querebantur quandoq; cum Petro fratres, quòd in horto Cœnobii Sanctæ Mariæ *de Pedroso* nulla consita esset ficus. Baculum Petrus, quo imbecillitatis causâ usus diu erat, infixit humi: at ille ficulneam in arborem extemplò virentem excrevit: ea deinde fructus suo tempore sapidissimos edidit, & nunc edit, plurimis etiam passim languoribus salutares.

Cœnobium de Arenâ Abulæ repetenti Petro in summo vertice montis, cui nomen est Portui *de Pico*, ningente effusissimè Cælo, nox supervênit: semitâ ad pergendum nusquam apparente, rudera dirutæ, ac tecto carentis undique domûs ingreditur:

fundit

fundit ad Deum preces;ac tum moliente prodigio, ad tuendum,per eam noctem,à temporis injuriâ Petrum,parietibus inædificans subitum fornicem pendula nix inducit.

Alphonsus Sanchez faber lignarius popularis Oppidi *de las Quebas* Abulensis Diæcesis,fracto cruri redintegrando, humanâ omni destitutus ope jam erat: sed hanc ad Petri tumulum,quo confûgit,paratissimam invênit;redditus nimirùm ibi momento temporis integræ sanitati.

Maria de Paramo Toleti sontico morbo in vitæ desperationem, judicio Medicorum,adducta, aquæ potu reliquiarum Petri attactu consecratæ,subitam salutem bibit.

Maria de Velazquez in Oppido de Arenâ vidua perniciali febri increpedinem mortis accesserat: sacro jam oleo supremùm inuncta,Petro sese fiduciâ in illum multâ commendat; exilitque è lecto confestim incolumis.

Franciscus Ramirez eodem in Oppido de Arenâ, sexennis puer, contractis cruribus deformatus, lampadis ad Petri tumulum collucentis oleo inungitur simul, & sanatur.

Isabellæ Gonzalez erysipelatis, quò laborabat, tumor oculorum usum jam octo dies abstulerat,admovet morbi loco funem, quo vivens Petrus sese præcinxerat, tumorque actu tum evanuit, & usus rediit oculorum.

Cæcilia Velazquez in Oppido Mombelitrano ab longo novem mensium oculorum morbo proximè

ad

ad orbitatem devenerat: caput in Petri tumulum vix immisit, cùm illud inde cum recuperatâ integrè luce protinus extulit.

Elisabetham Fonsecam assidua cordis palpitatio Matriti biennio jam vexabat: Petri sepulchrum piè invisuram se recipit: simul ipsa votum emittit, simul ab ipsâ ægritudo dimittitur, & suæ quieti extemplò cor redditur.

Balthassari Rodriguez ex effracti utriusque lateris hiatu ilia defluebant: mortique jam imminens novendiales preces, salutis recuperandæ causâ, ad sepulchrum Petri devovit: inibi postremo die integræ redditus est saluti.

Mariam Alvarez de Soto à dolore, tumoreque manus Petri baculus ab eâ vix contrectatus asseruit.

Francisca Martinez Mombeltranensis Oppidana fracto pede triennio claudicans, desperatâ salute, ad Petri tumulum manibus, genibusque reptavit: ejus imploratâ ope, sano solidoque pede domum læta se retulit.

Bartholomæo Garzíæ populari ex Oppido Sanctæ Crucis surditas utramque aurem obtuderat: aquam utrique ab attactu reliquiarum Petri sacram, & cum aquâ uno simul tempore auditum infudit.

Isabellæ verò Gonzalez à tribus jam mensibus obcæcatæ aqua eadem usum lucis, & oculorum impertiit.

Ioannem bimum puerum dextero in genu fœdo apostemate laborantem adhibitę fasciæ eâdem aquâ

madentes, illicò nullo morbi relicto veſtigio perſanarunt.

Andream Valez ferrarium in Oppido *Lanzaita* fabrum cruribus,pedibusque attractum alienæ manus ad Petri tumulum deportarunt,inde ſoſpes domum ſuis ipſe pedibus remeavit.

Balthaſſarem denique de Mendietâ puerum octavum ætatis annum agentem, debilem cruribus, pedibusque, genitrix Petro enixis precibus, multâque fide commendat; ac ſubitam filio, integramque ſalutem,confirmatis utriſque membris, exorat.

Atque hæc ſeveriſſimo Sacræ Rituum Congregationis examine cognita,aſſenſuque omnium unanimi approbata, innumeris penè aliis prætermiſſis, quæ ad trutinam vocata minimè ſunt, teſtatiſſimæ voces primò Dei ſunt, quæ à Sanctitate Veſtrâ Petro de Alcantarâ, jure optimo, meritoque Sanctorum honores efflagitant. Divinæ menti aſſentientes ſuffragatores ejuſdem accedunt Hiſpaniarum Regina ſuo cum filio Rege Catholico. Accedunt cum Hiſpano Clero Regni utriuſque Caſtellæ,ac Legionis Vrbes, Sabaudiæ Dux, aliique Catholici Principes,atque univerſus denique Sancti Franciſci Ordo Seraphicus.

Qui omnes humillimis, enixiſque precibus Sanctitatem Veſtram orant, & obſecrant, ne honorem hunc Petro debitum velit ultra dilatum:quo fiat, ut Chriſtiana Reſpublica per interpretem apud Deum gratioſum adeò, ac potentem, privatam, & publicam, præſentem, æternamque felicitatem animo-

rum,

rum,& corporum cum fractâ Turcarum contumaciâ, cum errorum, & hæresum extirpatâ perfidiâ, cum Christianorum Principum jucundâ pace, atque concordiâ, cum Sanctitate Vestrâ diu Terris incolumi ad commune bonum servatâ, confidenter exoret.

FACTO à Comite Caprariâ dicendi fine, Reverendissimus D. Nerlius Archiepiscopus Florentiæ, Sanctissimo ab Epistolis ad Principes, stans in sinistro solii latere, Suę Sanctitatis nomine ita respondit.

Responsio Secretar. S. Pont.

PETRO de Alcantarâ ex Ordine Fratrum Minorum non minùs asperrima castigandi, & in servitutem redigendi corporis disciplinâ, atque fortitudine verè Magno, quàm susceptâ paupertatis arctissimæ nuditate longè ditissimo, cælestes in terris honores à piissimis Principibus, fidelibus populis, & universâ Franciscanâ Religione postulari, Sanctissimus Dominus Noster libenter audit; utque in re tam gravi deliberandâ, Ecclesiæ veteri more servato, ritè beneplacitum divinum exploretur, ad insistendum orationibus, jejuniis, eleemosynis, aliisque piis operibus, omnes, & singulos hortatur; tum ipse Venerabilium Fratrum suorum S.R.E. Cardinalium, & insuper Patriarcharum quoque, Archiepiscoporum, & Episcoporum omnium, qui in Vrbe reperiuntur, sententias exquiret.

In hunc sensum Sanctitas Sua respondere me jussit Orationi modò luculenter habitæ.

HAEC Archiepiſcopus Florentinus. Tum verò Abbas Severolus, factâ primùm de more versùs Sanctissimum genuflexione, deinde ſtans ſequentem habuit Orationem.

Abb. Severoli Advoc. Consistorialis Oratio de B. Maria Magdal.

FORTIS animi gloria adeò ſupra fœmineæ imbecillitatis ſortem aſſurgere Sapientium Regi viſa eſt, Beatiſſime Pater, ut vix mulierem fortem inveniri poſſe crediderit, eamque ſi quando, quod eſt omninò rariſſimum, reperiri contingat, procul & ab extremis terrarum finibus eſſe petendam pronunciaverit. Quamobrem feliciſſima meritò patrum noſtrorum tempora dixerim, quibus hoc cæleſte munus ſpectare datum eſt in MARIA MAGDALENA DE PAZZIS. Feliciſſimum Sanctitatis Veſtræ natale ſolum Etruria, quæ ſeſe meritò ſupra cæteras, non dicam Italiæ, ſed Europæ totius, & Orbis terrarum univerſi regiones efferat tanto nobilitata partu. Vidit enim in Mariâ Magdalenâ de Pazzis parentum noſtrorum ætas, & nos filii miramur fortiſſimam planè virginem, quæ bella Domini militando eas retulit victorias, quibus non in veteri prophanæ Romæ Capitolio, ſed in ſanctiſſimo Chriſtianæ Romæ Vaticano cæleſtis triumphi honores jure mox poſtulemus.

Florentiæ, in ſolo ſcilicet Sanctorum feraci, nata eſt Maria Magdalena de Pazzis, anno poſt Virginis partum MDLXVI. ſecundo Aprilis, iiſque parentibus nata eſt, quorum non minùs Chriſtiana virtus, quàm genus, longè ſupra vulgus eminebat,

quippe

quippe & Pazzii, à quibus puella sanctissima Camillum patrem, & Bondelmontii, à quibus matrem Mariam sortita est, in Vrbe nobilissimâ, clari in primis habebantur, futuri mox clariores per fortunatam sobolem, quæ amplissimum genus ab illis acceptum, majus, auctiusque posteris relinqueret. Nec defuit non obscurum felicissimi fœtus indicium; mater enim fassa est, se dum ventrem ferret Magdalenam paritura, nullam unquam ex iis molestiis expertam, quibus gerentes uterum torqueri solent, ac deinde tam quieta, tam suavis editæ in lucem puellæ indoles apparuit, ut nunquam ædes stridulis turbaret vagitibus, nunquam altrici pariter, & matri minùs esset jucunda ploratu. Quid, quod aperuere jam tum tenerrimæ ætatis anni, & simplices infantiæ mores, quæ in adultâ sanctitatis esset futura maturitas, & spem magnam splendidissimi Solis attulit domesticis omnibus illa virtutum Aurora. Abdicatis enim omninò puellaribus ludis, summo tum ac cælesti quodam solatio perfundebatur, cùm de divinis rebus differentes audiret, ad quos sitientes semper aures afferre soleret, atque ab his multa de Christianis officiis, multa de religionis arcanis ultrò sciscitari, ac de Augustissimâ præsertim Triade, erga quam miro quodam animi sensu rapiebatur; Quare cùm aliquando editam ab Athanasio fortissimo catholicæ rei propugnatore credendi normam nacta esset, non avidissimè tantùm totam perlegit, sed velut inventum quolibet Indico pretiosius margaritum vultu gestientis præ gaudio

notas

notas præſeferente, aſſervandam detulit ad matrem. Vix eos attigerat annos, in quibus ex divino munere in homine intelligentiæ lumen accenditur, cùm manus cœpit ad pauperes extendere, quod in forti muliere commendatum novimus à Sapiente, nam tanquam in egenis tantùm eſuriret puella integerrima, non raró ſubtrahebat ſibi, quod in pauperes diſtribueret. Illa etiam in parvulâ, longè ſupra modum ætatis viſa eſt, ſingularis nimirùm ſolicitudo, dum ruri præſertim degeret, ruſticas puellas Chriſtianæ doctrinæ rudimentis imbuendi, in quo munere ruſticādi delicias illa reponebat; quamvis jam tum & alias derivaret è Cælo in attentiſſimâ rerum divinarum contemplatione, quâ ut liberiùs frueretur, ſecedebat identidem in abditiorem aliquem domûs angulum, ibique excepto genibus corpore, palmisque ſuppliciter, aut ad pectus admotis, aut ſupinis, aut duplicatis, animum à ſenſibus avocabat, & ſpem omnem, amoremque quoad poterat transfundebat in Deum. Et quantus oranti virgini divini ardoris è Cælo calor incideret, duo præcipuè ſignificabant, dolor nimirùm, quem ex hominum in Deum offenſis tantum concipiebat, ut inſomnes aliquando noctes inter lacrymas traduceret, & fames quædam divini panis, quo dum nondum per ætatem veſci liceret, ejus odore recreari mirificè videbatur, atque ideò à matris latere, aliorumque domeſticorum, quos noverat cæleſti ferculo refectos, avelli vix poterat. At ubi primùm decenni licuit angelicæ menſæ accumbere, amoris te-

dâ vehementiore tacta, majoreque inflammata specie sanctitatis, Cælum mente complexa voluntariâ sponsione florem virginitatis addixit Deo; atque exinde nullæ in victu deliciæ, nulla in vestitu mollities, nullus formæ cultus, utpotè quæ non hominum amores ætatis, & venustatis flore colligeret, sed solo virtutum decôre uni divino Sponso placere studeret.

Aetatis verò, suique jam victrix fortissima Virgo par erat, ut nobiliori victoriâ præteritarum gloriam augeret, & proculdubio fuit, cùm mortalibus rebus valere jussis, à parentibus, quà precibus, quà constantiâ impetravit, ut Carmelitarum virginum disciplinæ nomen daret in Cœnobio, quod meritò omnium officina virtutum habebatur. Quod illa Dei beneficium adeò semper habuit eximium, ut nullam sibi feliciorem unquam illuxisse diem constanter diceret eâ, quâ sibi divino munere datum est religiosis parietibus includi, quibus proinde non raró amanter oscula infigeret. Vix illa ad religiosam vitam traducta, ita se moderatricis virginis arbitrio fingendam dedit, ut nihil sibi jam placere vellet, nisi quod illa probasset, displicere nihil, nisi quod eadem improbasset, quâ potissimùm arte brevi temporis intervallo adeò magnos effecit in virtute progressus, ut nequaquàm per gradus ad apicem sanctimoniæ contendisse, sed ad eam felicissimè evolasse videretur; Quare jam in omnium virginum auribus, oculis, animis habitabat Maria Magdalena; nulla etenim erat, quæ tantam virtutem non amaret, suspiceret, prædicaret,

Neque

Neque mirum videri debet tantâ apud moniales opinione ſanctitatis valuiſſe Mariam Magdalenam; Quæ aliis ſororibus deſtinata laborum miniſteria ultrò ſibi depoſceret, atque ut ab his impetrata compleret, noctes inſomnes perſæpè traduceret, tanquam is labor, quo cæterarum quietem procurabat, ſomno ſibi longè ſuavior contingeret, hoc unum ab illis poſtmodùm, mercedis quodammodò loco, poſtulans, ut ſecum in divinis laudibus dies tranſigerent, hoc eſt beatarum mentium more quieſcerent, quibus Dei laudes concinere otium eſt beatiſſimum; Quod ſi nocturnos inter labores impar aliquando animi cæleſtis ardori virgineum corpus ſomno ſuccumberet, illa increpare, ac veluti reſtitantem equum flagellis urgêre non deſiſtebat, donec evinceret. Quæ nondum religioſis votis addicta Deo, illi adeò per amorem cœpit adhærere, ut à ſenſibus non raró peregrinata, mente totâ raperetur in amantiſſimum Sponſum cordis, atque ab eo diſceret in illâ ſecretiori cæleſtium arcanorum ſcholâ ſublimioris philoſophiæ præcepta. Iuſſa proinde eſt duabus è probatioribus Cœnobii ſanctimonialibus aperire, quæ ſecretò ſibi à divino Magiſtro credebantur, quod illa uno parendi ſtudio præſtitit; nolebat enim à moderantium imperio, ne latum quidem unguem unquam abſcedere, cujus rei paulò poſt nobile dedit exemplum, cùm nimirùm, Deo mandante, ut ſolo cibario pane & aquâ contenta, reliquis omnibus in victu abſtineret, non priùs hujuſmodi jejunium aggreſſa eſt, quàm per eos id licuit,

cuit,

cuit, quorum non tam imperiis, quàm nutibus regebatur.

Victâ jam per obedientiam, & profligatâ voluntate, corpore per jejunium ſubacto, duriora, & fortiora certamina præparabat Virgini æternus Pater, ut eò vinceret glorioſiùs, quò pugnaret atrociùs. Gerendum illi propterea cum Tartareis hoſtibus quinquennale bellum indîxit. At parem omninò, imò majorem tot hoſtibus adeò potentibus, adeò verſutis feliciſſima Virgo ſeſe longo quinque annorum experimento probavit. Nullam illi earum artium omiſere, quibus hominum corda ſolent impugnare, nec raro expugnant, ſed illa divini Spiritûs præſidio communita, dæmonum vim & artes eluſit, & irriſit ſemper invicta; Quamobrem tanquam victrix, veluti adoreâ, & triumphali coronâ multiplici cæleſtium munerum cariſmate donata eſt ab amantiſſimo Sponſo, annulo nempe ſubharrata, & amantium animarum diademate, ſpineo ſcilicet, in ſydera poſtmodùm migraturo coronata.

Hinc jam cæteras virgines juſſa docere, quod ipſa tam feliciter didicerat, Præfecturâ primò juniorum, mox tyrocinii magiſterio utriuſque muneris partes cumulatiſſimè implevit; docuitque nobiliſſimo exemplo imperandi artes ab eâ poſſe tutò exerceri, quæ parendi ſtudio priùs excelluit; factis tamen, quàm verbis erudire ſemper maluit, ut quibus noſſet vim ſuadendi longè efficaciorem ineſſe. Vniverſo mox Monaſterio præpoſita, ut monenti Deo, & concordi virginum voluntati parêret, non

recusavit imperium, sed vix illud auspicata, eò morbo tentare cœpit, qui propemodùm primus, certè postremus illi fuit, ita rem omnem divinâ Providentiâ moderante, ut hæc Virgo invictissima, quæ mundum, ejusque illecebras, semetipsam, ac principes tenebrarum fortissimè dimicando vicerat, in postremo denique conflictu, per admirandam dolorum patientiam hostem hunc frequentissimum nostrorum corporum superaret.

Et quidni tot validissimos hostes Virgo longè validior superaret, quæ omnium præsidio virtutum armata pugnaret. Fidei in primis tecta clypeo, quo non solùm retunderet, sed retorqueret ignea dæmonum tela. Quę virtus, quanta in hac Virgine fuerit ex amore, quo erga fidei tesseram Apostolorum Symbolum rapiebatur, perspici potissimùm potuit, siquidem non semel, aut iterùm, sed sæpè illud magno sensu pietatis concinendo supra naturam corporis extra sensus ferebatur.

Quæ verò fidem consequitur Spes, una fuit, quæ illam à primâ usq; adolescentiâ docuit, ea pro nihilo habere, quæ homines per ignem, ferrùmque peterent, siti meliorum, hoc est æternorum accensa.

Sed si quæ virtus in Mariâ Magdalenâ visa est floruisse, ut plurimæ dubio procul floruere, ea potissimùm visa est, quæ cæterarum meritò princeps, & habetur, & est, Charitas. Frons, vultus, verba divinum in hac Virgine semper amorem spirabant, & quanta in ejus corde flamma divinæ charitatis arderet, vel negligentiùs intuenti palàm faciebant.

Ejusdem

Ejuſdem ardoris indices erant crebra, atque ignita ſuſpiria, quibus divinum cordis æſtum ventilabat. Omnia Mariæ Magdalenæ dicta, ſalutationes, colloquia divini amoris mentione condiebantur, ſine quo nihil amanti Virgini ſapiebat. Idem divinus amor eam per clauſtra, per hortum, veluti lymphatam ſæpè rapiebat, cogebatque in eas voces *O Amor non benè notus, non benè redamatus, tot injuriis affectus, ò quàm pauca pectora te norunt; Ego pectus meum exhibeo, veni ad cor meum, ut fovearis* erumpere ardētisſimæ charitatis indices; quæ non cōtenta animum occupaſſe, adeò etiam corpus invaſerat, ut flammas frigidâ temperare neceſſe haberet; Quamvis amaret illa ignem amoris, quò cruciabatur ſimul, & fovebatur, atque adeò amaret, ut inferorum ignes ultrò ſe ſubituram aſſereret, dummodò eos inter ardores inſanas ſceleſtorum contumeliosè in Deum debacchantium voces non audiret. Quid hîc vim illam cæleſtis ignis commemorem, quæ mente Virginis à corporis conſortio ſevocatâ in altisſimo quodam exceſſu per plurimas, non dicam horas, ſed dies omninò ſolidos non rarò detinuit? Profectò mihi hujus Virginis vitam attentiùs conſideranti, non tam vixiſſe, quàm amaſſe; nec tam amaſſe, quàm in amorem verſa fuiſſe videtur. Neque meum hoc tantùm, ſed omnium planè judicium foret, ſi Virginem contigiſſet aſpicere vultu ex divinâ charitate ardente ſemper orantem, ſi ſacrarum precum penſum incredibili ſenſu pietatis perſolventem, ſi cæleſtes epulas in Euchariſtiâ frequentantem, eo

divini amoris igne flagrantem, ut facie præseferret cordis incendium.

Ex hoc porrò tam incenso in Deum amore illa Christianæ virtutis officia hominibus debita derivabant, quorum illa adeò nullum omisit, ut omnia cumulatissimè impleverit. Quid enim illâ, si parendum majoribus foret, paratius, quid alacrius? quæ se totam ad Superioris non modò sensum, ac voluntatem, sed etiam vultum, nutumque converteret, quæ summam religiosæ Virginis gloriam in eo sitam arbitraretur, si mentem, & intelligentiam, quæ principem in homine locum occupant in obsequium Christi cogeret: Si verò cum æqualibus, aut inferioribus etiam agendum, quanta mansuetudo, quanta lenitas, ita tamen gravitati immixta, ut neutra quidquam alteri detraheret, cresceret utraque ex alterius consortio. Quanta, si quid ferendum contingeret, patientia, quam nihil unquam asperum à mitissimo pectore potuit extorquere. Quanta in alienis procurandis commodis sedulitas, si presertim, vel egentium necessitas posceret, vel ægrotantium infirmitas postularet. Sororum illa Sanctimonialium decumbentium lectis assidere, alloquio recreari, solari, ministrare, eluere vasa, parare edulia, abstergere purulenta ulcera, adeò nulla esset ægritudo tam putrida, nullum tam tetrum ulcus, cui virgineas manus adhibere Maria Magdalena defugeret, ac fuit aliquando cum ausu planè heroico Catharinæ Senensis, & Francisci Xaverii ad instar sanie, taboque fluentem lingere non timuit, quinimò

mò dum ipsa acerbissimo dolorum sensu cruciaretur, si de aliorum cruciatibus inaudisset, oblita suorum alienos tantùm miserando sentire videbatur.

Neque fato functas sorores sanctissimæ Virginis charitas destituebat, siquidem earum cadavera sepulturæ mandare, honorificentissimum sibi ducebat. Quæ verò tantum operæ, tantum studii in procurandis corporum commodis poneret, quantâ credemus exarsisse erga animas charitate? Hæc illâ impellente adhuc puella Christianis rudimentis rusticas virgunculas imbuebat? Hæc ad suadendam divinorum mysteriorum frequentiam urgebat assiduè. Hæc illa succensa viros religiosos acri, ardentique oratione tam crebrò solicitabat ad animarum studia, quarum causas Deo inter precandum assiduè commendaret, ac ad quælibet pro illarum salute tormenta ferenda paratam semper, & alacrem se profiteretur, atque hæc una cogitatio tam altas in ejus mente radices egerat, ut quicquid ageret, semper in hac hæreret cogitatione defixa.

Verùm eò erat postmodùm in se sanctè crudelior, quò sese mitiorem præbebat aliis, utpotè quæ in corpus innoxium sæviret assiduè omni pœnarum genere, jejuniis, flagellis, spineo serto, ferreis catenis, cilicio, durissimo strato, quo non ad quietem, sed ad tormenta uti videbatur, nec tamen erat, cur adeò torqueret innocentissimum corpus, in quo nullum unquam virgineo pudori motum reluctantem experta fuerat, atque adeò solo sui conspectu amore castitatis intuentes incenderet; Quæ virgi-

nitatis laus eò est in Mariâ Magdalenâ clarior, quò ca demissior. Quanta enim in illâ animi excelsa demissio fuit, quæ illam ad viliores semper vestes, ad abjectiora ministeria demittebat; quâ impellente, quicquid sibi apud alios honorem parere potuisset, cauta silebat, quicquid contemptum crearet, libentissimè evulgabat: quâ suadente se omnibus posthabebat, ac posthaberi cupiebat.

Quid hîc solitudinis amorem, & silentii commemorem in Virgine? quæ nullo unquam verbo hujus leges violavit; quæ ut sibi, Deoque tantùm viveret, crates haberet pro supplicio, nec unquam illas adivit, nisi adacta Superioris imperio. Quid paupertatis studium in Virgine laudem? quæ magis egestate rerum, quàm alii copiâ lætaretur, quæ si quid sibi necessarium deesset, tum se beatam prædicabat, quæ nihil unquam non vile, non lacerum admisit in vestitu, eò Cælitum oculis futura speciosior, quò pannosior appareret hominibus.

Post has, quas recensuimus victorias, una supererat vincenda natura, & hanc fortissima pariter & fortunatissima Virgo superavit, ea peragendo, quæ naturam omnem supergressa miraculorum nomen invenere; Vt enim in præsentiâ sileam Prophetiæ spiritum, qui non peregrinatus aliquando, sed in hac Virgine stabilem fixisse sedem visus fuit, adeò illa sæpè longè post eventura prænunciabat; Adeò res intra cordis arcana conclusas, solique Deo pervias introspiciebat, ut secreta cordium oculis perlegere videretur. Quamobrem fiebat, ut Tyrun-

culæ

culæ Virgines Magdalenæ imperio, & moderationi ſubjectæ, vix auderent coram eâ apparêre, ſi quam admiſiſſent culpam, cujus vel ſola conſcientia teſtis eſſet; Exploratum enim pluribus experimentis omnia Magdalenæ patêre. An-non illud plenè mirandum, quòd extra ſe per amoris ecſtaſim rapta in tenebris nullâ oculorum operâ ſuendo, pingendo ea non raro perfecit, quæ attentisſimos oculos, mentemque planè totam requirerent? Quoties illa vim naturę imperantem protulit, pellendo morbos, energumenos liberando?

Soror Maria Catharina de Chellis ab ulcere plurimùm, ex quo Chirurgus partem putrefacti osſis extraxerat, mox etiam ab acerbisſimis, quibus conflictabatur doloribus per Mariam Magdalenam faſciis obligata ad ſanitatem rediit.

Soror Fides acceptâ è Virginis manibus Dei Parentis imagine, eique ſalutari Crucis impreſſo ſigno, ſalutem momento recepit, cum per annum adverſâ valetudine laborans, & omnimodâ nervorum attractione impedita lecto hæſiſſet immobilis inter acerbiſſimos cruciatus.

Catharina de Spinis ab obſidente dæmone per ſignum Crucis, à Mariâ Magdalenâ impreſſum, illicò eſt liberata.

Sorores Barbara Baſſa, & Maria Benigna de Orlandinis fœtidâ ſcabie laborantes, Mariâ Magdalenâ ulcera lambente, per virtutis miraculum redditæ ſunt ſanitati.

Soror Pax de Columbinis apoplexia totius ſiniſtri

ſtri lateris correpta, per ſignum Crucis ter tribus continentibus diebus à Mariâ Magdalenâ ſuper ipſam productum, primâ die ſenſum lateris, ſecundâ motum, integram omninò ſalutem tertiâ recepit.

Cherubina Rabatta peſſimo capitis ulcere, febri, & acutiſſimis doloribus eò jam adducta, ut à Medicis conclamaretur, Crucis ſigno ſalubriter à Virgine ipſi ter impreſſo, ab ulcere, dolore, & febre convaluit.

Iterùm eadem Cherubina vi febris, & ulceris alterius, extremâ unctione munita agebat animam, ſtramenti contactu, in quo Virgo jacebat, ſtatim conſanuit.

Quin & mortem vicit Maria Magdalena, erigens enim ſeſe, ita proſpicere cœpit beatam animarum immortalitatem, quaſi tum denique eſſet victura, cùm exceſſiſſet è vitâ; quare nihil illi longius erat, quàm velo mortalitatis amoto, pulcherrimum Dei vultum intueri, in quo uno ſpem omnem, & felicitatem ſuam locarat, in terrarum exilio expectabat in patriâ æternæ beatitatis. Viſa etiam eſt in ipsâ morte de morte glorioſiſſimè triumphare, cùm mutatis prorſus officiis, effusè lacrymis ſociæ virgines adſtantes indulgerent, ipſa animis, & Deo plena, atque cæleſte gaudium præſeferens ore, quod claudebat in pectore, ſolabatur mœrentes; Quin & juſſa per Confeſſarium vitam jam abeuntem tandiù retinere, donec abſoluto ſacrificio ipſe cum ſororibus divino pane refectis poſſet adeſſe morienti, ut eſſet moriendo obedientiæ miraculum, quæ viven-

do

do fuerat exemplar, eò usque continuit quoad ille cum Sororibus adveniret. Tunc die XXV. Maji anni MDCVII. ut felicior viveret, ad Superos migravit ex hoc ærumnarum domicilio, Sacramentis munita, & spei plena cælestis. Ac profectò eam viventem adhuc fateri cogimur apud Cælites sempiternâ felicitate, apud homines immortali gloriâ, dum cultum illi à populorum religione præstitum, & prodigia ad ipsius gloriam amplificandam, ad aliorum commoda patrata intuemur.

Post annum, quo mandatum fuerat terræ, humenti in loco, Virginis cadaver repertum est incorruptum, ac è tibiis suavissimum liquorem salutarem morbis pellendis emittens, cælestisque odoris fragrantiam.

Maria de Rovanis post diutinæ febris molestias vitæ spe destituta, admoto ad pectus florum fasciculo, qui Beatæ corpus nuper elatæ contigerat, repentino somno correpta, nec multò post evigilans, è lecto prorsus incolumis desiliit, quod illa salutis beneficium ter iterùm experta est diversis temporibus à febri, & stomachi doloribus pulvilli, tunicæ, veli, quo Virgo felicissima vivens usa fuerat, liberata contactu.

Catharina de Tassis cum duodenni stomachi, & capitis dolore, febri, vertigine subinde succedentibus luctata, particulam tandem vestis Beatæ stomacho cùm admovisset, somno correpta, & mox expergefacta, statim convaluit.

Magdalena de Rondonis, corroboratis jam sex

annorum doloribus, quibus totum corpus torquebatur, ac jam destituta, Beatæ veste contacta, & voto vix nuncupato, salutem recipit.

Petrus de Allis Romanus febri, ac doloribus ad extremum vitæ spatium adductus, Beatæ velo superindutus, illicò redditus est pristinæ valetudini.

Atque hæc tandem prodigia inclytum Pontificem Vrbanum VIII. impulere, ut Mariæ Magdalenæ Beatarum honores decerneret, post quos illa & cultu, & prodigiis iterùm magis inclaruit. Intactum enim adhuc ejus cadaver, ac cælestem spirans fragrantiam adhuc miramur non alio condîtum balsamo, quàm nobilissimo sanctitatis.

Oleum bis ejus ope multiplicatum novimus, cùm vel in usum sui Monasterii, vel in suæ festivitatis decus destinaretur, annis reparatæ salutis MDCXXVI. & MDCLIV.

M. Angelam Gorinam guttâ serenâ per biennium orbatam lumen oculorum, Mariæ Magdalenæ patrocinio implorato, recuperasse certissimo testimonio compertum habemus.

Quæ profectò prodigia voces dicemus esse cum Augustino, quibus illa miraculorum linguâ petit à Sanctitate Vestrâ Sanctarum Virginum honores, & cultum sibi decerni, atque cum his Virginis per prodigia loquentis vocibus preces consentiunt, quas ad Sanctitatis Vestræ pedes prolapsi fundunt humillimas, cum Augustâ Conjuge Imperator Augustus, Galliarum Regina Christianissima, Magnus Dux, & Magna Etruriæ Ducissa, qui eam ambiunt

sibi

ſibi in Cælos adoptare Patronam, quam naſcendi ſorte ſubditam ſibi gloriantur in terris, cæterique ferè omnes Catholici Principes,& univerſa per Europam Carmelitana familia, quæ ex hujus Virginis Canonizatione magnum ſibi decorum incrementum pollicetur.

ABSOLVTA Oratione, Archiepiſcopus Nerlius in hunc modum reſpondit.

NON ſine pręcipuo divinę Providentię conſilio fit, ut Petro de Alcantarâ, cui tam arcta charitatis, & ſanctimonię necesſitudo, in arduis Militię certaminibus,cum admirabili Thereſiâ intercesſit, nunc in petitione honorum, & coronâ comes adjungatur Maria Magdalena de Pazzis, Carmelitanę perfectionis,omniumque virtutum conſortio,ac potisſimùm jugi, & altisſimâ contemplatione divinorum,altera ſanè Thereſia.In hujus quoque tam pręclaræ Virginis causâ, quò ſummus Pater luminum voluntatem ſuam adhuc apertiùs revelare dignetur, Sanctisſimus Dominus Noſter conſuetas hortationes adhibet, conſultationibus Conſiſtorio Semipublico reſervatis; interìm tantorum Suffragatorum numero, ac pietate magnoperè lætatur. *Reſponſio Secretar. S. Pont.*

Hujuſmodi reſponſionem Sanctitas Sua per me reddi voluit religioſis precibus ornatè, diſertèque porrectis.

Promulgātur indulgentię pro canonizat.

HIS ritè peractis, Consistorium dimissum est: sequenti die, jubente Sanctissimo, infrascripta Indulgentiarum exemplaria ad Basilicarum valvas, & ad alia præcipua Vrbis loca affixa fuerunt, ut ad omnium notitiam pervenirent.

MARTIVS Miseratione divinâ Episcopus Portuen. S.R.E. Cardinalis Ginettus, Sanctissimi D.N. Papæ Vicarius Generalis, Romanæque Curiæ, ejusque districtûs Iudex ordinarius, &c.

La Santità di N. S. Papa Clemente IX. concede Indulgenza plenaria, e remissione di tutti i peccati à tutti i fedeli Christiani dell'vno, e dell'altro sesso, i quali digiuneranno Mercordì, Venerdì, e Sabbato 27. 29. e 30. del corrente: e confessati, e communicati visiteranno almeno vna volta vna dell'infrascritte Basiliche, mentre vi sarà esposto il Santissimo, e diuotamente pregaranno la Diuina Maestà, che ispiri Sua Beatitudine, e le assista nella graue deliberatione della Canonizatione de' Beati PIETRO d'ALCANTARA, e MARIA MADALENA de PAZZIS.

Et à Regolari dell'vno, e dell'altro sesso anche chiusi in perpetua clausura, & à tutti gl'altri tanto laici, quanto Ecclesiastici, secolari, e regolari parimente dell'vno, e dell'altro sesso esistenti in carcere, ò da qualũque infirmità corporale oppressi, che non potranno adempire le cose di sopra espresse, possa il Confessore commutarle in altre opere di pietà, & imporgli quelle cose, che i penitenti potranno fare.

Il Santissimo sarà esposto

Nella Basilica di S. Giouanni Laterano Domenica 31. del corrente sino al Martedì ad hora della Messa Conuentuale.

Nella Basilica di S. Pietro dal Martedì 2. d' Aprile doppo la Messa Conuentuale sino al Giouedì all' hora dell' istessa Messa.

Nella Basilica di S. Maria Maggiore dal Giouedì 5. d' Aprile doppo la Messa Conuentuale sino al Sabbato ad hora della medesima Messa.

In quorum fidem, &c. Datum Romæ ex ædibus nostris hac die XXII. Martii MDCLXIX.

M. Card. Ginettus Vicarius.

Ioseph Palamolla Secr.

PER id tempus Summus Pontifex assiduis precibus Deum orabat, ut sibi assistere dignaretur in hoc gravissimo Canonizationis negotio, ipsumque cælesti luce dirigeret, ut quod magis è re Christianâ, & Ecclesiæ bono, ac divinæ Majestatis gloriâ foret, id sancire, ac decernere posset. Quas verò privatìm nunquam intermittebat preces, in Basilicâ Vaticanâ publicè haberi, & solemni more institui præcepit; ac ut omnibus pietatis exemplo præluceret, die XXVI. Martii, paucis tantùm familiaribus, ac domesticis comitatus, è Palatio in Basilicam descendit, totus ad modestiam, & religionem compositus. Vbi ad Altare Sanctissimi Sacramenti, & ad Confessionem Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli breves, sed pias, fudit orationes, ad Capel- *Preces S. Pont. pro canoniz.*

lam

lam Chori se contulit, in quâ divina peragi solent, & Horæ Canonicæ recitari. Hîc locus erat ad dexteram Altaris eminens (Chorulum vulgò dicunt) aulæis è damasceno serico aureis distincto lineis convestitus, & velis rubri coloris item sericis decenter ornatus, in quem Sanctissimus se recepit, & audivit Missam de Spiritu Sancto solemni ritu à Basilicæ Canonicis celebratam, necnon egregiam admodùm, & eruditam concionem, quam habuit P. Andreas Lao Carmelitanæ familię Procurator, & Vicarius Generalis, magni nominis Prædicator.

Sanctiss. adest missæ de Spiritu S. & cōcioni P. Lao in Bas. Vat.

Vt autem Christi fideles suorum delictorum veniam in hac occasione concessam commodiùs lucrari possent, Sanctissimus animarum saluti sedulò incumbens, paternâ pietate prospexit. Iis enim, qui fortè ob inscitiam, aut propter aliam quamcunque causam injunctum in primâ hebdomadâ jejunium non servassent, in sequenti, istius implendi, & perficiendi facultatem fecit: promulgato in id hujus tenoris Edicto, die XXVIII. Martii.

Altera Indulgẽtia pro canonizat.

MARTIVS Miseratione divinâ Episcopus Portuen. S.R.E. Cardinalis Ginettus, Sanctissimi D.N. Papæ Vicarius Generalis, Romanæque Curiæ, ejusque districtûs Iudex ordinarius, &c.

Di espresso comandamento di Nostro Signore, si fà intendere à tutti quelli, alli quali non sarà forse peruenuta in tempo la notitia de' digiuni, da farsi per la consecutione dell'Indulgenza plenaria publicata sotto li 22.

del

del corrente, ò pure non hauranno digiunato nella corrente settimana, che digiunando nella seguente settimana, Mercordì, Venerdì, e Sabbato 3.5.e 6.di Aprile, e confessati, e communicati visiteranno almeno vna volta vna dell'infrascritte Basiliche, mentre vi sarà esposto il Santissimo, e diuotamente pregaranno la Maestà diuina, che assista, & ispiri Sua Beatitudine, nella graue deliberatione della Canonizatione, &c.

ILLVD autem hîc apponere supervacaneum duco, quia ejusdem est tenoris, atque aliud Edictum à nobis supra relatum.

Sanctissimus verò à se collatæ Indulgentiæ particeps fieri desiderans, die secundâ Aprilis in Basilicam Vaticanam descendit, & in locum sibi paratum, intra Odeum, seu Capellam Chori, quem paulò ante descripsimus, se recepit. Interfuit Missæ sacrificio solemnibus cæremoniis à Canonicis peracto, & concioni etiam, quam habuit idem P. Lao, de quo supra meminimus. *Sanctiss. descendit in Basil. Vatic.*

Ea dies ad publicam quadraginta Horarum precationem destinata erat in Basilicâ Vaticanâ consueto more habendam; & quæ ad eam religiosiùs, & attentiùs peragendam necessaria videbantur, in Capellâ Sanctissimo Sacramento dicatâ, Chori Sacello obversâ, ea omnia in promptu erant. Finito igitur Sacro, universus Basilicæ Clerus à Capellâ Chori egrediens supplicationem instituit, ad Confessionem usque Sanctorum Apostolorum rectà contendens, ac inde versùs Capellam Sanctissimi, *Expositio Sanctiss. Sacr. in Bas. Vat.*

modico per Basilicam ambitu facto, regrediens. Pręibat Sacramenti Sodalitas; sequebantur Beneficiati; mox Canonici funalibus omnes accensis: tum Canonicus, qui Missam celebraverat, Augustissimam Eucharistiam pretiosissimâ custodiâ inclusam sub umbellâ deferens (contos, qui substinebant umbellam, ferebant octo intimi Sanctitatis Suæ Cubicularii) quam Summus Pontifex pedès prosequebatur, cereum accensum propriâ manu dextrâ præferens (alieno Pincernæ, ad quem illum præferre ex officio pertinebat, rejecto à manu obsequio) sinistrâ verò Beatæ Virginis precatoriam coronam percurrens, ac demisso per Caudatarium, Suæ Sanctitatis jussu, reverentiæ causâ, effusoque in terram Pontificiæ vestis syrmate, detecto capite incedēs, rarâ modestiâ, incomparabili pietate, & humanas superātc laudes, omnes ad religionem pariter & admirationem provocabat. Cardinalis verò Carolus Barberinus, Basilicæ ejusdem Archipresbyter, qui consueto more post umbellam Sanctissimę Eucharistiæ proximus ire solet, occupato à Pontifice destinato sibi loco, ante umbellam inter Canonicos procedebat. Vbi ventum est ad Capellam Sacramenti, sacram Hostiam in argenteo throno & eminenti, supra Altare collocatam, quò ab omnibus videri, & adorari posset, Pontifex in genua provolutus, accepto de manibus celebrantis thuribulo, ter summâ reverentiâ, & humilitate thurificavit; quo functus officio pietatis, cantatâ à Canonico celebrante collectâ ante gradus sinistri Aræ lateris, non modi-

Pont. pedès incedit in supplicatione SS. Sacram.

Pont. SS. Sacr. thurificat.

co temporis ſpatio, coram Auguſtisſimâ Euchariſtiâ ſupplex oravit, ſummo pietatis ſenſu, & circumſtantium admiratione pariter & ædificatione.

Interìm Epiſcopi Vrbi vicini Romam convenerunt. Hos Reverendiſſimus Brancatius Archiepiſcopus Adrianopolitanus, Sacri Concilii Secretarius ante duos ferè menſes præmonuerat, ut tempeſtivè adeſſent ſua ſuffragia laturi ſuper Canonizatione B. PETRI de Alcantarâ, & B. MARIAE MAGDALENAE de Pazzis in Conſiſtorio Semipublico. Quod Magiſtri Cæremoniarum ſequenti monitione, ob majorem commoditatem typis mandatâ, denunciari fecerunt. *Epiſ. Vrbi propinqui monetur pro Conſiſtor. Semipub.*

Feriâ II. die VIII. Aprilis horâ XIV. erit Conſiſtorium Semipublicum in Aulâ Ducali Vaticanâ, in quo Eminentiſſimi DD. Cardinales, necnon Reverendiſſimi DD. Patriarchæ, Archiepiſcopi, & Epiſcopi Romæ degentes ferent ſententiam ſuper Canonizatione Beati Petri de Alcantarâ, & Beatæ Mariæ Magdalenæ de Pazzis, eamque ſinguli diviſìm ſcriptam, & ſubſcriptam tradent D. Secretario Congregationis Sacrorum Rituum. *Denũciatio Conſ. Semipub.*

Eminentiſſimi DD. Cardinales erunt cum cappis violaceis ex Camelotto. Reverendiſſimi verò Patriarchæ, Archiepiſcopi, Epiſcopi, Protonotarii, duo Auditores Rotæ, & Secretarius Sacræ Congregationis, necnon Procurator Fiſcalis Cameræ Apoſtolicæ cum cappis laneis, quibus utuntur in Capellâ Pontificiâ.

Eminentiſſimi DD. Cardinales cùm incipient ſuas ferre ſententias, aſſurgent detecto capite, eaſque proſequentur tecto capite ſedentes.

Modus ferendi ſententias.

Reverendiſſimi Patriarchæ, Archiepiſcopi, & Epiſcopi, ferentibus ſententias Eminentiſſimis Dominis Cardinalibus, ſedebunt tecto capite: ſtabunt verò cùm Sanctiſſimus loquetur, & genuflectent, antequàm loqui incipiant, & ſimiliter poſtquàm tulerint propria ſuffragia: aſſurgent autem ſinguli, ſtatim ac primus Patriarcha ſententiam laturus aſſurget, ſicque ſtabunt, donec ultimus Epiſcoporum ſententiam ferre deſierit.

Ideò admoneantur omnes Eminentiſſimi Domini Cardinales, necnon ſinguli Reverendiſſimi Domini Patriarchæ, Archiepiſcopi, & Epiſcopi præſentes in Curiâ, ac DD. Protonotarii, Decanus, & ſenior poſt eum Auditor Rotæ, Secretarius Congregationis Sacrorum Rituum, & Procurator Fiſcalis Cameræ Apoſtolicæ, conſignato quoque ſingulis exemplari præſentis ſchedulæ.

Conſiſtor. ſemipubl.

DESIGNATA igitur die Conſiſtorium coactum eſt in Aulâ Ducali Vaticanâ, ad quam Summus Pontifex ex interiori cubiculo vulgò dictâ paramentorum, amictu, albâ, cingulo, ſtolâ violaceâ, & pluviali ſimplici rubri coloris indutus, mitrâque pariter ſimplici ornatus pedès acceſſit. Anteriores fimbrias veſtis, & pluvialis Pontificii duo Cubicularii Aſſiſtentes, poſteriores Excellentiſſimus D. Thomas ejuſdem Pontificis Nepos, ne in terram

de-

defluerent,ſuſtinebant. Sedente Sanctiſſimo in ſolio eminenti, quod ampla deſuper umbella tegebat; Cardinales, cæterique Prælati omnes ſuo quiſque loco juſto ordine conſedêrunt. Subſellia Cardinalium infrà gradus ſolii à dextro latere ad ſiniſtrum uſque continuato ductu in aream excurrebant. Sedilia autem pro Patriarchis, Archiepiſcopis,& Epiſcopis,diſpoſita poſt Cardinalium ſubſellia viſebantur; Dextrum latus Aſſiſtentes, non Aſſiſtentes verò ſiniſtrum occupabant latus. Protonotarios Apoſtolicos, Decanum,& alterum antiquiorem Rotæ Auditorem ſcamna poſt prædicta ſubſellia Solio adverſa exceperunt. In areâ iuxtà gradus ſolii ſtabant DD. Caſalius, Congregationi Sacrorum Rituum à Secretis: Vanninus,& Arata, Cubicularii Pontificis Aſſiſtentes, & Secretarius, Clericuſque Sacri Collegii veſtibus,& caputiis rubris de more inverſis amicti: nec-non Cæremoniarum Magiſtri veſtibus violaceis induti.

Ordo ſeſſionis.

Porrò Sanctiſſimus ad augendum Sacri hujus Conſeſsûs ſplendôrem, & eximium paternæ benevolentiæ ſpecimen exhibendum, huic piiſſimæ actioni adeſſe voluit Auguſtiſſimam Sveciæ Reginam, Orbis miraculum, clariſſimam hujus ſeculi Heroinam, & Catholicæ Religionis immortale decus, & ornamentum. Hæc cuncta attentè, & curiosè ſpectavit è ſuperiore cubiculi (pretioſis id erat periſtromatibus ornatum, à Raphaële de Vrbino pictore celeberrimo delineatis) eidem Aulæ imminentis feneſtrâ; nam cùm illa regiis præſtet virtu-

Reg. Sveciæ datur locus pro audiendis ſententijs in Cōſiſt. ſemipubl:

tutibus, celsâ prætereà indole, judicio gravi, & acutiſſimo polleat ingenio, excellatque ſuprà quàm dici poſſit, ſcientiâ rerum, peritiâque linguarum; mirum eſt, quantâ animi voluptate Purpuratorum Patrum, aliorumque ſententias in eo ampliſſimo Chriſtiani Orbis theatro audiverit! quàm altâ meditatione ſingula in eo dicta perpenderit, & cordi impreſſerit! præſertìm cùm SS.D.N.CLEMENTIS ab ore pendêret, Pontificiâ, & ſummâ quâdam gravitate, circumſtantes in hunc modum alloquentis.

Venerabiles Fratres. Quæ pertinent ad heroicas virtutes, atque eximia miracula Beati Petri de Alcantarâ, & Beatæ Mariæ Magdalenæ de Pazzis, in Conſiſtorio publico nuper habito audire, & ex fideli ad vos tranſmiſsâ narratione maturè perpendere valuiſtis. Reliquum jam eſt, ut de publico illis cultu decernendo deliberemus; cùm æquum ſit *laudari viros glorioſos, quorum memoria in benedictione eſt*; Non tàm, ut hanc illis quaſi laborum, ac virtutum ſuarum mercedem tribuamus, qui *de ſuâ felicitate ſecuri, de noſtrâ tantùm ſunt incolumitate ſoliciti*, quàm ut eorum exemplis, quæ ad mortalium animos excitandos plurimùm valent, Chriſtiana charitas incaleſcat. Et ſanè cùm pacatis jam, dexterâ Dei faciente virtutem, Chriſtianorum Principum animis, præcipuam ſolicitudinem, curamque noſtram ad Cretæ Inſulæ, hoc eſt ad publicæ ſalutis defenſionem conferamus: par eſt, ut novis, quæ in dies à piis æquè, ac generoſis Principi-

bus

bus ſuppetiæ parantur, nova è Cælo ſubſidia adjungi ſedulò curemus; id etiam exigente præſenti Poloniæ ſtatu, ut aucto cæleſtium Interceſſorum numero, atque ope, inclytæ, clariſſimæque Nationis negotia felicitèr cedant.

Interìm non poſſumus ſatis admirari, ac laudare divinæ in nos bonitatis abundantiam, quæ impoſitum humilitati noſtræ graviſſimum onus Apoſtolici muneris ingenti ſolatio ſublevare dignatur; dùm hujus Canonizationis decus, ad quod Prædeceſſores noſtri cogitationem ſpecialitèr direxerant, ad hoc uſque tempus reſervavit: ut peculiarem, ac veterem noſtram ergà utrumque Beatum devotionem publico nunc teſtimonio ex ipſo ſolii Pontificii culmine profiteremur. Tanta profectò fuit in utroque ſanctimoniæ, morumque ſimilitudo, ſive intueamur vitæ aſperitatem, & abſtinentiam, ſive illibatum animi candôrem, ſive immenſum divini amoris incendium, quod frequentiſſimi mentis raptus, & aſſidua rerum cæleſtium contemplatio ſequebantur, ſive denique mirabilia, quæ per eos divina Omnipotentia patravit, ut judicaverimus, ſimul promovendam amborum celebritatem. Quadrageſimæ verò tempus ad id tractandum elegimus, quòd & eorum ſanctitas in auſteritate jejunii præcipuè eluxit, & *hoc eſt tempus acceptabile*, in quo cùm Deus placabiliorem ſe mortalibus præbeat, Nobis, vt ſperamus, miſericorditèr indicabit, quid in re tantâ ſtatuere ad ſui nominis gloriam, atque ædificationem fidelium debeamus.

Ve-

Vestras igitur sententias primùm exquirimus de Beato Petro de Alcantarâ.

VBI Pontifex loquendi finem fecit: omnes servatis de more cæremoniis, in denunciatione Consistorii à nobis jam suprà descriptis, sua suffragia hoc ordine tulerunt.

Franciscus Episcopus Ostiensis Card. Barberinus.

Vota Dominorum Card.

Beatissime Pater, antiquus Anachoreta Copres, cùm in cœtu discipulorum acta Patrum recensêret, visus uni ex auditoribus fuit, è codice aureis literis exarato, quæ dicebat recitare. Liceat effari, Beatissimé Pater, simile mihi contigisse quidpiam: eximia enim, & præclara dùm Sanctitas Vestra de Beato Petro de Alcantarâ, & de Beatâ Mariâ Magdalenâ de Pazzis commemoraret, videbatur è pretiosiori codice, hoc est, è libro vitæ Archetypo ea excipere. De Beato equidem Petro est, quòd omnes felicem prędicent Hispaniam tanti Viri genitricem. Est & mihi dudùm inservienti peculiaritèr Religioni Seraphicæ, cur huic ex officio gratuler, formatum institutis ejus, & Orbis admirationi ostensum novissimis hisce temporibus, odio in se ipsum, & summâ in Deum charitate Franciscum alterum, disciplinæ severioris auctorem, quam non solùm per Hispanias sparsit, sed trans maria, & in extremas usque mundi partes protensam divinæ gloriæ incremento videmus. Audiatur ergò Sanctitas Vestra ex Deo,

coram

coram Deo in Christo loquens Ecclesiæ universæ declarare, Beatum Petrum de Alcantarâ, uti ritè adscriptum catalogo Sanctorum, in privatis, ac publicis necessitatibus posse invocari, & esse invocandum.

Martius Episcopus Portuensis Card. Ginettus.

Seraphicæ Religionis fœcundissimus Ager Sanctos Viros omni ætate produxit, in quibus Francisci spiritus mirabiliter eluxit. Novissimè autem ab ultimis Hesperiæ finibus novum germen emersit B.Petrus de Alcantarâ, in quo omnes Francisci virtutes, nuda scilicet paupertas, angelica puritas, rerum omnium abdicatio, rigidissima pœnitentia, Dei, ac proximi ardentissimus amor refulgent. Cùm igitur fama virtutum B.Petri in omnem terram diffusa, insignibus à Deo miraculis comprobata sit, æquum omninò videtur, ut solemnis ei cultus, ac veneratio Apostolicâ auctoritate decernatur.

Franciscus Maria Episc. Tusculanus Card. Brancatius.

Legimus, Beatissime Pater, Beato Petro Apostolo iter humanis gressibus liquidum, solidum obsequium, ut ait Petrus Chrysologus, præbuisse, & novo huic Petro Tagum fluvium liquentem ejus viam saxeâ soliditate stravisse. Audivimus sitienti populo Moysen è lapide fontem aperuisse, & in præsens, Petrum, ut socio siti ad mortem laboranti suc-

ſuccurreret, precibus idem obtinuiſſe ſubſidium. Renovata igitur miracula exigunt, Beatisſime Pater, ut ore veſtro, quo Deus ipſe militanti in Ecclesiâ loquitur, inter triumphantis cives & Petrum divinâ gloriâ perfrui pronuntietis. Prout ego tutò fieri poſſe exiſtimo.

Vldericus Epiſcopus Albanenſis Card. Carpineus.

Beatus Petrus de Alcantarâ vixit inter mortales non veluti mortalis, id enim egit mortalis in terris, quod agunt in Cælis ſpiritus immortales; optimâ parte ſibi electâ, quâ potiuntur electi, ad hoc unum contendebat, ut indefeſſo mentis obtutu ſummum bonum intelligeret, intelligendo amaret, amando frueretur. Hinc eſt, ut animi virtutibus totus viveret, & admirabili abſtinentiæ addictus vitam ſine victu quodammodò tranſigeret. Cibo enim inviſibili, quo & corpus reficeretur, & animus, utebatur, faciendi ſcilicet Patris, qui in Cælis eſt, voluntatem, quæ utique eſt ſanctificatio noſtra. Hominem igitur non de terrâ terrenum, ſed omninò de Cælo cæleſtem inter Sanctos cæleſtis aulæ Proceres adſcribendum cenſeo, Beatiſſime Pater.

Iulius Epiſcopus Sabinenſis Card. Gabriellius.

Chriſtianæ ſanctitatis ferax Hiſpania, Beatisſime Pater, unum præter cæteros B. Petrum de Alcantarâ peperit, quem tam rigor horridus pœnitentiæ,

quàm

quàm charitatis ardor amabilis cùm æquaverit fulgentiſſimis viris, quos in Hiſpaniâ ortos priore ſeculo noſtrum altaribus invocavit, exiſtimo illum cum iiſdem meritâ cæleſtis honoris participatione dignandum. Cellam is coluit anguſtam inſtar ſepulchri, cibo ferè nullo, ſomno ſeſquihoræ, ferreâ ſub ſacco tunicâ cuſpidibus obverſis membra ſenilia ferientibus, aperto capite, nudis pedibus nives, & frigora excipiens. Verùm ubi divino fortè amore incaluiſſet, continuò fracta jejuniis membra rapiebat in abdita cubiculi, ut lacrymis dulciſſimis relevaret cordis ardorem, hoc eſt partem beatitatis prælibaret in terris.

Virginius tit. S.Laurentii in Lucinâ Presbyter Card. Vrſinus.

Beatiſſime Pater, inter multas virtutes, quas enumerare poſſem in B. Petro de Alcantarâ, eminet ſuper omnes præcipua humilitas; quæ enim in mundo viliora videntur, in Cælo ſublimiora ſunt; hæc fuit veſtis nuptialis, quâ indutus B. Petrus ad cæleſte convivium ingredi meruit; per hos gradus humilitatis deſcendendo, tot frui cæleſtibus viſionibus, in extaſim rapi, & ad Dei præſentiam attolli meruit, verus Evangelii ſectator, *qui* enim *ſe humiliat, exaltatur*. Nunc perfectis proceſſibus, omnibusque de more ſolutis, meritò à Sanctitate Veſtrâ Sanctus pronunciari videtur, ut præſentibus neceſſitatibus opitulari poſſit, & multiplicatis interceſſoribus cæleſtem benedictionem ſanctis operibus

Sanctitatis Vestræ pro defensione Catholicæ Religionis plenis manibus Dei omnipotentia elargiatur; & ita meâ humillimâ sententiâ censeo.

Cæsar tit. Sanctorum Quatuor Coronatorum Presbyter Card. Fachenettus.

Ecclesiæ Cælum antehac sanctissimis viris veluti quibusdam syderibus ita distinguebatur, ut ad illud illustrandum ne exigua quidem scintilla lucis addi posse videretur. Verùm enimverò Petrus de Alcantarâ eam inter mortales vitam traduxit, ut & mirabili signorum claritudine, & singulari virtutum præstantiâ infinitum penè lumen huic Ecclesiæ Cęlo adjunxisse putetur. Inter verò plurima integritatis, fortitudinis, sanctimoniæ, fideique prodigia, quibus universum terrarum orbem cumulavit, atque in summam admirationem rapuit, illud eximiis effertur laudibus, quòd cùm Petrus egregiâ instructus fide Tagum fluvium, tunc temporis immodicâ aquarum copiâ excandescentem, esset ingressus, ejus procellam illicò domuit, eumque siccis pedibus transivit. Quid mirum, si Petrus insuperabilem vastissimi fluminis impetum fregerit, qui semper acerbissimâ sui corporis afflictatione armatam immortalis Numinis in peccatores iram in misericordiam vertit? Quapropter, Beatissime Pater, illum in Sanctorum numero censeo jure collocandum.

Fe-

Federicus tituli S. Petri ad Vincula Presbyter Card. Sfortia.

Liquet, Beatissime Pater, debitus Cælitum honos B. Petro de Alcantarâ, cui, dum cæleſtem inter mortales vitam traheret, Omnipotentis agente virtute, aureum ſeſe Tagus ſolidavit in ſolium: argentea ſui ipſius nix laquearia ſuſpendit in templum: arens ſcipio terræ fixus protinùs germen poſteà groſſos, licèt non ſuos, edidit in miraculum, ut virtutes ejus Cælo dignè monſtrarentur, quem tandem vitâ functum, Divâ Thereſiâ vidente, Deus aſſumpſit, ut inhabitaret in atriis ſuis. Quare, ſi Sanctitati Veſtræ placuerit, nihil gratiæ, nihil precibus, nihil clementiæ permittendo, crederem ei ſolemniter honorem Cælitum eſſe tribuendum, ut quemadmodùm Deus fecit, ita & nos faciamus.

Benedictus tituli Sancti Honuphrii Presbyter Card. Odeſcalcus.

Non unius tantùm Hiſpaniæ, ſed univerſę Chriſtianæ Reipublicæ ardentia vota implet, atque fortunat Sanctitas Veſtra, dum Sanctorum faſtis adſcribere meditatur Petrum de Alcantarâ, quà populorum acclamatione, quà Principum, & Regum precibus, quà vocibus miraculorum jamdiu Aris deſtinatum. Debet enimverò majora inter Eccleſiæ ſydera lucere, qui dum viveret, ſemper latêre ſtuduit, & æquum eſt, ut inter ſanctiſſimos Chriſti Heroes adoretur, qui voluntariis cruciatus ſuppliciis,

dolorumque omnium varietate saginatus divini amoris victima fuit; & Christi patientis animatum simulacrum.

Laurentius tit. Sanctorum Quirici, & Iulitæ Presbyter Card. Raggius.

Si unquam aliàs, Beatissime Pater, his profectò temporibus Christiana Respublica Sanctorum indiget patrocinio, qui, fusis ad Deum precibus, teterrimos nostræ Religionis hostes, Cretæ jamdiu imminentes, quàm longissimè propulsent. Ad hanc tanti ponderis causam jure merito Patronos adhibet Sanctitas Vestra, virtutibus, & miraculis insignes. Eo numero erit, & loco B. Petrus de Alcantarâ, quem summus humanorum rerum contemptus, acerrimum regularis disciplinæ propagandæ studium, transmissa sicco vestigio flumina, ex ipsis mortis faucibus erepti, ac servati complures, sanctimoniæ laude clarissimum prædicant. Quamobrem dignum omninò censeo, cui Sanctitatis Vestræ decreto publicè in Aris, ac Templis persolvantur honores.

Aloysius tit. S. Alexii Presbyter Card. Homodeus.

Novis cumulare syderibus Cælum, unius est Solis munus: novis verò civibus augere Civitatem Dei, munus est planè tuum, Beatissime Pater. Erunt proindè muneris tanti partes Petrum de Alcantarâ virum è Franciscanâ familiâ religiosissimum Sanctorum

ctorum

ctorum accensere Senatui, & Cælitum Rempublicam Cive donare sanè magno. Trecenta ille strictioris disciplinæ Cœnobia ædificavit: Trecenta dixeris Seminaria Sanctorum. Post devictam sæpiùs patratis à se miraculis naturam, carnem quoque suam quotidianis præliis attritam, continuatis obfirmatè jejuniis edomitam, ciliciis continenter admotis afflictam, flagellis denique identidem repetitis cruentatam vicit. Aequum ergò est illum inter Sanctos adscribere, Sanctorumque coronâ decorare, qui Sanctorum in se mores expressit, eorumque merita laudabiliter æquavit. Coronatur enim justè, qui legitimè certavit; & verè corona justitiæ est, quæ magnis adjudicatur meritis laurea sanctitatis.

Petrus tit. S. Marci Presbyter Card. Otthobonus.

De Beato Dei Servo Petro de Alcantarâ in Sanctorum Concilium adoptando, ut ferrem ritè sententiam, quando gravissima res agitur, consuluisse Divam Theresiam volui. Novit illa à mutuis allocutionibus viri virtutem supra hominem, cruciamenta corporis supra fidem, divinorum sensum, Orationis æstum, flammam pectoris Cęlo haustam. Vidit persæpè abreptum sensibus, sublatûmque è terrâ ire per sydera. Vidit statim à morte lectissimam animam evolare in sinum lucis. Igitur suam si rogaretur sententiam Theresia, utrùm adscribi divinorum fastis Petrus debeat? Quis dubitet, confestìm, ac disertissimè responsuram, dignissimum

planè

planè esse, quem publica mortalium vota, ac thura colant? Theresianæ huic me sententiæ libens, volens, subscribo.

Laurentius tituli Sancti Chrysogoni Presbyter Card. Imperialis.

Beatus Petrus de Alcantarâ, summo Religionis zelo, & observantiâ, illibatâ castitate, invictâ patientiâ, singulari vitæ asperitate & sanctimoniâ, aliisque heroicis virtutibus, insignem pietatem, fidem, spem, & charitatem patefecit, eaque Deus multis miraculis comprobavit; nam Petri intercessione *cæci vident, claudi ambulant, infirmi sanantur*, fluentes aquæ cælesti soliditate pedes sustinent, & arida virga, uti Aaron in signum electionis, viridem arborem germinat, unde meritò potest dici, etiam S. Theresiæ testimonio, *Iste est, qui contempsit vitam mundi, pervenit ad cælestia regna, & inventus est in numero Sanctorum*. Ideò solemni Canonizatione publicæ venerationi exponendum censeo.

Gibertus tituli Sanctorum Ioannis, & Pauli Presbyter Card. Borromeus.

B. Petri de Alcantarâ animam Cælo destinatam monstravere virtutes supra humanam conditionem evectæ: Religiosa disciplina exemplo, & arctioribus institutis restituta, & ad perfectiorem normam redacta, animus in tantâ probitatis, & rerum mirabiliter gestarum gloriâ se demissè æstimans, admirabilis sensuum, deliciarumque contemptus, peracta

vita

vita per duram aſperitatem, per quam egregius Vir confectus mortalitatem non tantùm explevit, ſed ſupergreſſus eſt: meruitque habere teſtem B. Thereſiam & virtutum, quibus ille vivens ad cæleſtem patriam tendebat, & itineris, quo mortuus illuc ſubductus eſt. Sed parùm illi fuit B. Thereſiam teſtem habuiſſe, dum è Cælo clariora, & firmiora teſtimonia ſumimus, ex quo B. Petrus tot ſalutaria beneficia ſupra naturæ leges ægris mortalibus contulit. Manus Domini fecit hęc omnia mirabilis in Sanctis ſuis, quibus ritè adſcribendum B. Petrum de Alcantarâ cenſeo.

Marcellus tituli S. Stephani in Monte Cælio Presbyter Card. Sancta-Crucius.

Sapientisſimo conſilio Sanctitatis Veſtræ factum puto, ut inter multos heroicæ virtutis Athletas, B. Petrùm de Alcantarâ promovendum elegerit, quia non ſolùm fas eſt, ut qui tamdiu ſeminavit in lacrymis, metat tandem in exultatione cultum ſolemnem venerationis: verùm etiam, quia ita Chriſtianus Orbis, deliciis nimium intentus, & cauſam religionis Catholicæ enormiter negligens per hos dies excitabitur velut à ſomno; intelligens quòd, ſi B. Petrus juſtus, innocens vitæ, ſceleriſque purus, per aſperitatem vitæ, carniſque durisſimam mortificationem pervenit ad ſalutem, multò magis hac viâ pœnitentiæ eundum eſt peccantibus, ſi ſalvi fieri voluerint. Hinc expergefacti Principes, & populi, Martyrum æmulatores, & antiquorum Chriſtia-

norum

norum pietatem imitantes, ſpretis Patriæ deliciis, turmatìm, & quaſi ex condicto, ad Beatisſimos pedes Sanctitatis Veſtræ provoluti, Crucis vexillum, & Apoſtolicam benedictionem implorabunt: Ituri ad ſacrum bellum contra Turcas, ut in tam ſanctâ expeditione redimentes peccata ſua, vel ſudore, vel ſanguine fortiter effuſo, accipiant coronam juſtitiæ, quam repromiſit Deus diligentibus ſe, & pro ſanctâ Eccleſiâ ſuâ pio zelo militantibus. Excitabit hunc ſpiritum ſanctæ Cruciatæ B. Petrus, quia natus, ubi ſacræ militiæ Alcantarenſis præcipua ſedes exiſtit, prænotaſſe videtur hoc ſibi opus, ſpecialiter à Deo reſervatum; ut ſicuti vivens in terris contra hoſtes inviſibiles Sanctæ Eccleſiæ, reſtitutâ ſtrictiori obſervantiâ, millenos, & millenos Cœnobitas armavit, ita contra viſibiles Chriſtiani nominis inimicos inflammabit ad pugnam militares ordines omnes, impetratâ eis cordis latitudine, quæ Chriſtianæ militiæ reddit onus ſuave, & leve, mortemque ipſam coram hominibus, & quod magis eſt, in conſpectu Dei facit pretioſam.

Ioannes Baptiſta tituli Sancti Marcelli Presbyter Card. Spada.

Beatisſime Pater: Petrus iſte non meruit redargui, ſicut olim Apoſtolus à Domino, verbis illis: *Modicæ fidei, quare dubitaſti?* Dum ab eo vocatus ſuper mare ambulans, mergi timuit; Etenim ſine hæſitatione in Deo confiſus undas calcavit intrepidus. Quare factum puto, quòd aquæ deſuper deſcenden-

tes, quasi istis inferioribus invidentes, ut etiam ipsæ obsequium præstarent Servo Dei, in nivem glomeratæ tegumentum admirabile, & inauditum super caput ejus, ne submergeretur, composuerint. Innumera sunt in vitâ, & post mortem alia patrata prodigia, ex quibus non dubito, quin possit per Sanctitatem Vestram inter Sanctos Confessores describi.

Franciscus tituli Sanctæ Mariæ in Viâ Presbyter Card. Albicius.

Si, ut Servus Dei catalogo Sanctorum adscribatur, virtutibus in gradu heroico præditus esse debet; illas certè in B. Petro de Alcantarâ apertissimè agnoscimus, & tales, ut penè dixerim in illis B. Petrum Principem Apostolorum superasse; si enim iste spe præmii relictis retibus Christo adhæsit, ille solo Iesu amore illum sequutus est; Iste si modicâ fide maris undas calcavit, ille firmâ fide undas fluvii Tagi securo pede trajecit; Iste permittente Deo Christum negavit, ille ab incunabulis in confessione fidei stabilis usque ad mortem permansit; Iste si ad portam speciosam claudum manentem erexit, ille plures cruribus fractos, & luce oculorum orbatos pristinæ sanitati restituit. Censeo igitur, jure merito in Sanctorum numero collocandum.

Carolus tit. S. Priscæ Presbyter Card. Pius.

Quę in B. Petro de Alcantarâ venerabundus ad-

 miror,

miror, Beatissime Pater, nec sicut oportet mente concipere, nec sicuti decet ore proferre valeo. Ab initio usque ad finem ita fortiter, ac suaviter omnem ejus vitæ cursum disposuit D.O.M. ut heroica virtus in miraculis, miracula in virtutibus elucerent. Parùm est, si perpetuam innocentiam, si cælestis sapientiæ profectum, si divinorum altissimam contemplationem attingam; hæc enim omnia profundissimâ sui humilitate deprimens Petrus, nec dum se spiritualis vitæ candidatum reputabat, adeò ut religionem strictioris disciplinæ amans ingressurus, quia in eâ futurus erat miraculum, Tagum flumen trajiciens miraculo sit aggressus. Ibi verò cælestium rerum meditatione sic detinebatur, ut terrena omnia non solùm despiceret, sed nec etiam aspiceret; quodque magis suspiciamus, dulcissima Dei dona asperrimo vitæ genere (ô humilitas) temperare satageret, cum cæteris mitis, secum extremè severus. Tantus porrò virtutum cumulus intra pectoris angusta cùm detineri nequiret, religiosorum cœtuum Cœnobia aut reformandis, aut de novo fundandis animum applicuit. Annuit cœptis Deus, & non Hispania, aut Europa tantùm, sed remotiores Insulæ, ac novus Orbis plusquàm trecenta numerant Monasteria plures in Provincias distincta. Vno verbo, Petri de Alcantarâ sanctitas magnum illius Theresiæ testimonium reportavit, quæ una Sanctarum Virginum palmas æquavit, aut superavit. Eja itaque, Beatissime Pater, sentiat Ecclesia Catholica S. V. auspiciis grande illud munimen, ac

tuta-

tutamentum, quod pro Cretæ Regno à Turcarum tyrannide liberando, quodque universa Respublica sperat, si tantus vir jam inter Cælites evectus in Sanctorum fastos (quæ omnium sunt vota) referatur.

Carolus tit. S. Eusebii Presbyter Card. Gualterius.

Beatissime Pater. Quem in Apostolo Petro mirabilem prædicamus rerum mirabilium effectorem Deum, eundem in Petro de Alcantarâ mirabilem prædicare non est abnuendum. Vnum hîc, aut alterum liceat afferre miraculum ex pluribus, quibus Petrus iste dicitur fecisse mirabilia in vitâ suâ. Stat onustum pane jumentum, ut Petri sociis extremâ laborantibus fame deferret annonam: Venerat ad fluminis intercurrentis ripam, sed quæ nimium intumuerant aquæ, trajectum negabant. Increpat vectorem Puer, jubetque pergere ad Petrum. Vix Petri nomen insonuit, cum subitò coaluerunt undæ, solidumque præbuerunt iter portitori ad Cœnobium, quò properabat. Quid alterum? Ingruerat Petro peregrinanti nox, coactusque subsistere, casam subit malè materiatam, nulloque tecto munitam; ut inibi somnum caperet penè sub dio: delabentes interìm è Cælo nives, ne Petrum obruerent, ita coaluerunt in aëre vacuo, ut pendulo dormientem tabernaculo defenderint à gelu. Hinc ergo elementorum etiam verè liquido, verè candido suffragio, Sanctis adnumeretur Petrus de Alcantarâ, ut

quis Principi Apostolorum fuit similis in viâ, eundem habeat in patriâ, communicatâ sanctitatis appellatione consortem; & Deus ille mirabilis in Servis suis, ad quem, Beatissime Pater, clamas, ut in Turcarum immanitatem doceat manus tuas ad prælium, exaudiat te, ne flagellum appropinquet genti tuæ, sed eam ab omni tempestate educat ad victoriam, atque in hostium dispersione glorificet sub utriusque Petri protectione, in quâ commoraris.

Flavius tituli Sanctæ Mariæ de Populo Presbyter Card. Chisius.

B. Petro de Alcantarâ familiarissimum fuit à primis annis, Beatissime Pàter, ob Dei gloriam, & proximorum salutem, durissima perpeti, agere maximè ardua, quibus virtutibus, veluti Polis Cælum, vita Sanctorum circumvolvitur. Et quidem asperum Petri saccum, asperiorem victum, cruciatum corporis multò asperrimum jam compensant in Cælo torrentes voluptatis, lætificantes Civitatem Dei. Ad te nunc spectat, Beatissime Pater, divinos in terris honores illi statuere, qui conculcavit humanos; quando à Carolo Quinto Imperatore, & Ioannâ Austriacâ Lusitaniæ Principe invitatus non semel ad confessiones excipiendas, recusavit, elegitque abjectus esse in domo Dei magis, quàm habitare in Aulis Principum etiam piorum.

Scipio tit. S. Sabinæ Presbyter Card. Ilcius.

Beatissime Pater, sapienter Sanctitas Vestra exemplar

plar ad imitandum proponit B.Petrum de Alcantarâ, qui ſub humilitatis Chriſtianæ modio, tanquàm in Chriſti candelabro, virtutibus, ac miraculis univerſæ lúxit Eccleſiæ. Manum namque ſuam mittens ad fortia aſperrimo vitæ genere carnem ſuam crucifixit cum vitiis, & concupiſcentiis: levansque ſe ſuper ſe, contemplatione altiſſimâ, quæ ſurſum ſunt ſapuit, quæ ſurſum ſunt quæſiit, & invênit. Ita mundum deſpiciens, & terrena triumphans, Cælum ingreſſus eſt cum ingenti mortalium ſpolio, quos vitia exuere, indutus ipſe pœnitentiæ cilicio, ardore ſummo Evangelicæ prædicationis edocuit. Cùm igitur tanquàm lignum, quod plantatum eſt ſecus decurſus aquarum, divinæ gratiæ fructum dederit in tempore ſuo; par eſt, ut fructum etiam ſummi honoris accipiat: eumque ſicut in Cælo Deus, ita Sanctitas Veſtra in terris ſimilem faciat in gloriâ Sanctorum.

Petrus tit. S. Calixti Presbyter Card. Vidonus.

Beatiſſime Pater, B. Petrus de Alcantarâ altricem ſui ſortitus Hiſpaniam, ut naſcendo ubi Sol occidit, lucis deficientis interitum, vitæ clarioris nobilitaret exordio, Cælo frequentiùs vixit, quàm terris. Suppetias militanti Eccleſiæ ſuffecturus, collectis ex veteranâ Seraphicâ familiâ militibus, atque ad ſeveriorem vitæ cultum reformatis, dæmoni bellum indixit, terrasque non tam nudis pedibus, quàm inſignibus victoriis peragravit. Potior tamen fuit

re-

relatus de se ipso triumphus; vita siquidem asperrimis, æternisque damnata rigoribus, labore tædium, sitim frigidâ, herbis longissima jejunia solabatur. Quid plura? Post abdicatas paternæ domus divitias, cùm non haberet, quo se ultrò spoliaret, cruentatis flagellis venas ipsas sanguine depauperavit, ingeniosus corporis sui tortor, & Deo victima gratissima. Reliquum est, Beatissime Pater, ut Pontificatum in terris, quem geris faustissimum, novo & quidem immortali sydere æternare videaris; Tuo decreto, hoc est divinitatis oraculo Sanctorum numero adscribas Petrum virtutibus omnibus absolutissimum, miraculis toti Orbi celeberrimum, & quem in electione Regis Poloniȩ, & expulsione Turcarum à Regno Cretensi propitium, & propugnatorem speramus.

Carolus tit. S. Anastasiæ Presbyter Card. Bonellus.

Beatus Dei Servus Petrus de Alcantarâ è Seraphici Francisci disciplinâ alter penè Franciscus fuit, paupertatis cultu, humilitatis studio, divinæ contemplationis usu, charitatis æstu, afflictatione corporis: in quâ quidem corporis afflictatione ita multus fuit, ut cruciamenta delicias reputaret, delicias cruciamenta. Certare cum divino ipso Numine videbatur, ut quantùm illecebrarum effunderet animæ Deus, tantundem ipse suppliciorum inferret corpori victor, & lictor sui: planè ut affirmare quis posset, quæ olim semel contigêre Francisco Christi

vul-

vulnera, hæc eadem durisſimis pœnarum inſtrumentis, ac ſui lanienâ ipſummet ſibi quotidiè inflixiſſe. Itaque cùm tam accedat Franciſci meritis Petrus, iisdem donari faſtis, æquum eſt, Beatisſime Pater. Id efflagitant vota mortalium: id etiam diſertè poſtulant Franciſci, quæ patent ora, ac vulnera.

Cælius tituli S. Petri in Monte Aureo Presbyter Card. Piccolomineus.

Beatisſime Pater. *Militia eſt vita hominis ſuper terram*, ſed B. Petri de Alcantarâ atrox certamen fuit, ſævisſimumque prælium contra propriam carnem, & ſanguinem: ita ut mirum fuerit, quin cum triumphato corpore victor ipſe ſuo opprimeretur triumpho. Leve enim illi videbatur asſiduis jejuniis, ac vigiliis, fame, & ſiti, frigore, ac nuditate, ſetoſo cilicio, ferreisque catenis, domeſticos hominis inimicos, id eſt ſenſus ſuos crudeliter affligere, *Pugna hæc erat dilectionis, quæ fortis eſt ut mors, & ad æmulandum divinam Salvatoris noſtri charitatem, ut ſocius fieret paſſionum ejus*, non ad coërcendam ſævientem in membris legem, quam nunquàm ſenſit reluctantem purisſimæ ſuæ menti; ideò ſpreto mortis periculo, cruciatus etiam ſupra humanas vires excogitavit, & ſomnum ingenioſo tormento oculis ſuis omninò interdixit, aliquando etiam plures dies omnem cibum, ac potum corpori, cui famem, ac ſitim modico pane, & aquâ nunquàm etiam explere ſinebat; & ſi quando hiſpidum ſaccum lavabat, quo nuditatem ſuam excruciaret magis, quàm con-

fo-

fovêret, illo adhuc madido reinduebatur, ut pœnas luerent membra, quasi nimis delicata, quæ munditiam quærebant in cilicio. Cùm igitur fortissimus hic Athleta, in quo Franciscus ille Seraphim revixit mundo, tam *bonum certamen certaverit, cursumque consummaverit* tot virtutibus, & miraculis illustrem, modòque fruatur in Cælis *coronâ Iustitiæ, quam reddit justus Iudex legitimè certantibus*, justissimè etiam Sanctorum honore coronari decet in terris certissimo Sanctitatis Vestræ oraculo, ut palmam eo in agone simul recipiat, ubi tantas sui ipsius, & mundi reportavit victorias.

Palutius tit. Sanctorum Apostolorum Presbyter Card. Palutius Albertonius.

Beatissime Pater. Principis Apostolorum Petri semitam in aquis multis calcavit quoque B. Petrus de Alcantarâ, sed intrepido, non fluctuante vestigio; non fide nixus modicâ, sed nimiâ charitate; non venti validi timore perculsus, quia super pennas ventorum sæpè anteà sublimis ambulaverat; nec apprehendentem divinæ fortitudinis dexteram inclamare coactus, quam semper tenuit, nec dimisit: Meritò igitur illum verax Petri Cathedra, ex Vestræ Sanctitatis Oraculo, venerabitur inter Sanctos, placidissimè provectos ad portum æternitatis.

Cæsar tit. S. Ioannis ante Portam-latinam Presbyter Card. Rasponus.

Conversationem inter homines B. Petri de Alcan-

cantarâ præcipui Franciſcanæ familiæ luminis, Beatiſſime Pater, honorifico Sanctiſſimę Virginis Thereſiæ teſtimonio, cæterisque non ambiguis documentis Sanctitati Veſtræ perſpectam, & cognitam, dignam imprimìs cenſeo, quæ in edito Sanctorum Confeſſorum faſtigio collocata, & inſtar lucernæ ab humili privatæ conditionis modio ſubſtractæ fulgeat omnibus, qui in domo Dei ſunt, ſed præcipuè Religioſis ordinibus: qui cùm validior exercitûs Dei Sabaoth pars eſſe cenſeantur, cùmque in ſubſidium à divinâ Providentiâ languentibus Eccleſiæ viribus per temporum intervalla mitti ſoleant; providere oportet, ne virtus eorum ipſa quoque langueſcat, & opi quam promittit ferendæ idonea non ſit. Quid autem ad id præſtandum efficacius, quàm poſita in illuſtri glorię culmine exempla Sanctorum, qui in ſingulis Religioſarum familiarum cœtibus floruere, præſertìm noſtrâ patrum, & avorum noſtrorum memoriâ, quorum ornamento longè clariſſimo divinitùs affulſerunt hujus viri ſanctiſſimi vita, & res geſtæ; undè ad exemplar abſolutiſſimum Chriſtianæ perfectionis, hic patientiam, ille humilitatem, alius rigorem obſervantiæ, alius ingenioſam vitandæ humanæ gloriæ diligentiam, alius laudabilem in ſemet ſęviendi ad compeſcendas carnis illecębras rationem ſibi proponet: & nemo erit, quin ſuſpiciet communicatam homini imperandi rerum naturæ ab Omnipotente auctoritatem, cùm patrata ab eo miracula intuendo, mirabilem Dominum in Sanctis ſuis glorificabit, & propitium indè

interventu servorum suorum peccatis nostris futurum interpretabitur; quandoquidem misericordia ejus super omnia opera ejus.

Iacobus tituli Sanctæ Mariæ de Pace Presbyter Card. Ninius.

Aeternæ Sapientiæ consilio, Beatissime Pater, Petrus Apostolorum Princeps assumptus fuit in petram, tanquàm fundamentum Ecclesiæ ædificandę. Non dissimili planè consilio eadem Sapientia multiplex ad bonitatem, & artifex ad salutem, Petrum de Alcantarâ, non Apostolici, sed Seraphici ædificii petram instituit; qui & nomine, & spiritu cum Apostolorum Principe conveniens, penè collapsam disciplinæ formam restitueret. Sanctioris enim vitæ celsitudinem, à Seraphico Francisco priùs erectam, humanâ tamen fragilitate ruentem pristinę firmitati reddere volens, cogitavit de fundamento profundæ humilitatis, effosso ab assiduis laboribus, à rigorosâ austeritate, & omnes perfectionis apices adimplens, ad supremum fastigium evexit. Multis, maximisque miraculis manifestavit Dominus in conspectu gentium tanti Reparatoris virtutem: inter quæ visus est, ut in his quoque apparêret obumbrata quædam similitudo, ac veluti analogia cum Principe Apostolorum, siccis pedibus ambulare in fluminibus, ægrotos ab ultimo mortis confinio ad perfectam salutem momento temporis revocare, claudis pedum usum restituere; quæ cùm sint certa argumenta beatitudinis, renunciatæ etiam à Sanctâ

ctâ Thereſiâ, cenſeo à Sanctitate Veſtrâ Sanctorum cultum illi meritò decernendum eſſe, ad ſtatuendam Eccleſię, & Chriſtianæ Reipublicæ tranquillitatem.

Vitalianus tit. S. Agnetis Presb. Card. Vicecomes.

Beatisſime Pater. B. Petrus de Alcantarâ verè petra fuit, quæ ſola reſtituit Seraphicæ diſciplinæ collapſa ædificia; Amore ergà Deum, ac proximum flagrans, illius curam non omiſit, nec laborem evitavit: Nitidiſſimum fuit humilitatis exemplar, quâ ſpiritum vivificans, omnia comprimebat, adeò ut tam in bonis, quàm in malis, tam in honoribus, quàm in contumeliis æquam ſemper ſervaret mentem. Supereſt igitur, ut tantus vir, tot virtutibus in gradu heroico inſignîtus, qui bonum certamen certavit, infallibili, ac religioſo Sanctitatis Veſtræ oraculo, Sanctorum catalogo adſcribatur.

Iacobus tit. S. Sixti Presbyter Card. Roſpiglioſius.

Beatiſſime Pater. Ea eſt temporum conditio, ut nihil Eccleſiæ rationibus magis conſentaneum videatur, quàm heroicæ virtutis inſtituta fidelium imitationi proponere, auctisque è Cælo præſidiis ſtatuere Chriſtianam rem undique periclitantem. Vtrumque præſtabit Sanctitas Veſtra, ſi B. Petri de Alcantarâ eximiam ſanctitatem, tot jam, tantisque à Deo miraculis omnium admiratione probatam, Eccleſiæ univerſæ venerationi, Sanctorum ritu co-

lendam, exponat. Dum enim Deus ultionum admonet nos, ut fugiamus à facie arcus; & Christiani populi patientissimi viri exemplo ad beatam pœnitentiam accendentur, & contrà hostem immanissimum Cretam prementem, dum novo milite, novis armis Christiana classis instruitur, aræ quoque, quas violare ille cupit, novis intercessoribus armabuntur, quorum virtute infirmi accingantur robore, & arcus fortium confringatur.

Franciscus Sanctæ Mariæ in Viâ-latâ Diaconus Card. Maidalchinus.

Veracissimæ Sapientiæ oraculum est ad intimam hominum virtutem discernendam: *Ex fructibus eorum cognoscetis eos*. Hinc pro certo affirmare mihi licet B. Petrum de Alcantarâ jure optimo ad Sanctorum cultum esse promovendum; ut enim de miraculis taceam, ejus fructus, hoc est opera tam egregia, tam supra naturæ vires excellentia visa sunt, ut non-nisi à perfectissimæ sanctitatis radice pullularint, adeòque tanquàm arbor cælesti Paradiso digna meritò sit existimanda.

Fridericus Sancti Nicolai in Carcere Diaconus Card. Hassiæ.

Beatissime Pater. Virtutes, & miracula fuêre semper clarissima argumenta sanctitatis. Recolimus B. Petrum de Alcantarâ virtutibus insignem, & miraculis illustrem. Insignem virtutibus declarant inter alia, profunda humilitas, excelsa charitas, per-

petua

petua mentis in Deum elevatio, & admiranda potiùs, quàm imitanda vitæ austeritas. Illustrem miraculis prædicant cæci videntes, surdi audientes, claudi ambulantes. Tot igitur virtutibus insignem, & tot miraculis illustrem Sanctorum albo adscribi posse humiliter subscribo, ut quam admirabundi suspeximus sanctitatem militantem in terris, venerabundi adoremus triumphantem in Cælis.

Carolus S. Cæsarii Diac. Card. Carolus Barberinus.

Divinitùs planè concessum est Ecclesię Dei, Beatissime Pater, ut secreta illi cælestia solus pandat, cui non carne, aut sanguine revelantur; sed eo adspirante innotescunt, qui perennis est Spiritus veritatis. Huic concreditæ Cæli claves, ut impervia mortalibus, pervia faciens primus sit in mirabilibus divinę potentiæ evulgandis, qui primus est in Apostolicâ dignitate. Beatus itaque Petrus de Alcantarâ magnificus in sanctitate, semperque faciens mirabilia exigit profectò, ut ejus merita in tuto jam posita, ea, quâ solus polles, edîcas auctoritate: Quando Anachoreticum illi rigorem, Patriarcharum meritum, Prophetarum virtutes, ejus demum, cujus gloriabatur nomine, signa collata fuisse contemplor. Eum quippè licèt ex Erêmi latebris sola charitas abduxerit, inibi tamen austeritas vitæ, humanum captum excedens, vel in ipsâ frequentiâ retinuit: Trecenta sub arctissimâ illius disciplinâ constituta Cœnobia, Patrem, atque Seraphici Patriarchæ

chæ ęmulatorem conclamant: Futurorum admiranda prænunciatio, arcanorum ſenſuum intima perſcrutatio, S. Thereſiâ teſte, propheticum ei donum inditum fuiſſe convincunt: Ac denique toties calcata flumina ſine ponte, ſine navigio, renovata in illo Apoſtolorum Principis portenta contendunt. Nec mirùm, licèt per ſe mirabile, ſi elementa penè univerſa ſæpiùs ei fuerint famulata, quem fidelem, & amicum eſſe ſentiebant omnium Conditori. Par igitur eſt, Beatiſſime Pater, ut quem æternus Pontifex ei, cui vicariam ſui tradidit poteſtatem, miraculorum gloriâ propè coæquavit, hunc Veſtra Sanctitas Vicarius itidem Chriſti, Petrique ſucceſſor, in Cælis regnantium gloriæ adæquet, ejusque memoria, quęjamdiu eſt in benedictione populorum, Tuo ſapientiæ oraculo conſecretur.

Decius S. Euſtachii Diaconus Card. Azzolinus.

Rei Chriſtianæ pericula, quà Hæreticorum fœdere, quà incerto ex Infidelium artibus, & vi, Polonicæ electionis eventu, quà Turcarum armis Cretam durâ obſidione prementibus, voces Domini ſunt elevantis ſuper nos manum ſuam ad ultionem. Venerunt quippè gentes in hæreditatem ejus, & regionem ſanctam alieni devorant deſolantes in vaſtitate hoſtili. Quid igitur publico Eccleſiæ bono magis congruat, quàm ejus tutelâ aras munîri, qui inſcriptus eſt in judiciis temporum lenîre iracundiam Domini, & conciliare cor patris ad filios? B. Petrus

trus de Alcantarâ,cujus vita heroicę virtutis prodigium fuit,cujus mors abſorpta eſt in victoriâ charitatis,audire meruit Chriſtum S.Thereſiæ oranti dicentem:*Nihil à me petes Petri nomine,quod jugiter non concedam.*Ad nos profectò locutus eſt Deus in Sancto ſuo,qui pręcinctus virtute ad bellum confringat potentias,arcum,ſcutum,& gladium, & ad nihilum deducat inimicos noſtros;undè in diebus Sanctitatis Veſtræ oriatur juſtitia , & abundantia pacis, donec auferatur Luna à finibus noſtris.Beatum itaque Petrum de Alcantarâ Pontificio Sanctitatis Veſtrę judicio Sanctum dici, erit æquè jucunda , & expectata diù triumphantis Eccleſiæ gloria, ac ſimul opportunum columen, & ſolatium militantis.

Franciſcus Maria SS. Viti, & Modeſti Diaconus Card. Mancinus.

E Magni Franciſci ſcholâ,Sanctiſſime Pater,prodiit B.Petrus de Alcantarâ,non tàm virtutum pondere,quàm prodigiorum gloriâ tanto Magiſtro non impar Diſcipulus.Quid mirùm ſub Seraphico Cælo dare Stellas lumen ſuum , ſi de ipſo quotidiè canimus, quòd Eccleſiam Dei fœtu novæ prolis amplificet ? Ille ſub Innocentio Tertio viſus eſt alter Atlas humeris ſuis labentem fulcîre Lateranenſem Baſilicam , hic divinæ tuæ vocis oraculo inter Sanctos relatus, ſui nominis, & muneris minimè oblitus, novum Eccleſiæ columen, Chriſtianam Rempublicam in tot imminentibus calamitatibus, aſſiduâ protectione, defendet.

An-

Angelus Sancti Angeli in Foro Piſcium Diaconus Card. Celſus.

Petrus de Alcantarâ, quem jure Virginem, & Martyrem dixerim, quòd duro, diuturnoque martyrio viventem ſui corporis hoſtiam immolavit, verè humilis, & pauper, ſed dives in meritis, in miraculis inſignis, expedit, ut à Sanctitate Veſtrâ in exemplum fidelibus proponatur, in quo ſinguli, quid imitentur, invenient: Vndè apparebit magis glorioſus, & mirabilis Deus in Sancto ſuo.

Paulus Sancti Georgii Diaconus Card. Sabellus.

Debentur B.Petro de Alcantarâ cæleſtes honores, eâ potiſſimùm de cauſâ, quia terrenos planè contempſit: Proptereà cùm Deus de lapide pretioſo in capite ejus diadema poſuerit miraculorum, atque virtutum; decet ut etiam apud homines coronetur laureâ Sanctorum: & qui ſe in terris humiliavit, in terris quoque exaltetur. Cenſeo itaque eximium hunc Virum, egregièque de Eccleſiâ meritum, Divorum faſtis adſcribendum eſſe, ut quemadmodùm Franciſco Parenti ſuo animi demiſſione, charitate Chriſti, mortificatione, ſimillimus vixit in terris, nunc conjunctiſſimus regnat in Cælo, ſic etiam in Templis pari veneratione adoretur, & cultu.

Sigismundus S. Mariæ in Domnicâ Diaconus Card. Chisius.

Si Regnum Cęlorum vim patitur, Beatissime Pater, & violenti rapiunt illud, facile est credere Beatum Petrum de Alcantarâ jam rapuisse, & feliciter nunc possidere, utpotè qui in militanti Ecclesiâ, quę dicitur ut Castrorum acies ordinata, custodivit vias duras, & currens per arduas Christianæ perfectionis semitas, propriis subactis affectibus, violentiâ quâdam ad superiora conscendit, non minùs jugi meditatione, & assiduâ oratione, quàm per continuos labores, & non intermissa pericula, ut animas Christo lucrifaceret, & religionis formam repararet; In quo adeò prævaluit per arma asperrimæ pœnitentiæ, ut jure merito in Sanctorum numerum adscribi possit, & debeat, tanquàm exemplar memorabile datum ambulantibus in carne, ut secundùm carnem non militent.

Stephanus Ugolinus Patriarcha Constantinopolitanus, Assistens.

Beatissime Pater, Seraphicæ familiæ jubar, Evangelicæ paupertatis studiosissimum sectatorem, mortificationis religiosæ prodigium, B. Petrum de Alcantarâ imponere sacris Aris, tum pro illius imitatione assequendâ, tum pro ope divinâ per ejus intercessionem impetrandâ, expedire censeo, ita suadente Sanctâ Theresiâ, quæ nihil ad salutem conducibile affirmavit se præstitisse, quod B. Petro au-

Vota Dominorum Prælatorum.

thore non egerit, ac ſibi per quietem oranti retulit dictum à Chriſto: *Nihil à me petes nomine Fratris Petri, quod ego tibi non concedam.*

Iacobus Altovitus Patriarcha Antiochenus, Aſſiſtens.

Beatiſſime Pater. Petrum de Alcantarâ admirandæ ſanctitatis virum, qui per ardua quæque ſecutus eſt Chriſtum, cujus amore vehementer ardebat, jure optimo Sanctis adnumerandum cenſeo, quum eorum virtutes æmulatus omnium virtutum laude cumulatus ſit, & præcipuè ob eam, quam ipſe in Deo fiduciam certâ ſemper cum ſpe collocavit.

Camillus Maſſimus Patriarcha Hieroſolymitanus, Aſſiſtens.

Beatiſſime Pater. Humanarum rerum conditio eſt, ut quò longiùs à primordiis recedunt, eò graviùs in deteriora labantur. Ab hac autem viciſſitudine nec ipſa Catholica Eccleſia immunis eſt, quæ à Chriſto ſanguine ſuo fundata, & Apoſtolicâ prædicatione per univerſum Orbem mirabiliter propagata, perpetuâ tamen luctâ, à quâ Militantis nomen ſortitur, concuſſa, à primævâ inſtitutione quandoque deficeret, niſi ope divinâ ad priſtinum vigorem reduceretur. Hoc Innocentio Tertio divinitùs oſtenſum fuit, cùm Franciſcum Aſſiſinatem vidit Lateranenſem Baſilicam corruentem ſuis humeris ſuſtentare. Nemini enim ignotum eſt, quantùm contulerit ad Eccleſiæ reſtaurationem Ordo Minorum

exem-

exemplo,& doctrinâ. Sed hoc decursu temporis senescente;divina Providentia B.Petrum de Alcantarâ prælêgit,qui novâ reformatione ad Evangelicæ vitæ rigorem reduxit Ordinem, & devias fidelium mentes ad pœnitentiam, Deique amorem verbo, opere, & miraculis excitavit. Non est hîc locus recensendi mirabilia, quæ fecit in vitâ suâ, quandoquidem hęc jam discussa,& omnibus manifesta sunt. Hoc solùm restat, Beatissime Pater, ut infallibili Sanctitatis Vestræ oraculo, Sanctorum numero adscribatur, quem sanctimoniæ ejus testis irrefragabilis Sancta Theresia perspexit luce redimitum in Cęlis triumphare.

Aegidius Columna Archiep. Amasiensis, Assistens.

Servi Dei,Beatissime Pater, cùm ea, quæ agunt, humanam excedere conditionem videntur, in altissimo quoque venerationis gradu constituendi sunt. Certè inter Servos Dei, quos antecedenti seculo Divi Francisci familia coluit, B. Petrus de Alcantarâ tam præclarum locum habet, ut ob ejus vitam planè admirabilem, non solùm eidem Divi Francisci familiæ,sed universæ Ecclesiæ sit commonstrandus tanquam speculum Sanctitatis.

Franciscus Caëtanus Archiep. Rhodiensis, Assistens.

B. Petrum de Alcantarâ, Sanctissime Pater, Virum per quadraginta septem annos aquâ, & igne

probatum à Deo, vaticinia Prophetam: miracula Thaumaturgum: consilia Doctorem: vitæ asperitas Anachoretam: reformata regula Patriarcham: revelatio S. Theresiæ Sanctum ita clarè testantur, ut additis iis, quibus ipse post mortem miraculis illustratus est, nihil desit, quò minùs in hoc solemni judicio sententiam ultimam feras, tum de ipsius sanctitate ante mortem, tum de ejusdem post mortem gloriâ. Pro illâ enim habes fidem operum, & hominum omni exceptione majorum. Pro hac verò etiam evidentiam miraculorum habes, hoc est testimonium Dei.

Franciscus Nerlius Archiep. Florentinus, Assistens.

In B. Petro de Alcantarâ patiendi pro Christo tanta cupiditas exarsit, ut non contentus carnem prorsus edomitam, & spiritui omninò subjectam, assiduâ corporis afflictatione, ac durissimis cruciatibus reddidisse, visus sit inextinguibili quâdam martyrii siti penitùs æstuare; & quando pro temporum conditione, facultas non dabatur unico haustu plenum calicem ebibendi, crebris saltem degustationibus, optati potûs dulcedine perfrui studuisse. Amoris igitur divini tam ardenti flammâ virum incensum, utque tot illustria miracula testantur, altioris Ordinis in cælo Beatum, si Sanctitati Vestræ placuerit, honoribus etiam in terrâ cælestibus colendum esse censerem.

F. Tho-

F. Thomas de Sarriâ Archiep. Tarentinus, Assistens.

In vitâ magni istius Servi Dei Petri de Alcantarâ, nihil est, quod non excelsam spiret sanctimoniam. Ille tot austeritatum perpetuus rigor: illud tam ardens studium resuscitandæ in Ordine Seraphico votivæ paupertatis: illa heroica tolerantia persecutionum, quæ nusquam desunt reformatoribus collapsæ disciplinæ: illa tot Religiosarum Provinciarum numerosa fundatio: illa denique inter applausus seculi invicta semper humilitas, clamant satis pro jure in Sanctorum catalogum referendo. Itaque meum ab his votum discrepare nec debet, nec potest.

Stephanus Brancatius Archiepiscopus Adrianopolitanus, Assistens.

Cursum suum, ac certamen verus Christi Athleta feliciter, ac gloriosè consummavit B. Petrus de Alcantarâ. In hunc enim cursum, Beatissime Pater, per summam ille paupertatem nudus sese commisit, non alio recreatus pabulo, quàm jejunii, & assiduis corporis afflictationibus, tanquam calcaribus extimulatus, alasque, quibus citiùs advolaret, divinus amor adjunxit. Fidem constanti obtutu in finem usque servavit, & oculos ad singularem modestiam, animum ad profundam demissionem composuit, ne aliud respiceret, quàm metam omnium votorum Deum; nec ad aliud adspiraret, quàm ad supernæ vocationis bravium. Coronam profectò justitiæ,

ſtitiæ, & gloriæ, quam ut ait Apoſtolus, diligentibus ſe repromiſit, reddidit illi juſtisſimus Iudex Deus. Teſtantur hoc varia ad ſeveram trutinam expenſa miracula, ſi non ſatis ſit illud præcipuum, nempe Petrus ipſe perpetuum pœnitentiæ miraculum. Iure igitur poteſt S. V. authoritate Dei vicaria, coronam hanc palàm B. Petri capiti in terris imponere, eũq; pluſquã regalibus Sanctorum faſtis adſcribere.

Iacobus de Angelis Archiepiſcopus Vrbin. Aſſiſtens.

B. Petrus de Alcantarâ, prȩclarum virtutum omnium exemplar, in Theologicis præcipuè refulſit illuſtrior; etenim Apoſtolòrum Principem feliciter æmulatus, non ſemel, nec timens, nec dexterâ Domini, ne mergeretur, erectus, ſed impavidus, & ſolâ Fide ſecurus, ſexies rapidisſimorum fluminum ſicco veſtigio ambulavit in fluctibus. Firmisſimâ Spe conſequendi cæleſtia roboratus, nudis pedibus ſemper incesſit, ut vocatus à Domino tanquam Moyſes, in ſolvendis calceamentis ne momento quidem immorari cogeretur. Incenſus amore Dei, quem ubique adeſſe ſciens, ubique adorabat, detecto capite ubique permanſit; & hoc igneo turbine Elias alter evectus, ſui ipſius currus, & auriga familiari extaſis raptu ferebatur ad Cælum. Cùm itaque B. Petrus tantarum virtutum præmiis jampridem, Domino retribuente, fruatur in Cælis, par eſt, ut eadem, Sanctitate Veſtrâ decernente, à publicâ fidelium veneratione conſequatur in terris.

Fe-

Federicus Vbaldus Archiepisc. Cæsareæ, Assistens.

Beatissime Pater, B. Petrus de Alcantarâ ab ineunte ætate usque ad extremum spiritum in præceptis Domini ambulavit, neque offendit ad lapidem pedem suum, morum candôre illibato, & inauditâ vitæ asperitate, dignus, in quo Deus mirabilia magna faceret; nullum tamen majus miraculum in eo fuit, quàm quod in se ipso patravit, imbecille corpus nunquam penè interruptis vigiliis, orationibus, jejuniis per Cæli, terræq; injurias exercendo, quoad vixit; Quamobrem censeo, si Sanctitati Vestræ videbitur, in Sanctorum album referri posse, ut ejus laudes nuntiet Ecclesia.

Franciscus Maria Phœbeus Archiepiscopus Tarsensis, Assistens.

B. Petrum sacris Aris imponi tutò posse non hæsito, Beatissime Pater, cùm virtutes ejus heroicas, sequentium tot signorum infallibili charactere, Dei digitus indicaverit; ac rigidus illius vivendi modus, & afflictandi corporis ratio luculenter insinuent, nos pariter (ac Petrus ipse dum viveret) corporum mole graves, affectibus subjectos, tentationibus obnoxios, per humilem mortificationis, & pœnitentiæ tramitem, ad Christianæ perfectionis apicem pervenire, & omnia posse in eo, qui nos confortat: quisquis, divino fretus auxilio, effrænes animi motus, sensusque rationis imperio subjiciat.

Carolus de Vecchiis Archiep. Athenarum, Assistens.

Cum Sanctitas Vestra tenuitatem meam amplissimæ Regularium Congregationi à Secretis esse, pro eximiâ suâ benignitate, voluerit: Ejusdem beneficio fit, ut ego in uno regulari viro B. Petro de Alcantarâ integram agnoscam praxim universæ illius Theoriæ, quam in eâdem Congregatione ad regularem disciplinam vel retinendam, vel reformandam sapientissimorum Patrum responsis, ac decretis exquisitè descriptam, quotidiè pro muneris mei ratione venerabundus admiror. Etenim vir ille zelator, atque acerrimus instituti regularis custos non plumbeâ illâ Lesbiâ regulâ, sed aureâ indeflexâ vitam suam ità dirigebat, ut rectus corde, recta locutus, rectum faceret coràm Domino. Sapienter itaque, ac piè (ut cætera omnia) Sanctitas Vestra faciet, si B. Petrum, absolutissimâ regularis disciplinæ observantiâ, & miraculis admirandum, universæ Ecclesiæ, & religiosis præsertìm familiis, publicâ veneratione, & peculiari imitatione colendum proponet.

Bernardinus Roccius Archiep. Damascenus, Assistens.

B. Petrum de Alcantarâ, Beatissime Pater, verè justum ab ipso exortu deduxit Dominus per vias rectas, & illi regnum Dei simul ostendit, simul terrarum contemptum, ac fugam seculi persuasit. Ad Cæli proindè currendam viam, rerum omnium abdica-

dicatione, religiosæ vitæ complexu, pœnarum omnium usu, odio sui, amore Dei, animarum zelo, divini verbi ministerio, contemplationis assiduæ studio, virtutum denique omnium, ac sanctimoniæ præcelsæ passibus exultavit, ut Gigas. Consummato vitæ cursu, tot tantisque meritis debitum bravium gloriæ illum accepisse, miracula ipsius plurima, maximaque, ingenti voce deprædicant. Ex merito itaque factum iri censeo, si Sanctorum honoribus aucto plaudere illi militantem Ecclesiam oraculum Sanctitatis Vestræ decernat.

Fr. Ioseph della Corgna Episc. Vrbevetanus, Assistens.

Beatissime Pater, B. Petrum de Alcantarâ, dum in terris degit, perenne miraculum fuisse dixerim. Quandoquidem Mariæ Magdalenæ optimam partem, & Marthæ simul solicitudinem in gradu heroico mirum in modum conjunxit, diu, noctuque ferè insomnis ad pedes Domini, audiendo verbum illius, & pro arctiori observantiâ religiosæ familiæ, cui præerat, ac animarum salute jugiter satagendo. Atque ut Christi passionem in carne suâ impleret, sęvissimam austeritatem in se suprà humanas vires, quoad vixit, exercens, supernaturali prorsùs robore, viribus non defecit, & sexagenario major mortalitatem explevit. Proinde cùm Dominus hunc servum fidelem in ferendâ Cruce pro sui imitatione, & sequelâ, prudentem pariter, & vigilantem in solicitudine adhibitâ invenerit, adeò ut pro certo haberi

debeat, quod illum in suum admiserit gaudium; rationi consonum esse censeo, ut eundem Sanctitas Vestra ad totius militantis Ecclesiæ gaudium Sanctorum cultu honorari decernat.

Paulus Aemilius Alterius Episcopus olim Camerinensis, Assistens.

Humilem Servum Dei Petrum, quasi petram, quam inepti mundi sectatores reprobaverant, pœnitentiæ scalpro satis expoliatam, non modò in angulo, sed in militantis Ecclesiæ fronte, ad comprobanda divina oracula Sanctitas Vestra Sancti Spiritûs suffragio fabricæ hujuscæ Præses, inauguratam collocare non differat.

Gregorius Bolognettus Episc. olim Reatinus, Assistens.

Beatissime Pater, B. Petrus de Alcantarâ virtutum heroicarum præstantiâ, ac miraculorum gloriâ clarus, qui ad Dei cultum augendum, & animarum salutem laboribus semper indefessus quamplures Provincias, ac ultra trecenta Cœnobia Seraphicę familię strictioris disciplinæ in remotioribus Orbis partibus admirabiliter fundavit, in quibus eadem, quâ ipse flagravit, emicat flamma charitatis, & qui ad extremum usque spiritum insigni pietate, ac vitæ austeritate se ipsum eximiæ sanctitatis præbuit exemplar, quemque meritis plenum purissimâ luce circumfusum, mortis momento, Sancta Theresia Cæli regna conscendere vidit sibi dicentem, per-

go ad æternam gloriam, jure merito in Sanctorum albo describendum censeo.

Laurentius Gavottus Episcopus olim Vintimilliensis, Assistens.

Petrum de Alcantarâ, Beatissime Pater, mandatis, & consiliis integrè servatis, in lege Domini sic ambulasse, ut abundaret magis, & magis abundasse, innumera sanctissimè gesta plenissimè comprobarunt. Adhuc in viâ cum Cælitibus versantem, visione divinâ, quâdam veluti inchoatâ beatitudine dignatum accepimus. Soluto corpore, statim euntē in Cælum, se de longè vidisse fatetur S. Theresia. Ingressum ad vitam firmant omninò miraculorum prodigia subsecuta, gloriosa triumphantis apparitio. In Cælo utique regnanti, ritè Sanctitas Vestra, cui meritò summa Clementia nomen dedit, ferentium vota clementer excipiens, Sanctorum titulos decernet in terris.

Iosephus Maria Suaresius Episcopus olim Vasionensis, Assistens.

Beatissime Pater. Tam excellens prærogativa, quàm ingens est operæ-pretium potestas summa, quâ Sanctitas Vestra eos renuntiat in Orbe Christiano Sanctos, quos virtute, atque prodigiis insignes æternâ frui gloriâ compererit; sic enim demonstrat Sanctorum communionem, & continuum Militantis Ecclesiæ cum Triumphante commercium, assistente Christo Domino Sanctitati Vestræ

in Cathedrâ Petri, ut ea, quæ perfecta sunt eminùs, Sanctitas Vestra cominùs indubitatè declaret. Neque comperendinandum diutiùs videtur in B. Petro de Alcantarâ promulgando Sancto, qui sanctimoniam tot beneficiis vires naturæ supergressis jamdudùm comprobavit. Pœnitentiâ præsertìm effulsit: humilitate, cælestique amore S. Franciscum expressit, cujus ille familiam austerioribus adstrictam legibus, quasi superfœtans, numerosis Cœnobiis ampliavit. Iure igitur optimo Sanctitas Vestra utetur prærogativâ suâ, quando cuncta diligenter expendît, solemnesque ritus adhibens operæ-pretium fecit, opemque Numinis de more imploravit, & emeruit. Quod itaque felix, faustumque sit, & Reipublicæ Catholicæ salutare, B. Petrus de Alcantarâ Sanctus habeatur sanctione Sanctitatis Vestræ, & omnes fideles populi ubique terrarum, eum quâ decet, veneratione prosequantur.

Gaudentius Polus Episcopus Amerinus, Assistens.

B. Petrus de Alcantarâ, Beatissime Pater, electus à Deo, ut strictiore observantiâ pararet Domino plebem perfectam, perfectus ipse omni virtute, ac planè mirabilis in sanctitate, suos, & suorum pedes, exemplo vitæ, operumque miraculis direxit in viam pacis. Dignum illum propterea judico, ut quorum expressit merita, gloriam etiam accipiat à Sanctitate Vestrâ Sanctorum.

Fr. Bo-

Fr. Bonaventura Theulus Archiepiscopus Myrensis.

Infallibilis Sanctæ matris Ecclesiæ vaticinium est, Beatissime Pater, se Patriarchæ Francisci meritis semper à Domino novo fœtu multiplicari, quod in Beato Fratre Petro de Alcantarâ conspicitur. Qui in heroicis sui Seraphici Parentis imitator virtutibus, ex pusillo Minorum grege, Superiorum obedientiâ munitus, abiit in regionem longinquam, & non ferro, aut bellicis contectus armis, sed oratione, & spiritualibus virtutum ornatibus decôrus, de dæmone, & mundo adeptâ victoriâ, pluribus commilitonibus adjunctis, triumphavit; & non sibi, sed Francisco, sed Christo Iesu, Regnum, vel Regna (Monasteria multa, etiam apud Mexicanos, & Indos fundando) acquisivit, & altissimæ paupertatis thesauro ditavit. Quæ Dominus per Servulum mirandis operibus confirmavit. Pluribus itaque Petro referto meritis, probatisque claro miraculis, cæleste ei regnum (ut credimus) æterno Patri complacuit elargiri. Quapropter ad Dei gloriam, & Christiani Orbis jubilum spirituale, sacris Sanctorum fastis adscribendum humiliter censeo, & suppliciter addo preces.

Matthæus de Ianuario Archiepiscopus Rheginus.

Præclaræ Beati Petri de Alcantarâ virtutes, & mirabilia, quæ Deus eodem intercedente operari dignatus est, eximiam viri sanctitatem, & summam

Dei

Dei in illum benevolentiam mirè teſtantur; ſiquidem præfervidæ adoleſcentiæ motus ab eo cohibiti, corpus pœnis ultrò irrogatis edomitum, & ille omnium virtutum comitatu inſtructus charitatis ardor in Deum verè Seraphicus, ex quo prodiere trecenta, & ultrâ Religioſorum Cœnobia, & Chori Deum diu, noctuque ſuo Vicario ore jugiter laudantes, velut totidem clariſsimi ejus ſanctitatis radii præfulgent. Aequum igitur eſt, ut Beati hujus ſanctitate declaratâ, ſapientiam ejus diſcant utriuſque Ordinis Sacerdotes, laudem narrent omnes populi, & gloriam enunciet univerſa Eccleſia Sanctorum.

Ὁ Ταπεινὸς Μητροπολίτης Δεβρῶν Ὀνούφριος ὑπέρτιμος, καὶ ἔξαρχος δευτέρας Μακεδονίας ἰδίᾳ χειρί.

ΠΆνυ προσήκει (Μακαριώτατε καὶ παναγιώτατε Πάτερ) ὅμως καὶ προσδεῖν ἡγοῦμαι, οὓς ἐσέψεν ἡ θεία χάρις, καὶ τιμῇ ἀνεκλαλήτῳ ἐδόξασε, ὑπὸ τῆς τῶν πιστῶν πληθύος ὁμοίως δοξασθήσεσθαι, ἐπεὶ γὰρ ἡ τιμὴ αὕτη, καὶ δόξα εἰς τὸν δωτῆρα τῶν ἀγαθῶν λαμπρῶς ἀναφέρεται. τούτου χάριν τὸν παρόντα μακάριον, καὶ ὄντως μακάριον Πέτρον, λέγω, ἐκ τῆς Ἀλκαντάρας (ὡς ἐν ἑνὶ λόγῳ τὸν ἀγγελικὸν αὐτοῦ βίον καὶ πολιτείαν ἐρῶ) τύπον τῶν ἀρετῶν ἀνακηρύττω, ἐραστὴν ἀξιέπαινον, καὶ μιμητὴν δόκιμον τοῦ πάθους τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀσκητὴν προσέτι, καὶ ἐν σώματι ἄγγελον θαυματουργὸν αὐτομοίως ἐν ἔργῳ τε λόγῳ μάλιστα δὲ ἐπὶ τὰ τοῦ ποταμοῦ ῥεύματα

ἀβρόχως

ἀβρόχως περιπατήσαντα, ὡς ἐπὶ τὰ τῆς θαλάσσης κύματα ὁ ὁμώνυμος αὐτοῦ (ὁ κορυφαῖος φημὶ τῶν ἀποστόλων) περιεπάτησέ ποτε, ἡ σὴ μακαριότης ὡς μὲν τοῦ κορυφαίου διάδοχος, τοῦ Χριστοῦ δὲ τοποτηρητὴς, δεξαμένη τῶν πιστῶν τὰς παρακλήσεις, ἀναμφιβόλως δύναται συγκριθμεῖν αὐτὸν ἐν τῷ χορῷ τῶν οὐρανίων πολιτῶν. καὶ ἡμῖν προβάλλειν ὡς σχετικῶς προσκυνούμενον εἰς πάντων σκέπην τε βοήθειαν. καὶ τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἀκαταμάχητον περιτείχισμα. οὕτω μακαριώτατε Πάτερ περιέχει ὁ κοινὸς ψῆφος τῶν συμπαρόντων ἀδελφῶν ἐν τοῖς ποσὶ τῆς μακαριότητός σου διατιθέμενος, εἴπερ φανήσεται βεβαιοῦσθαι, ἐπειδὴ τὸ ἀψευδὲς ἐπάγγελμα τῆς ἀῤῥήτου σοφίας ἐνδυναμοῖ, λέγον. οὗ γάρ εἰσι δύο, ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν.

QVOD in gratiam Lectorum Latinum reddimus.

Onuphrius Constantinus Metropolita Debrarum, & Secundæ Macedoniæ Exarchus.

Valdè decet, Beatissime, & Sanctissime Pater, imò & necesse esse puto, quos divina gratia coronavit, & ineffabili honore glorificavit, glorificandos pariter esse à fidelium multitudine, dummodò honor hic, & gloria in bonorum datorem illustrè redundet. Quamobrem præsentem Beatum, & verè Beatum, Petrum, inquam, de Alcantarâ, ut uno verbo angelicam ejus vitam, & normam dicam, typum virtutum pronuncio, dignum amatorem, & probum

imi-

imitatorem passionis Domini Nostri Iesu-Christi, ascetem insuper, & in carne angelum, Thaumaturgum similiter opere, & verbo, principaliter autem ut ambulantem super fluminis fluctus, sicut super maris undas ei consimilis nomine, Coryphæus, inquam, Apostolorum aliquando ambulavit; Tua Beatitudo, ut Coryphæi successor, Christi autem Vicarius, acceptans fidelium preces indubitanter potest eum connumerare Choro Cælestium habitantium, & nobis proponere, ut relativè adorandum in omnium securitatem, & auxilium, Ecclesiæ autem Christi inexpugnabile munimentum. Sic, Beatissime Pater, se habet communis opinio compræsentium fratrum juxtà pedes Tuæ Beatitudinis posita, si videbitur confirmare, dum infallibilis promissio inexplicabilis Sapientiæ corroborat, dicens:
Matth. 18.20. *Vbi enim sunt duo, vel tres congregati in nomine meo, ibi sum in medio eorum.*

Ioseph Ciantes olim Episcopus Marsicensis.

Cùm Sacra Rituum Congregatio in Beati Petri de Alcantarâ vitæ examine adeò diligens fuerit veritatis exploratrix, ut nihil ambiguum esse permiserit, sed viam sibi, & aliis sternens, omnia tùm de illius virtutibus, tùm de miraculis exposita, prompta, & clara fecerit, quorum notitiam consecutus, ego ex potestate, quæ ad Episcopos, Beatissime Pater, ex Tuâ sufficienti efficacitate emanat, secundùm extensivum tantummodò modum, quo stellæ à So-

le

le illuminationem recipiunt, tanquàm obſequens ex eâdem inquam virtute eundem inter Sanctos eſſe adſcribendum cenſeo à Te, ut à ſupremo Paſtore, ad quem rerum ad fidem ſpectantium omnis infallibilis determinatio devolvitur.

Vincentius Vincentinus Epiſcopus Hieracenſis.

Non immeritò huic tēpori, quo Paſchalis Agnus immolatur, de honoribus B. Petri de Alcantarâ agitur, qui quotidiè ſacrificium peragebat, ut ſimul ipſe ſe Deo immolaret, ac cæſa victima ipſemet eſſet, dum attenuatum jejunio, confectum vigiliis, ferreâ catenâ diſcerptum, immiti flagello ſub finem ſacrificii cruentaret. Dignus profectò, quem cæleſtis in meditatione exardeſcens ignis totum abſumeret in Deum, totum in proximorum ſalutem, creſcente incendio derivaret, ac Seraphicam Religionem tot dignis reformationibus reſtauraret, novi Inſtituti Reformatorum Diſcalceatorum ſe præbens exemplum. Dignus denique, qui ad thronum Agni evocatus, in Sanctorum conſortium ſit exoptatus. Hoc ipſum poſtulant præclara ejus, tum in vitâ, tum poſt obitum miracula, tanquàm Dei ſuffragia de mortalium ſanctitate, ac beatitudine ſententiam pronunciantis. Id unum reſtat ad cumulum hujus Beati gloriæ, ut quem Nos æſtimatâ viri ſanctitate, virtutibus, ac miraculis, dignum Sanctorum honoribus judicemus, Sanctitas Veſtra, cui abſcondita ab oculis hominum revelat luminum Pater, oraculo nunquàm fallente, decernat.

Vincentius Candiottus Episcopus Balneoregiensis.

Sanctissime Pater. B.Petrus de Alcantarâ Ordinis Minorum ità heroicis virtutibus enituit, & miraculis claruit, ut communi omnium ore summis laudibus extollatur. Petrus ædificii suæ reformationis fundamentalis petra; Petrus instar alterius Petri super aquas gradiens; Petrus, qui quasi ambulans super pennas ventorum visus est conscendere Cælum, non ne inter Cælites commendandus? Commodum ergo accidit, ut quemadmodùm in cælestibus tanquàm prodigium factus est multis, ità sit adjutor fortis, & in præsenti pro Cretæ, & Sarmatiæ regnis apud Deum intercessor adhibeatur. Ob id illum à Sanctitate Vestrâ solemni ritu, & canonico Sanctorum cultu condecorandum esse existimo.

Philippus Iacob Episcopus Policastrensis.

Beatissime Pater. Amor Dei, & proximi fundamentales duo sunt lapides sanctitatis in B.Petro de Alcantarâ. Amor Dei in contemptum mundi honorum in aulâ Caroli V. semper Augusti: in recursum religionis per Angelos transacto flumine: in triennali voluntariâ cęcitate pro seculi oblectamentis fugandis. Amor proximi enituit, cùm omnibus omnia factus ad viliora pauperum officia descendebat, miseris verbo, & exemplo necessaria suppeditabat, Fratribus alimenta cælestia desperato tempo-

re

re miniſtrabat. Iactis fundamentis charitatis, neceſsè crevit ędificium ſanctitatis, quod Sanctitas Veſtra toti mundo jam erectum emicare faciet, illi publicos eccleſiaſticos honores tradendo.

Marcellus Phylonardus Epiſcopus Aquinas.

Beatiſſime Pater. Victoribus triumphus decernebatur à Romanis, ut fidem faciunt tot fornices, qui modò vel ſuperſunt, vel temporum injuriâ inter ingentes jacent ruinas. Certè æquiori jure Sanctitas Veſtra triumphales honores decernit ſanctis viris, qui non per hoſtium cædes, neque per eorum ſpolia, & captivitates victoriam retulere; ſed per Chriſtianarum virtutum tela vicerunt humani generis perpetuos perduelles, nempè mundum, carnem, & dæmonem, negatis corpori oblectamentis, & prælo patientiæ excruciatis ſenſibus. Id meritò aſſecutus fuit B. Petrus de Alcantarâ Ordinis Seraphici, non tam alumnus, quàm propagator Sancti Franciſci Minorum Patriarchæ ſedulus imitator, Hiſpaniarumque Cæli lucidiſſimum Sydus. Ab ineunte enim ætate de virtute in virtutem progrediens, ab arctâ rectitudinis ſemitâ non declinavit modò, ſed totis viribus patrimonium, quod acceperat, hoc eſt animam omni genere virtutum excultam ſervare ſtudens, ad perfectionem contendit. Propterea generis nobilitatem, domûs commoda, mundique illecebras arbitratus eſt, ut ſtercora; ut Chriſtum lucrifaceret. Seraphicam regulam ample-

xus, regula ipſe fuit morum, & diſciplinæ, & ut à præſcripto tramite Seraphici Parentis filii non declinarent, ipſe auctor fuit, fundatis pluribus Cœnobiis, in quibus prudentem, ac fidelem conſtituit eum Dominus ſuper familiam ſuam; ordinavitque in eo charitatem, quam aquæ multæ non potuerunt extinguere, neque flumina obruêre; nam in carne gradiens Angelorum regionem obtinuiſſe viſus eſt; & nihilominùs quantò altiùs elevabatur, tantò humilior fiebat. Aſſiduè pœnitudinis aſperrimæ exercitationes, jejunia, & cilicia, flagra, & alia hujuſmodi domandi carnem inſtrumenta, non ad horam, neque bis, aut ter in hebdomadâ, ſed ſemper, & cum dono perſeverantiæ uſque in finem adhibuit, & cùm ſemper oraverit, & nunquàm defecerit, ac per altiſſimam contemplationem Deo ſe conjunxerit, legem Domini meditando die, ac nocte, Beatus eſt, divino Oraculo id docente. Quæ quidem miraculorum gloria cumulata, ut ejus acta, rigoroſo examine diu diſcuſſa, luculentiſſima reddunt teſtimonia; abundè ſuppeditant rationem Sanctitati Veſtræ declarandi infallibili eloquio ex Cathedrâ, eum cum Chriſto in Cælis regnare, quo cum in terris compaſſus eſt, & cujus vexillum mirabiliter extulit. Inſerat igitur Sanctitas Veſtra tam inſignis Herois nomen cœtibus Sanctorum, Turcicoque furori objiciat ejuſdem glorioſa merita, Cretam proculdubio ſtrenuè propugnatura, abigatque Deus ab illis tractibus Chriſtiani nominis hoſtes, totique Chriſtiano Orbi tranquillitatem largiatur & pacem.

Guar-

Guarnerius de Guarneriis Episcopus Signinus.

Iure optimo, Beatissime Pater, in album Sanctorum referendus est B. Petrus de Alcantarâ, qui virtutum omnium imaginem in se mirificè expressit; ità ut quam ex illis præcipuè laudandam seligam, ratio minimè suggerat; cùm in tanto viro omnes æquè emicuerint pietas, religio, vitæ innocentia, morum probitas, scientia planè cælestis, prudentia in rebus agendis, temperantia in vivendi ratione, fortitudo in adversis, ineffabilis in proprii corporis maceratione severitas, arctissimâ in paupertate liberalitas in pauperes eximia, ità ut mirum esse non debeat, & viventem in terris, & in sepulchro defunctum, tot tantisque claruisse miraculis illum, cujus vita fuit verè, ac semper miraculum.

Iosephus Palermus Episcopus Conversanus.

Beatissime Pater, Seraphicæ charitatis imago, pœnitentiæ prodigium B. Petrus quot mirabilia fecit, tot erga se divini amoris, tot erga proximum suæ dilectionis edidit argumenta; ejusque in strictioris observantiæ reformatione, usque in fines Orbis terræ zelus emicuit. Aequum est igitur, ut dilectum Deo, & hominibus virum, virtutum splendoribus coruscantem, Sanctitas Vestra similem reddat in gloriâ Sanctorum, & laudem ejus nunciet Ecclesia.

Ioannes Carolus Valentinus Episcopus Civitatis Ducalis.

In Beato Petro de Alcantarâ ſingulare ſtudium Evangelicæ paupertatis, & infima abyſſus profundæ humilitatis certò certiùs perſuadent verè hunc fuiſſe de grege puſillo eorum, quibus æterno Patri complacuit dare regnum. Quem igitur humilium celſitudo in ſuum regnum recepit, tutò poteſt Sanctitas Veſtra civem Sanctorum, & domeſticum Dei declarare, & Eccleſiam, quam Deus humilitate vult creſcere, hujus Beati Canonizatione decorare.

Camillus Piazza Episcopus Dragonenſis.

Beatiſſime Pater, Petrus de Alcantarâ arctam mandatorum Dei viam, quæ ducit ad vitam, divino eruditus oraculo accepit, & Spirito Sancto dilatante cor ejus feliciter cucurrit. Etenim Fratrum Minorum Ordinem non ſine miraculo ingreſſus, ſtatim inflammari cœpit altiſſimo paupertatis amore, deque reſtituendâ Seraphici Patris regula cogitare; tùm ad rem tàm præclaram perficiendam patientiâ, humilitate, fortitudine, cæteriſque virtutibus ſe præmuniens, opus laudabiliter complevit Cœnobiis ampliùs trecentis exædificatis, ubi veterem illam regulam ſervandam curavit. Miræ fuit abſtinentiæ, integras ſæpè noctes fundendis precibus inſumpſit, quod Servi Dei ſtudium maximis Deus miraculis illuſtravit, quibus ritè, & ordine

co-

cognitis, par esse censeo, ut infallibili Sanctitatis Vestræ decreto B. Petrus in Sanctorum numerum referatur.

Ioannes Laurentius Castilioneus Episcopus Anagniæ.

B. Petrus de Alcantarâ, præter cæteras virtutes gradu summo, sibi adjunctas, quibus Confessoris gloriam sibi comparavit, in afflictione corporis sui, jejunio, cilicio, vigiliis, ac asperrimis flagellis, usque adeò sibi mundum, seque mundo reddidit crucifixum, ut Sanctorum Martyrum quoque merita ei, quem tam longum constat duxisse martyrium, non deesse videantur. Tanti viri authenticam sanctitatem, non solùm Sancta Mater Theresia, eum sibi spiritûs magistrum eligens, ac mirâ de eodem à Deo sibi revelata, scriptum relinquens, abundè facit; verùm etiam ipsâmet innumera antè, & post obitum edita miracula sic benè confirmant, ut eundem B. Petrum Sanctorum numero, si Sanctitati Vestræ placeat, adscribendum censeam.

Sebastianus Surrentinus Episcopus Trojanus.

Sicut olim Ethnica Roma victorum tempora triumphali cingebat coronâ; ità nunc sacra Roma strenuos Christi milites in mundi militiâ victores, sacris decorat coronis. Cùm ergo B. Petrus de Alcantarâ legitimè certans, de tribus sævis hostibus triumphaverit; tot hominum millia cælesti Vrbi adjun-

junxerit, & jampridem ad Paradisi portas civicâ sit coronâ donatus; æquissimum est, ut etiam in terris Sanctitas Vestra Christi Principis locumtenens eundem Petrum sanctitatis coronâ redimitum fidelibus adorandum proponat.

Franciscus Pallejus Episcopus Heliopolitanus.

Exclamante Christo Domino, Beatissime Pater, arctam esse viam, quæ ducit ad Cælum, quam Beatum Petrum de Alcantarâ feliciter ingressum fuisse, feliciùs cucurrisse, & felicissimè tandem absolvisse testantur tum heroicæ, quibus effulsit, virtutes: summa præsertìm, eaque prorsùs admiranda vitæ austeritas, quâ probè sciens regnum Cælorum vim pati, crucis mortificationem jugiter in suo corpore portavit; tum crebra miracula, quibus eum in tantæ sanctitatis confirmationem & vivum, & mortuum illustrare Deus voluit. Inde illum undequaque dignum censeo, qui à Beatitudine Vestrâ in Sanctorum numerum referatur, ut hoc novo proposito virtutum exemplo, nos eum imitari non pigeat, quem accedente Canonizatione, certò jam in Cælis regnare scientes, celebrare delectabit.

Franciscus Cinus Episcopus Maceratæ, & Tolentini.

B.P.B. Petrũ de Alcantarâ, qui ut Christi Athleta præ cæteris virtutibus in pœnitentiæ arenâ, seu potiùs cinere, divini æstuans amoris igne, benignum

sese

ſeſe aliorum Ducem, ac ſui hoſtem acerrimum, ſalutis tamen amantem expoſuit, dum cinerem, tanquàm panem manducabat, & potum cum amaro alterius Petri fletu, & acutis vinctus catenis fletum cum ſanguine miſcebat; qui tandem hoſtibus invictus poſt tot vigilias in templo pacis quieſcens, & ad Divam Thereſiam glorioſus deſcendens, pœnitentiæ cruciatus magnifico illo elogio exaltavit: *O beata pœnitentia, quæ tantum meruit præmium.* Dignum cenſeo, ut ſacris admoveatur Aris.

Ioannes Baptiſta Spinula Epiſc. Lunenſis Sarzanenſis.

Ingentis perfectionis vir B. Petrus de Alcantarâ verè Deo plenus, & in omnibus viis ſuis mirabilis, quò propriâ abnegatione humilior, eò divinarum rerum contemplatione ſublimior, inter eximia, quibus de virtute in virtutem gradiendo, eminuit dona, adeò præclaros pœnitentiæ fructus protulit, ut meritò de eo dictum eſſe videatur: *Manus ejus diſtillaverunt myrrham.* Cùm igitur etiam probentur plura, ac mira tùm interceſſioni, tùm meritis ipſius adſcripta, nihil hæreo, quin Eccleſiæ univerſales ei decernantur honores, & ritè in Sanctorum album, ſi ità Sanctitati Veſtræ videbitur, referatur.

Iulius Caraciolus Epiſc. Melphienſis, & Rapollenſis.

Summam B. Petri de Alcantarâ pauperiem, ac mortificatam undiquè in terris vitam, divinis ho-

noribus locupletandam quis ambigat? Dignus planè, ut qui in terrâ degens Angelicos mores æmulatus est, post mortem in Cælo vivere declaretur, & qui mirabili austeritate corpus adeò cruciavit, ut visus sit non diù vivere, sed tardè mori. Quamobrem dignum censeo, ut Apostolicâ sanctione, Summique Christi Vicarii oraculo, Sanctorum albo adscribatur.

Emanuël Brancatius Episcopus Ariani.

Beatissime Pater. Tanquàm alterum Moysem prædicandum existimo B. Petrum de Alcantarâ, qui non virgæ percussione, sed precibus, nil in corde suo hæsitans è durissimâ silice erumpentes aquarum fontes extraxit, & denique felicissimam cælestis promissionis regionem ingressus, perenni fruitur divinæ visionis intuitu. Congruum igitur est, ut Sanctitas Vestra, ut prodigiorum virum fastis Sanctorum adscribat, quando alterum Moysem, ut testatur Ecclesiasticus, *humilem in medio Magnatorum Deus sedere fecit, & in accessu altaris Sancti gloriam ei dedit sanctitatis amictam.*

Franciscus Ravizza Episcopus Sydoniensis.

Seraphici fundatoris virtutes in B. Petro de Alcantarâ ejus Ordinis alumno, velut in purissimo speculo radio divinæ gratiæ transfusas miratur Orbis, ut meritò sacri parentis imaginem dignissimo re-

renovatam in filio contempletur. Præ cæteris tamen virtutibus ſpectabilis in eo refulſit humilitas, quâ & mundi contumelias, & adverſantium jurgia, non modò non deſpexit, ſed intrepidè, ac generosè ſuſtinuit. Quem igitur in abjecto, dum vixit, eximia conſtituit humilitas, quâ Franciſcanam obſervantiam trecentorum Cœnobiorum fundatione reſtituit; eundem jure merito dignum cenſeo, ut Pontificio Oraculo Sanctorum catalogo adſcribatur. Merces enim humilium hæc eſt, ut quò viliora ſubiere, eò glorioſiùs ad altiora ſublimentur.

Fr. Petrus Lanfranconius Epiſcopus Interamnenſis.

Hieruſalem beatæ honores ſacri Petro de Alcantarâ Hiſpano ſtrictioris Obſervantiæ Fratrum Minorum, vel ex divino Incarnatæ Sapientiæ oraculo ſunt decernendi. Is enim & docuit, & fecit, quę Chriſtus neceſſariò perſolvenda fore demonſtravit; ut quis in regno Cælorum vocetur magnus. Docuit, cùm in Deo charitate exardens, proficientes majoribus imbuit præceptionibus, torpentes exemplo excitavit, delinquentes increpationibus corrigere ſatêgit. Fecit verò, quia reliquit omnia, ut Deum ſequeretur. Beatiſſime Pater, qui Chriſti geris vicem in terris, æternæ gloriæ faſtos B. Petro dijudicare, ergò ne gravêris.

Hercules Dominicus Monannus Episc. Terracinensis.

Beatissime Pater. Ex tot tantisque egregiis approbationibus religiosæ, nedum christianæ in excellenti gradu B. Petri de Alcantarâ virtutes cum prodigiis, & signis sanctitatis clarè patent; ità ut affirmare liceat: *Deduxit eum Dominus per vias rectas, & ostendit illi regnum Dei*. Iure merito igitur in Sanctorum catalogo à Vestrâ Beatitudine reponi posse existimo.

Custodius de Pigno Episcopus Hyerapolitanus.

B. Petrum de Alcantarâ, Beatissime Pater, admirabilem rigidissimæ pœnitentiæ instauratorem inter Sanctos connumerandum censeo, tùm propter ejus eximias, multiplicesque virtutes, tùm illo præsertìm nomine, quòd non solùm orationi, verbique Dei prædicationi Apostolorum sectator instabat assiduè; verùm etiam, quòd velut Christi Domini perfectissimus imitator, egenis ministrare, suæque tenuissimæ mensæ, quam poterat portionem, non sine cælestis fractione panis (æmulandæ scilicèt hoc potissimùm tempore in cathechizandis, alendisque mendicantibus charitatis exemplar) suis quotidiè pauperibus erogare consueverat.

Onuphrius Hippolytus Episcopus Porphyriensis.

Renovarunt Hispaniæ in Petro de Alcantarâ Thau-

Thaumaturgos. Non-ne vocabimus Thaumaturgum, cum vel ſignorum ejus teſtis fuerit, & laudatrix Thereſia? *Flumina fecit vias planas, ſpiritus Domini ferebatur ſuper aquas.* Aridisſimus etiam ejus baculus terræ infixus virentem ſtatim crevit in arborem. Paludes non exſiccavit, ſed ſiccas arenas juſſit erumpere in fontes. Transferendi montes defuit occaſio, non virtus. Fulgeat igitur inter Sanctorum hierarchias B. Petrus tuo Sancti Spiritûs oraculo, Beatisſime Pater, & qui Thaumaturgi prodigiis meruit eſſe conſors, ſit conſors & gloriæ.

Marcus Antonius Vincentinus Epiſc. Fulginatenſis.

Habemus, Beatisſime Pater, Petrum de Alcantarâ, beatum illum virum, qui mirabilia faciens in vitâ ſuâ pœnitentium auſteritatem cum innocentium candôre, jejunium cum jugi contemplationis convivio, ſummam terrenarum rerum inopiam cum virtutum omnium divitiis conjunxit, demisſione infrà homines poſitus, miraculis ſuprà homines evectus. Vnde cùm illi gloria apud Superos ſit æterna, par etiam eſt, ut vicariâ Numinis poteſtate, ſcilicet Tuâ, Sanctorum apud nos ſplendoribus inclareſcat.

Philippus Alſerius Oſſorio Epiſcopus Fundanus.

B. Petrus de Alcantarâ, Beatisſime Pater, ad inflammandum corda noſtra divini amoris igne, ut

cru-

crucem jugiter feramus, & dignos pœnitentiæ fru-ctus faciamus, vitæ asperitates in S.Francisco Patre sui Ordinis mirabiles renovavit in suo corpore; Et obtinuit ille quidem regularis observantiæ frige-scentis, quòd videretur humanæ fragilitati intole-rabilis, renovationem multis in locis non solùm exemplo suo, quanquàm videri possit magis admi-rabile, quàm imitabile; sed etiam, quod mirabiliùs est, inter difficultates sibi à suis objectas, humanæ prudentiæ insuperabiles, ut mirabiliter apparêret divina providentia, quæ *prava facit in directa, & aspera in vias planas*, ut præterea adjunxerit se illi ad hoc opus mirabile divinâ Omnipotentiâ per miracula suprà omnem naturæ vim *benedictus Deus mirabilis in Sanctis suis*, quem titulum consequuti sunt per mirabilem rerum operationem. Meritò igi-tur B. Petrus audiet in Ecclesiâ Sanctus, in quo di-gnatus est Deus esse mirabilis.

Fr. Fulgentius Arminius Monforte ab Avellino, Episcopus Nuscanus.

Qui glorificaverit me, glorificabo eum, est æternæ Veritatis oraculum, Beatissime Pater. Quod si Bea-tus Petrus de Alcantarâ in observantiâ strictiori Fratrum Minorum, sic inter homines vixit, ut Se-raphicis spiritibus se perhiberet æqualem; & hu-manam gloriam fugiens, totum se gloriæ divinæ dicavit: Quodque Petro Apostolorum Principi olim dixerat Christus, *Sequere me*, ità sibi dictum pu-tavit, ut à sui Magistri vestigiis, nunquàm vel levi

saltem

ſaltem greſſu deflexerit; & oculorum, & cordis intimam affinitatem eo commendabili divortio ſeparavit: ut illis ſemper terram, iſto ſemper Cælum exquireret. Dignus ſanè eſt, ut à Te, Beatisſime Pater, gloriæ faſtus accipiat; & qui à Petri oculis lacrymas eruit, ut in ſuos ipſe transferret, à Petri Succeſſore, univerſalis Eccleſiæ plauſibus celebretur.

AVDITIS omnium ſuffragiis de B. PETRO, Sanctisſimus hæc addidit.

DE B. Mariâ Magdalenâ de Pazzis Veſtras pariter ſententias audire cupimus. *SS. exquirit vota ſuper Canoniz. B. Mariæ Magdal.*

CONFESTIM omnes ordine à nobis ſuprà relato ſuas hoc modo ſententias tulerunt.

Franciſcus Epiſcopus Oſtienſis Card. Barberinus.

Beatisſime Pater, Civitas Sancta Hieruſalem nova deſcendens de Cælo hodie ſplendidisſimam nobis profert margaritam, B. Mariam Magdalenam de Pazzis, meritò B. Petro de Alcantarâ quaſi ſolido adamanti ſociandam; cùm ambo, licèt diſparis ſexûs, pari pœnitentiæ exemplo vixerint. Hæc in Carmelo diſponens aſcenſiones, eò uſque levavit ſe ſuper ſe, quoad exceſſu dilectionis, quæ mortis vim habet, altiùs quàm currus igneus Eliam rapuit, in cæleſtem videlicet Paradiſum eveheretur. Fortunata Nazareth vicino Carmelo. Fortunatâ prole *Vota Dominorum Card.*

hac

hac Etruria; quæ illam non contenta terris partu dedisse, asseruit etiam cælis suffragio unius è suis Vrbani VIII. aras concedentis, arasque unâ cum Monasteriis excitantis: & istius nunc decôris per Sanctitatem Vestram pariter ex se ortam, populis idipsum, & Principibus expetentibus, complementum ultimum expectat. Desideriis publicis fas sit privata me vota subjungere, quæ & Patrui, & Patriæ, & Sororia charitas, sed & ardens antè omnia Vestræ, Sanctissime Pater, gloriæ studium suggerit. Oro igitur, per Apostolicæ vocis oraculum, B. Mariam Magdalenam de Pazzis Virginem Nazarenam, latinè Florentinam, supremo declaratæ sanctitatis diademate insigniri.

Martius Episcopus Portuensis Card. Ginettus.

B. Maria Magdalena de Pazzis nostris ferè temporibus vixit in Monasterio S. Mariæ Angelorum Civitatis Florentiæ; nec ulli ignotus est divinæ gratiæ incomparabilis thesaurus, quo imbuta, & locupletata vitam prorsùs Angelicam duxit. Mortalium enim conditionem transgressa, aut semper in Cælo fuit, aut Cælum cum illâ. Reliquum igitur est, ut quæ in supernâ Patriâ coronata triumphat, debitâ veneratione colatur in terris, Sanctarumque Virginum fastis adscripta, tanquàm veræ norma virtutis, ac Christianæ perfectionis absolutissimum exemplar toti Ecclesiæ proponatur.

Fran-

Franciscus Maria Episc. Tusculanus Card. Brancatius.

B. Mariam Magdalenam, de cujus hodie Canonizatione agitur, Sanctissime Pater, unam de Virginibus sapientibus dicerem, nisi hæc majori ex charitate permota oleum consortibus omnibus affluentiùs præbuisset; hincque sapientiorem meritò dicendam existimarem. Et ne minor evangelico apparêret Samaritano, vinum ad perfectionem per olei infusionem redactum, Monialium necessitati succurrens adjecit. Multis insuper, aliisque comprobatis miraculis, si Sanctitatis Vestræ judicio infallibili id videbitur, (quod ritè fieri posse censerem) inter Cælites constitisse absque errore dicemus.

Vldericus Episcopus Albanensis Card. Carpineus.

B. Maria Magdalena de Pazzis visa est prædestinata à Patre misericordiarum, ut fieret conformis imaginis filii sui; eundem siquidem Dei filium imitata æterni Patris voluntatem unicè in votis, unicè in actis habuit; sitivit, & ipsa salutem animarum, ideòque mentis intuitu videns prævaricantes tabescebat, quòd eloquia Dei non custodirent; deducebat quasi torrentem lacrymas, quòd errantes ipsa quærere non posset, ac palmites abscissos viti restituere, ut in vite manentes facerent fructum bonum; & ut in pœnis simillima fieret Redemptori, cruciatus, quos ille pro mortalium redemptione passus est, interiùs in extasim rapta, quantùm humana na-

tura ferre poterat, ſubſtinuit. Quoniam igitur conformis facta eſt imaginis filii Dei, & cum illo compaſſa eſt, & corregnare cum illo minimè dubitandum; ideòque ipſam inter Sanctarum Virginum numerum meritò adſcribendam exiſtimo, Beatiſſime Pater.

Iulius Epiſcopus Sabinenſis Card. Gabriellius.

Fœcunda heroicæ virtutis Italia B. Mariam Magdalenam de Pazzis in lucem edidit, Beatiſſime Pater, quæ Alcantarani ſenis horridam ſanctitatem æmularetur Florentina Virgo pœnitentiæ gloriâ, & charitatis. Cilicium geſtavit ſpinarum aculeis cannabinè inſutis, tenera membra lacerantibus, cùm ſępè ſub algente Cęlo nivibus cooperta Deum propitiare ſuis pœnis alienis culpis perſeveraret. Nam ſemel animæ damnatæ cruciatus contemplata, uſque adeò miſericordiâ in peccantes exarſit, ut pro iis ultrò ſe ſuppliciis acerbiſſimis devovêret. Voti ream ſtatim decubuiſſe ferunt, ac quinque integros annos in graviſſimis morbis egiſſe, nullâ recreatam ſtillâ cæleſtium conſolationum. Inferos in virginem immigraſſe diceres, niſi cùm doleret plurimùm, plus amaret. Quamobrem divinis honoribus conſecrandam cenſeo, ut univerſo Chriſtiano Orbi præluceat tam inſigne charitatis exemplum.

Vir-

Virginius tit. S.Laurentii in Lucinâ Presbyter Card. Vrſinus.

Duplici nexu cogor, Beatiſſime Pater, Canonizationem B. Mariæ Magdalenæ curare, nempe & obſequendo meritis ejuſdem, & ſequendo votum Cardinalis Alexandri Vrſini mei Patrui, qui anno MDCXXIV. primos proceſſus remiſſoriales per Sacrorum Rituum Congregationem expediendos curavit. Hinc igitur duos video deſcendere in arenam pugnantes, ut de partâ victoriâ coronam accipiant, nempe Petrum de Alcantarâ, & Magdalenam de Pazzis. Enitet enim in Viro ſumma humilitas, & in Muliere ſtrenua fortitudo; humilitas Petri ut granum ſynapis, quod eſt minimum omnium ſeminum, quò fuit demiſſior, eò celſiorem crevit in arborem, ut rami ejus uſque ad Cælum pervenerint. Mulier è contrà ſuperbiens in caſtigando corpore aſperrima experta pœnitentiæ, quæ majora videbantur, inconcuſsâ virtute ſuperavit. Mirandum igitur eſt præcellere in Viro ſummam humilitatem, in Muliere ſtrenuam fortitudinem; ſic meritò milites Chriſti in pugnâ contrà diabolum, & mundum victoriam reportarunt. Sequendo ergo verba Evangelii *non coronabitur, niſi qui legitimè certaverit*, reportatâ ab iſtis coronâ, hoc eſt, diademate ſanctitatis, meritò à Sanctitate Veſtrâ cæleſti Tiarâ honorandos, & in catalogo Sanctorum adſcribendos, humillimâ meâ ſententiâ cenſeo.

Cæsar tit. Sanctorum Quatuor Coronatorum Presbyter Card. Fachenettus.

Beatissime Pater, dum Petrus de Alcantarâ ingentis amnis impetum, atque tempestatem compescit, Maria Magdalena de Pazzis insignem de inani gloriâ reportat triumphum. Nam & suarum egregiarum virtutum, & divinæ gloriæ amplificandæ semper ità fuit studiosa, ut illi tunc illustrior videretur esse atque beatior, cùm ab omnibus vilior atque ineptior existimaretur. Quare in eâ sum sententiâ, ut à Sanctitate Vestrâ Christianæ Reipublicæ solatio his miseris præsertìm temporibus in Sanctorum cœtum referatur, quæ dum in terris vixit, mente tamen semper in Cælo morabatur.

Federicus tituli S. Petri ad Vincula Presbyter Card. Sfortia.

Ampliùs deliberandũ non videtur, Beatissime Pater, in Canonizatione B. Mariæ Magdalenæ de Pazzis, cujus heroicè florens virtus, ità cælesti corpus ejus imbuit aromate, ut id incorruptione quæsitâ *quasi cinnamomum, & balsamum aromatizans, & quasi myrrha electa* divinæ perennem dederit odorem suavitatis, quo vexata mulceatur, tristis exhilaretur, hilaris in Dei laudem exultet Ecclesia. Quare, si Sanctitati Vestræ placuerit, crederem eandem solemniter albo Cælitum adscribendam, atque cantandum in omni terrâ *canticum novum, quo laudetur Dominus in Sanctis suis.*

Be-

Benedictus tituli Sancti Honuphrii Presbyter Card. Odescalcus.

Duplicem edidit Magdalenam amor divinus, alteram Hierosolymis, Florentiæ alteram. Elêgit illam speculum pœnitentiæ; istam integritatis miraculum. Vtraque rigore vitæ conspicua, imbecillitatem sexûs vertit in prodigium fortitudinis; utraque cælestis Sponsi amantissima, præ ejusdem desiderio, divinâ quâdam insaniâ visa est delirare. Illa, ut dulciùs Sponsi colloquio frueretur, secessit in nemora; hæc, ut tutiùs, in patriam detulit solitudinem, in specus immigrante Monasterio, & cellulâ in conclave Divinitatis. Vnum deest, ut sicut illa Sanctorum fastis adscripta est, hæc eisdem Apostolicæ Sedis auctoritate pariter adscribatur.

Laurentius tit. Sanctorum Quirici, & Iulitæ Presbyter Card. Raggius.

Vox est, crebris multorum sermonibus usurpata, ad Regis exemplum fingi totum terrarum Orbem, gentesque ad sui moderatoris imaginem componi universas. Christianæ Reipublicæ eximiis virtutum documentis Sanctitas Vestra prælucet, quibus ad meliorem frugem, & perfectissimam vivendi normam satis superque excitatur. Sed ut ea, quæ divinum cultum, & spiritualem populorum salutem attingunt, Sanctitas Vestra dies noctesque meditari non desinit; ità nunc egregia nobis proponit ad imitandum exempla, id est virtutes omni commenda-

da-

datione majores B. Mariæ Magdalenæ de Pazzis. Quam profectò castissimam, atque innocentissimam Virginem, tot tantisque miraculis illustrem, Sanctorum fastis jure meritò adscribendam esse censeo.

Aloysius tit. S. Alexii Presbyter Card. Homodeus.

Aureo charitatis telo, hoc est, amore sancto saucia, arduum ad cælestia perêgit iter Maria Magdalena de Pazzis; illius videlicet æmula Magdalenæ, quam ubi Pater superni luminis respexit, amoris in illâ flãmas excitavit; cujus igneis subvecta pennis, in Cęlũ subinde ferebatur, terræ simul hospita, & mansionum cælestium inquilina. Flammis iisdem succensa Maria Magdalena de Pazzis evehi pariter non raró visa est in sublime, facta Cæli propemodùm Civis, antequàm esse desineret incola terræ nostræ. Hoc tamen uno præstantior hæc est, quòd ardores amoris sancti virginitatis integerrimæ candoribus illustravit, divino nempe Sponso simillima, lilium simul & rosa, candida scilicet & rubicunda. Duplici proptereà nomine sacris Virginum choreis annumeranda est Virgo laudatissima, quas etiam faciet niveis flammis suis illustriores; dum illam Sanctitas Vestra Sanctarum adjunctam choro, totâ simul plaudente mundi melioris universitate, declarat.

Pe-

Petrus tit. S. Marci Presbyter Card. Otthobonus.

Sanctitatis menſura divina charitas eſt, Beatisſime Pater. Hinc illa olim peccatrix Maria Magdalena inſigniter Sancta, quoniam dilexit multùm. Iam verò in alterâ hac ævi noſtri Mariâ Magdalenâ is ardor inerat, is impetus ignis atque flammarum, *ut aquæ multæ non poſſent extinguere charitatem.* Siquidem gelidum ſæpè fontem petere, manus, brachia frigidisſimis mergi undis, affusâ item frigidisſimâ pectori aquâ refrigerari oportebat: nudis etiam veſtigiis, hyemante licèt Cœlo, incedere cogebatur. Quid pallor, deliquia, extaſis? quid illa Sponſi munuſcula, atque argumenta amoris, ſpinea corona, faſciculus myrrhæ, annulus pronubus? Igitur nihil hac Sponsâ Chriſti ſanctius, quia nihil amantius. Reliquum eſt, ut ſolemni Canonizatione præſtet univerſitati Eccleſiæ tantus amor, ac ſanctitas ad incitamentum, ad præſidium, ad decus.

Laurentius tituli Sancti Chryſogoni Presbyter Card. Imperialis.

Quàm plura divinæ electionis ſigna fulgent in Mariâ Magdalenâ, nam poſt exhibitum caſtitatis, humilitatis, & obedientiæ mirabile ſpecimen, meruit in oratione, & jejunio dæmonia ejicere, leproſos mundare, ſalutem ægris manu impoſitâ reſtituere: & non ſolùm intimos mortalium animi ſenſus, ſed & arcana Cæli penetrare; unde non mirùm, ſi cupiebat diſſolvi, & eſſe cum Chriſto. Iugo morta-

lis

lis servitutis exuto, eo liquore corpus fragravit, cui *verè benedixit Dominus*, nam *virtus ex illo exibat, & sanabat infirmos*. Meritò igitur Mariam Magdalenam & Cæli potiri gaudiis, & sanctitatis gloriâ inclytam fulgere credendum, & solemni Canonizatione firmandum.

Gibertus tituli Sanctorum Ioannis, & Pauli Presbyter Card. Borromeus.

In B. Mariâ Magdalenâ de Pazzis tot divinæ bonitatis munera tam præsenti numine enituere, ut nisi signa secuta fuissent, quibus Deus mirabiliter sanctitatem Virginis decoravit, illam Cælo adscitam abundè miris modis testarentur singularia summæ patientiæ, obedientiæ, & flagrantissimæ divinæ charitatis experimenta; quibus intra religiosa claustra non solùm ab hominum consociatione, sed etiam ab humanâ contagione secreta innocentem, & planè cælestem vitam egit. Qui *facit mirabilia magna solus*, ostendit B. Mariam Magdalenam inter Sanctorum choros egregiarum virtutum præmia consecutam, & ab Ecclesiâ, Sanctitatis Vestræ auctoritate, colendam.

Marcellus tituli S. Stephani in Monte Cælio Presbyter Card. Sancta-Crucius.

Profectò habebit magnum aliquid præter cæteros in illâ communi immortalitate B. Maria Magdalena de Pazzis, quæ *habet aliquid jam non carnis in carne*, (sunt verba Divi Augustini de virginitate;) non

non enim ſolâ puriſſimâ virginitate laudabilis, ſed omni heroicarum virtutum genere ità refulget, ut plùs ultrà humana conditio efferri vix posſit. Ejus converſatio fuit perpetua in Cælis, non hoſpes, non advena, ſed domeſtica Dei, non ſpiritu ſervitutis, ſed adoptionis filiorum obſtricta, ſe ſuprà ſe levavit adeò Sponſa Chriſti, ut Secretaria Divinitatis acceptisſima appellari posſit. Prodigium facta eſt multis, Angelis, & hominibus ſpectaculum, ſive in corpore, ſive extrà corpus vixerit, neſcio; quia nec domeſtici ejus id ſatis intellexerunt. Alebatur ſpiritu pluſquàm pane, & frequentiùs Angelorum pane, quàm cibis noſtris reficiebatur. Hinc proceſſit illa miraculoſa corporis incorruptio, & in ipſo cadavere odor ſuaviſſimus; quibus merita B. Mariæ Magdalenæ à Deo nobis maximè commendari, non eſt dubium; quia ſi omnis caro, quæ caro eſt, communi maledicto peccati, ſicut fœnum veteraſcit, & corrumpitur: dum caro B. Mariæ Magdalènæ ſui natura corruptibilis & mortalis, incorruptionem & immortalitatem induit poſt mortem, dicendum eſt, quòd caro iſta virginalis tabernaculum fuerit grandis animæ, quæ adeò prævalet in Cælo, ut potens ſit de tàm longinquâ regione corporis beati dotes efficaciter in exanimem carnem induere. Proſequatur ergò alacriter, Beatiſſime Pater, motum Spiritûs Sancti, quo ad promovendam gloriam B. Magdalenæ Sanctitas Veſtra excitatur, quia ſicut hoc ſancto negotio Eccleſiæ triumphanti gaudium, ità militanti præſidium novum, firmumque in præ-

sentibus calamitatibus Dei omnipotens bonitas, & providentia præparavit.

Ioannes Baptista tituli Sancti Marcelli Presbyter Card. Spada.

Beatissime Pater, B. Maria Magdalena, licèt Italico idiomate de Pazzis nuncupata, inter prudentes virgines est connumeranda. In toto enim suæ vitæ decursu prudentissima apparuit; In infantiâ, dum paratos sibi cibos pauperibus erogabat: in pueritiâ, dum vestes sericas, & alia muliebria ornamenta respuebat, dum orationi continuò vacabat, & dum decennis perpetuam vovit virginitatem; Inde majoris perfectionis viam aggrediens inter Moniales in virtutibus semper usque ad mortem progrediens, adveniente Sponso introivit cum eo ad nuptias. Hæc est enim *Virgo prudens, quam Dominus vigilantem invênit*. Censeo itaque per Sanctitatem Vestram posse legitimè decerni, quòd inter Sanctas veneranda sit.

Franciscus tituli Sanctæ Mariæ in Viâ Presbyter Card. Albicius.

B. P. Mariam Magdalenam habemus non peccatricem, sed virginem, non prædicante Christo pœnitentem, sed ferè ab ortu signa pœnitentiæ præbentem; non nardo pistico pedes Salvatoris ungentem, sed ex suo genu suavem liquorem manantem, & morbos depellentem; non ad Christi crucem lugentem, sed coronâ spineâ redimitam à Christo,

caput

caput Christi imitantem; In hoc uno consortes, quòd in extasim raptæ æterni Patris fruebantur aspectu, & divini amoris spiculo sauciatæ languebant. Cùm ergò Maria Magdalena peccatrix, & pœnitens in Sanctarum numero adscripta reperiatur; jure merito Maria Magdalena de Pazzis Virgo, & Sponsa Christi in Sanctarum Virginum choro à Sanctitate Vestrâ collocanda est, hoc potissimùm tempore, quo immanissimus Turcarum Tyrannus sic pertinaciter in obsidione Cretę totis viribus persevêrat, pro quâ solvendâ, invocatis Principum suppetiis, & ære Ecclesiastico donato, nunc Sanctitas Vestra strenuè laborat, auxilia à Deo, & à Sanctis suis petenda sunt: *Nisi enim Dominus custodierit Civitatem, frustrà laborat, qui custodit eam.*

Carolus tit. S. Priscæ Presbyter Card. Pius.

Primordia B. Mariæ Magdalenæ de Pazzis omnium virtutum excellentissima Charitas illustrat, Beatissime Pater, tùm in Deum orationis fervore, tùm misericordiæ operibus in proximum, quem non corporali modò, sed etiam spirituali pabulo suprà ætatis captum, ac sexûs qualitatem nutriebat. Cęterę verò virtutes in reliquâ ætate sic enituerunt, ut pro Fidei professione martyrium sæpiùs optaret, ac ad Symboli recitationem in ecstases raperetur. Spes adeò vigens, ut cùm intrà se non caperet, frequenter exclamans, & claustra percurrens audiretur; inquietum enim erat cor, & mens impatiens,

donec requiesceret in Domino. In vitâ denique ac post mortem, veteris ac novi Testamenti celebriora miracula renovans, debiles confortavit, infirmos sanavit, à dæmone obsessos liberavit: ex ejus corpore fragrantissimus odor exhalans, liquor emanans, oleum in vasis Monasterii sæpiùs multiplicatum, testimonia illa sunt, quæ Ecclesiæ tradidit Deus, ut suum de illâ in Sanctarum Virginum numero describendâ voluntatem aperiret; Absequendum itaque, Beatissime Pater, & ejus imploranda in præsentibus necessitatibus intercessio, ac singulare; quod sperandum est, Catholici Poloniæ Regni præsidium.

Carolus tit.S.Eusebii Presbyter Card.Gualterius.

Quam ex isto adoratæ solio majestatis universitatem lustras, Beatissime Pater, totam propagatâ longè latèque rerum cum virtute gestarum famâ, & insolitâ miraculorum gloriâ plenissimam vides, quibus eandem Maria Magdalena de Pazzis laudabiliter implevit. Hæc enim illa Virgo sapiens est, quam Dominus in obedientiâ, & oratione vigilantem semper invênit, quæque prudens eidem Sponso suo cum lampadibus divini amoris, quo incensa æstuabat, oleo multiplicato lucidioribus adeò sanctitatis gloriâ, suavitatis odore, ac multiplici cæterorum miraculorum varietate ubique fulgens inclyta, obviam exivit, ut hinc argumenta videantur existere certissima inhabitantis in illâ divinæ gratię,

quæ

quæ Sanctos facit, inseritque Cælo mortales, hincque illa abundè suppetant suffragia, quæ suadere efficaciter possunt, illam Virgini integerrimæ decernendam appellationem, quâ, exutâ mortalitate, gaudent animæ cum Christo regnantes in beatâ regione vivorum.

Flavius tituli Sanctæ Mariæ de Populo Presbyter Card. Chisius.

Florem dedit Florentia, Beatissime Pater, ac æternus ille amor, qui pascitur inter lilia, floris hujus fragrantiâ perfusus descendit in hortum, & libavit delicias in odore suavitatis. Flos hic est Maria Magdalena de Pazzis, quæ sanctitatem undique redolens, ac virtutum omnium splendore refulgens totam illustravit Etruriam. Pudicitiæ candôrem, votivâ oblatione cælesti Sponso dicavit, ac divini amoris adeò exarsit ardore, ut flammam, quam gestabat in corde, non raro oculis, ac vultu, impetuque æstuanti propalaret. Superest itaque, ut Sanctitas Vestra votis annuat fidelium, sacros illi decernens honores, ut mirabilia, quæ operatus est Deus, præsentibus innotescant, transmittantur in posteros, æternitati consecrentur.

Scipio tit. S. Sabinæ Presbyter. Card. Ilcius.

Beatissime Pater. Innocentiæ typum, ac pœnitentię in B. Mariâ Magdalenâ de Pazzis agnoscunt, & mirantur omnes, qui vitam ipsius Angelicam, &

gesta

gesta majora homine reputant, ac perpendunt. Nullâ unquàm admissâ culpâ, pœnis semper ultrò susceptis, virtutem cœpit nosse cum vitâ: seculum fûgit antequàm nosset. *Mori cupiens, & esse cum Christo*, perpetuò vixit confixa cruci cum Christo. Ex quo forti ligno, signoque victoriæ cum movente arma hoste tartareo congredienti fortiter, ac vincenti Sponsus gloriæ, qui pascitur inter lilia, dulcissimæ contemplationis manna dedit absconditum. Eamque palmis, & coronis onustam in cælestem Hierusalem sustulit, ut cum triumphanti Ecclesiâ canticum laudis concinat triũphale. Aequum itaque est, à Sanctitate Vestrâ triumphum illi in Ecclesiâ etiam militante decerni, quam ipsa tot virtutum exemplis, tantâ miraculorum gloriâ, illustravit.

Petrus tit. S. Calixti Presbyter Card. Vidonus.

Beatissime Pater, Magdalena de Pazzis, futura seculis virginitatis exemplar, in Vrbe florum, velut in horto lilium nata: mox securiori Monasterii septo conclusa, virtutum omnium inde sparsit suavitatem. Ne quidquàm, prædaturus germen tàm nobile, tartareus hostis adlaboravit; nam latrocinanti pœnitentiæ sepem objecit, & spiras serpentis antiqui trajecit spinis, inter quas ingeniosè crudelis nudum corpus obvolvit. Sic integritatis florem, quem sanguinis, & lacrymarum humore fortissima Virgo educaverat, amatissimo Sponso Deo ad extremum usq; spiritum reddidit illibatum. Quapropter

con-

congruum arbitror, Beatisſime Pater, ut Magdalenam, quæ in terris vitam cæleſtem duxit, charitate, miraculis, ac pudore clarisſimam, inter Sanctorum conſortia Cæli triumphantis præconio jampridem adſcriptam, militantis Eccleſiæ plauſibus, cultuque Sanctis debito, proſequamur.

Carolus tit. S. Anaſtaſiæ Presbyter Card. Bonellus.

Comperta abundè eſt, Beatisſime Pater, B. Mariæ Magdalenæ de Pazzis ſanctitas. Penè à cunis illam ſibi delêgit Chriſtus Sponſus, adamavitque non oris elegantiam, ac formam, ſed quæ effloreſcere ſtatim cœpit, pietatis indolem. Decimo ætatis anno virginitatem vovit. Hæ fuêre caſtæ virginis cum Chriſto nuptiæ. Attulit ipſa dotales virtutum opes Sponſo: miſit vicisſim illi Sponſus ſua munera, ſpineam coronam, faſciculum myrrhæ, Sponſæ annulum. Thalamus Crux fuit, in quâ mori illa cum Sponſo, & pro Sponſo peroptabat. Hinc ignis ille medullas ità adurens, ut mergi frigidisſimis interdùm undis oporteret: hinc ab amoris impetu dilaceratæ ſæpè veſtes: hinc excurſus illi per clauſtra domûs lymphatæ in morem. Quòd ſi connubiis non modò animi innectuntur, ſed nomina etiam miſcentur, & tituli; decet Virginem hanc vocari Sanctam, nuptam videlicet Sponſo, qui Sanctus eſt, de quo dicitur: *Quod Sanctus vocabitur*. Et quidem ut olim cæleſtis illa Sponſa vocata è Libano eſt ad coronam: *Veni de Libano coronaberis*: ità par eſt,

hanc

hanc etiam ſuo è Carmelo evocari,ut publico mortalium cultu coronetur.

Cælius tituli S. Petri in Monte Aureo Presbyter Card. Piccolomineus.

Beatisſime Pater, B. Maria Magdalena de Pazzis,cui in ſacro baptiſmi lavacro Catharinæ nomen inditum, in Religionis ingreſſu hoc Mariæ Magdalenæ ſibi aſſumpſit; ab ipsâ appellatione Catharinæ Senenſis purisſimæ Virginis, & Mariæ Magdalenæ fortisſimæ pœnitentis virtutes auſpicata: Catharinæ innocentiam, dum illibatum animi candorem nequidem levi fœdæ cogitationis nebulâ offuſcatum unquàm ſenſit; Illa roſeam coronam cælitùs oblatam repudians, ſpineam elêgit: hæc è ſpinis contexto caput diademate coronavit;Si charitate in proximum exardeſcens Catharina purulento ulceri os virgineum admovens, repentè ſanavit: hæc puriſſimis labiis ſcabiem exoſculans, dum renitente naturâ putredinem hauſit, eâdem obſtupeſcente ſanitatem reſtituit. Nec Magdalenæ gemitus deſunt; quibus non ſuas,ſed alienas ſcelerum ſordes abluit, & non quatriduanum fratrem Lazarum revocavit ad vitam ſuarum contemplatione lacrymarum: ſed complures in lethali tumulo peccatorum jacentes exuſcitavit ad gratiam. Vtraque tamen dilexit multùm; alteri titulo charitatis remittuntur peccata: alteri, quia innocens, merita cumulantur; Quàm aptè ubere reddidit opere, quod utroque promiſit nomine. Sanctorum igitur albo adſcribendam cenſeo,

ſeo, ut Sanctitatis Veſtræ oraculo in unâ Virgine contractæ, connexæque virtutes, & Catharinæ innocentis, & Magdalenæ pœnitentis innoteſcant, & adorentur.

Palutius tit. Sanctorum Apoſtolorum Presbyter Card. Palutius Albertonius.

Redeuntis ad cor Mariæ Magdalenæ lacrymas æmulata pariter eſt Virgo innocens B. Maria Magdalena de Pazzis, non doloris jaculo expreſſas, ſed vulnere charitatis. Eò felicior, quòd non cecidit ad miſericordiæ pedes, tanquàm à fœdioribus vitæ maculis abluenda; ſed ab alienato paſsìm à ſenſibus animo ad divini oris oſculum Sponſo invitante pervênit. Eò admirabilior, quòd minora dimittentem Dominum non minùs ipſa dilexit; nec abundante delicto, ſuperabundavit & gratiâ. Hanc itaque nunc etiam ex ore Veſtræ Sanctitatis veritas ipſâ decernat in memoriâ Sanctorum univerſo mundo prædicari.

Cæſar tit. S. Ioannis ante Portam-latinam Presbyter Card. Raſponus.

Magni intereſt cùm Dei gloriæ, tùm hominum ſalutis, Beatiſſime Pater, tranſlatos ad cæleſtem patriam mortales eſſe quàm plurimos, de quorum perpetuâ felicitate certum nobis, exploratumque ſit; majore namque alacritate, & fiduciâ certiore, in ſtadio currimus, in quo plures partas victorias, & palmas relatas videmus. Eòque magis, ſi horum me-

moria in benedictione sit, & altaribus, & votis, & propitiationibus honoretur; minùs enim piget imitari, ut scitum est, quod celebrare delectat. Ne verò Sanctitas unicum prisci seculi decus videatur, sed nostra etiam ætas hac laude gloriari meritò possit, magni ad Ecclesiæ profectum momenti esse puto, si quemadmodùm tela ad ferienda corpora, sic exempla Sanctorum ad sanandos animos adhibeantur. Hæc autem ipsa multò adhuc efficaciora fiunt, cùm à sexu imbecilliore produntur, cùm solemne divinæ providentiæ sit, infirma hujus mundi eligere, ut fortia quæque non modò confundat, sed etiam roboret, & ad præclara facinora excitet, & impellat. Hæ omnes, Beatissime Pater, satis magnæ, satisque graves causæ mihi videntur, quamobrem expeditis jam omnibus, quæ ad causæ cognitionem præmittenda erant, dubitandum Sanctitati Vestræ nullo modo censeam, quin B. Mariam Magdalenam de Pazzis solemni appellatione sanctitatis, & cultu Sanctis Virginibus debito honorandum pronunciet, fidelibusque universis vitam ejus imitandam, & partam illi ingentibus meritis apud Deum gratiam per vota, & supplicationes ritè implorandam proponat.

Iacobus tituli Sanctæ Mariæ de Pace Presbyter Card. Ninius.

Non procul neque de ultimis finibus, Beatissime Pater, inventa est Virgo fortis B. Maria Magdalena de Pazzis, quæ toto vitæ cursu, divino afflante spiritu, agere, & pati fortia meditata est. Data in præsidium

ſidium Eccleſiæ militantis, ut validiori eſſet adjumento à primis annis ſe generosè accinxit ad certamina. Manus ab infantiæ vinculis vindicatas, charitate impellente, extendit ad pauperem, & aperiens os ſuum Sapientiæ, ſeveriſſimâ proſcriptione abdicavit à ſe omnes mundi illecebras, & mollia indumenta, ſciens ſpoliis non indigere indutam fortitudine. Animo ſemper ad patiendum expoſito experta eſt jejunia, vigilias, cilicia, pedum nuditatem, voluntariam paupertatem, ſui abjectionem, & profundam humilitatem. Virgo verè vigilans, & una de numero prudentum, cujus lucernam nunquàm extinctam cenſeo collocandam ſuper candelabro, ut luceat coràm hominibus, & in cordibus eorum charitatis lumen accendat.

Vitalianus tit. S. Agnetis Presb. Card. Vicecomes.

Florentia tunc verè floruit, quando hunc edidit virtutum candidiſſimum florem B. Mariam Magdalenam, quæ tota Deo, tota Cælo, quamvis ſata in mundo, opere, conſilio, ſermone, ac ſignis ſalutarem undequaque effundebat odorem; illius candorem non fœdavit impuritatis virus, virebat quidem inter charitatis flammas, & creſcebat inter inexhauſtum divini amoris fontem. Veneremur igitur, Beatiſſime Pater, hunc florem in Sanctorum viridario, Sanctitatis Veſtræ ſingulari, ac pervigili in eum pietate, Sanctorum cœtui adſcriptum, ut æternâ perfruens in cælis gloriâ, perenne in terris quoque percipiat à fidelibus obſequium.

Iacobus tit. S. Sixti Presbyter Card. Rospigliosius.

Beatissime Pater, B. Mariam Magdalenam niveus candor Virginitatis, ignea in Deum charitas, abstinentia propè inaudita, aliæque heroicæ virtutes Virginem sapientem penitùs probavêre. Quod & signis, antè & post ejus obitum, Beatæ sanctitatem cælitùs confirmantibus, prçclarissimè innotuit. Plùs sanè cum dilecto poterit, quæ plùs dilexit. Ac proindè, si à Sanctitate Vestrâ aris admoveatur, & Ecclesiæ universæ divinæ miserationis fontes aperiet; & quòd humanæ imbecillitati magis congruit, ad imitationis incitamentum præbebit nobis mulier fortis exempla virtutis, quæ in infirmitate perficitur. Hoc petit à Sanctitate Vestrâ decus Etruria, hoc Carmelitarum familia ornamentum, hoc Virginis Deo dicatæ solatium, hoc denique in arduis quoque necessitatibus res Christiana præsidium.

Franciscus Sanctæ Mariæ in Viâ-latâ Diaconus Card. Maidalchinus.

In B. Mariâ Magdalenâ de Pazzis ea semper fuit vitæ admirabilitas, & virtutis præstantia, ut æquissimâ lance ponderata Sanctorum cultu digna censeatur. Quare meum ego suffragium libentissimè appono, quò efficaciùs ad virtutem homines excitentur, & Ecclesia Dei pluribus luminibus augeatur, hoc præsertìm tempore, quo ope divinâ plurimùm indigemus, ut proindè novâ Sanctorum intercessione Christiana Respublica frui possit.

Fri-

Fridericus S. Nicolai in Carcere Diac. Card. Hassiæ.

B. Virginem Mariam Magdalenam de Pazzis Libani gloriam, & Carmeli decôrem, ut in cœtum Sanctarum Virginum referatur, meo quoque calculo dignissimam censeo, Beatissime Pater. Siquidem *hæc est Virgo sapiens, & una de numero prudentum*, quæ stultitiam, quam videbatur præferre nomine, sapientiam fuisse apud Deum ostendit: & lampade divini amoris oleo accensâ occurrens Sponso, & Sponsæ intravit cum eo ad nuptias. Quinimò, & ipsa est Sponsa, quæ à Sponso Christo annulo subarrhata, & ad exemplum Sponsi coronâ spinarum redimita *accepit coronam gloriæ, quam illi Dominus præparavit in æternum*. Age igitur, Beatissime Pater, ut quam vocavimus Beatam, invocemus Sanctam.

Carolus S. Cæsarii Diaconus Card. Carolus Barberinus.

Non minùs sapienter, quàm justè novum istud Carmeli germen in agrum militantis Ecclesiæ, Te jubente, producitur, Beatissime Pater, Beata inquam Maria Magdalena fertilis illius propago, quæ communi cum S. Theresiâ genita parente, ejusdem verticis gloria, suavissimo illum odore virtutum pariter replevit, & suâ sobole fœcundavit. Sacris itaque honoribus jungatur B. Petro Theresiæ observantissimo, æmula Theresiæ, quam abstinentia summa, asperitas sævissima, jugis corporis afflictatio adeò illi similem reddidere, ut ne singula texam,

ambo

ambo ſolo pane, & aquâ in annos plurimos victitarint; ambo innocentes victimæ pro ſeculi noxis ſeſe acerrimè cruentarint; ambo nudis pedibus, vel glacie rigente, graderentur. Tàm ardens inſuper Dei amor eos fecit æquales, ut miris raptibus ambos conſimili planè munere divina gratia dignaretur; ſed quò hæc clariùs erumpebant, eò illi altiùs occultabant; utque cætera divinitùs utrique collata decora ſileam, eximium certè fuit inclyta utriuſque proles. Etenim ſi matris gloria ſapientiſſimæ filiæ, qualis hujus fuerit? cujus alumnæ tantâ virtutum ſegete floruêre, ac efflorescunt in dies, ut duplici nomine, & oculatus, & propinquus teſtis eſſe poſſim. Hæc igitur pretioſa margarita non procul, nec de ultimis finibus; ſed è propinquo advecta, & ipſa Eccleſiæ theſauro inferatur, Beatiſſime Pater, ſicque ſocios veneremur in Aris, quos conſimili præmio muneratos experimur in Cælis; indèque fideles omnes, maximè Cœnobitæ, & Sanctimoniales habeant, quod perpetuò intueantur, habeant, quod ſedulò imitentur.

Decius S. Euſtachii Diaconus Card. Azzolinus.

Beatiſſime Pater, B.Maria Magdalena, cujus vita in Spiritu-Sancto, & igne divini amoris incendium fuit, verè optimam partem elêgit, quando non pedibus ſed cordi Domini tota adhærens hauſit flammas in gaudio de fontibus Salvatoris, omnia ſperans, omnia ſubſtinens, omnia vincens. Innixa ſuper

per dilectum suum, suprà sexum, suprà sensum, suprà humanitatem elata sensit, quàm suavis est Dominus: tenuit eum, nec dimisit, donec dilectio fortis, ut mors, revelavit amanti faciem dilecti sui in meridie æterni amoris deliciis affluentem. Quò igitur divinæ justitiæ jacula avertantur à nobis, nihil sanè opportunius censeo, quàm in aris exaltatam objicere Angelo percutienti Columbam Deo dilectam, pacis ministram, quæ os suum aperuit sapientiæ, & lex clementiæ in linguâ ejus: Hostibus verò mulierem fortem, quæ stat in virtute Dei, sicut turris David ædificata cum propugnaculis: Mille clypei pendent ex eâ omnis armatura fortium, quibus in nos Dei miserentis benignitas, & in hostes nostros gladius devorans convertatur.

Franciscus Maria SS. Viti, & Modesti Diaconus Card. Mancinus.

Petrum de Alcantarâ jure sequitur, Beatissime Pater, altera Theresia, paribus referta virtutibus, nova Carmeli gloria, Beata inquam Maria Magdalena de Pazzis. Debebatur profectò huic Virgini in ipsomet ortu auspicatissimum Catharinæ nomen, cùm eam cælestis Sponsus duarum instar Alexandrinæ, & Senensis esset annulo pariter subarrhaturus, debebatur in ingressu Monasterii & Mariæ Magdalenæ nomen, quia divino amore saucia dilexit multùm, & supernis intenta contemplationibus sæpissimè in extasim rapiebatur. Quid loquar de heroicis ejus virtutibus! quid de miraculis, cùm

tota

tota ipsius vita nihil aliud, quàm miraculum fuerit! imò & mors detestantis in feretro positæ, prodigiosè conversâ dextrorsùm facie, impuros à sinistris astantis adolescentis mores. Vnum superest, Beatissime Pater, ut cùm recenter Rosam Peruanam Beatorum hortis inserueris, lilium Florentinum Sanctorum quoque viridario inferas, ut Romanæ Ecclesiæ Sponsus, qui candidus est, & rubicundus, rosis simul, & liliis Tuâ manu coronetur.

Angelus Sancti Angeli in Foro Piscium Diaconus Card. Celsus.

Maria Magdalena de Pazzis non quidem mulier in civitate peccatrix, sed Virgo in Sanctimonialium domo cum Deo amantissimè, & conjunctissimè vixit, tranquillo sedens animo secùs pedes Domini, & ipsius ex ore excipiens verba, & custodiens. Quamobrem Christi oraculo Beata meritò dicenda est, quæ audiit verbum Dei, & custodivit illud. Aequum porrò videtur, Beatissime Pater, ut judicium Christi Ecclesia judicio suo consequatur, & post tot præclara miracula, totque eximiarum virtutum exempla, illi per Christi Vicarium Sanctorum honores decernantur.

Paulus Sancti Georgii Diaconus Card. Sabellus.

Inæstimabiles virtutum margaritæ virgineam B. Mariæ Magdalenæ de Pazzis animam ab ipsâ infantiâ ornavêre. Inter omnes enituit singularis in

Deum

Deum charitas, quâ vivebat ipsa jam non ipsa, vivebat verò in ipsâ Christus: Eximio hoc Sponsi amore perpetuâ velut extasi extrà se rapta Magdalenæ anima in Cælo magis habitabat, ubi amabat, quàm in corpore, ubi animabat: charitatem reliquæ virtutes comitatæ sunt, ancillæ reginam: virtutes maxima miracula consecuta fuêre, quibus vivens, & post mortem coruscavit. Tam illustrem fœminam dignissimam censeo, quæ in album Sanctarum Virginum referatur, Catharinæ Senensi non dissimillimam. Habeat igitur per Te, Beatissime Pater, Civitas florum virgineum florem hunc è Cælo novum.

Sigismundus S. Mariæ in Domnicâ Diaconus Card. Chisius.

Rationi congruit, Beatissime Pater, ut B. Maria Magdalena de Pazzis publicam venerationem, ac totius fidelis Orbis cultum obtineat, nam & summæ abstinentiæ rigor, & divini amoris præstantia, vitæ, morumque admirabilis sanctitas dignam meritò eam reddiderunt, ut *particeps fieret Dominicæ passionis*; undè *certa, atque secura redditur expectatio promissæ beatitudinis*, præsertìm in Virginibus, *quæ sequuntur Agnum quocumque ierit*.

Stephanus Vgolinus Patriarcha Constantinopolitanus, Assistens.

Beatissime Pater. Evangelica olim in civitate peccatrix S. Maria Magdalena, quòd peccatorum *Vota Dominorum Prælat.*

 pœ-

pœnituerit, & lacrymis pedes Domini ſemel rigaſſet, illius ore promeruit Sanctam pronunciari. Quis igitur hæſitet Sanctorum albo adſcribi poſſe Beatam Mariam Magdalenam de Pazzis, quæ culpas timens, quibus carebat, quamvis labe nullâ candorem virginalis pudicitiæ denigraſſet, flevit tamen, ac ſi graviſſimis culpis obnoxiam duxiſſet vitam, & Crucifixi imaginem non ſemel, ſed aſſiduis penè lacrymis deterſit.

Iacobus Altovitus Patriarcha Antiochenus, Aſſiſtens.

Perſpectis iis, quæ de B. Mariâ Magdalenâ de Pazzis, præclaris virtutibus, miraculiſque, quibus mirificavit eam Dominus, Sacrorum Rituum Congregationis monumenta teſtantur; glorioſum Deo futurum exiſtimo, ac Chriſtianæ Reipublicæ fructuoſum, ut huic eximiæ ſanctitatis Virgini cæleſtes honores à Sanctitate Veſtrâ decernantur.

Camillus de Maximis Patriarcha Hieroſolymitanus, Aſſiſtens.

Beatisſime Pater. Apoſtolici temporis charitatem ab hoc ſeculo alienam non eſſe B. Maria Magdalena de Pazzis exemplo ſuo oſtendit, quæ alteram Magdalenam Chriſti diſcipulam, & amantem, ut nomine, ità & virtute expreſſit. Illa Chriſto viventi familiaris fuit, hęc glorioſo. Illa neglectis Marthę negotiis optimam partem elêgit; hæc domeſtica negotia otio nectens cõtemplationis, etiam dum

acu

acu pingeret extrà sensus posita, opus absolutissimè peragebat. Illa ab Angelis septies in die ferebatur in Cælum, hæc sæpiùs per plures dies in ecstasim rapta, Cæli deliciis fruebatur. Vtraque verò ab omni materiæ concretione soluta, sibi & mundo mortua vixit; sed unum est, in quo typus prototypon vicit, quòd illa aliquando peccatrix, hæc semper innocens fuit. Nunc autem uni Archetypo adhærentes unum sunt, nisi quòd hæc aliquid minus ab illâ habere dignoscitur; idque nemo ipsi conferre potest, nisi Sanctitas Tua, Beatissime Pater, ut nimirùm Sanctarum Virginum fastis adscripta publicæ venerationi, & imitationi exponatur.

Aegidius Columna Archiep. Amasiensis, Assistens.

Etsi plurima sunt, quæ suadere possunt, Beatissime Pater, ut B. Mariam Magdalenam de Pazzis Sanctarum Virginum numero adscribas; tamen illa mihi ratio nunc succurrit proponenda, ut videlicèt in Ecclesiâ quemadmodùm habemus Mariam Magdalenam exemplar pœnitentiæ, ità habeamus alteram Mariam Magdalenam exemplar innocentiæ.

Franciscus Caëtanus Archiep. Rhodiensis, Assistens.

B. Mariæ Magdalenæ de Pazzis vita, si vel ab ipsis incunabulis inspiciatur, tota miraculum est, Beatissime Pater. Nihil in illâ nisi sanctum, nisi

pium, nisi divinum, nisi mirabile. Innocentia nunquàm amissa: virginitas semper illibata: charitas in Deum quotidiè intensior: amor in proximos ubique exæstuans: odium sui perpetuum: humilitas profunda: contemplatio sublimis: conversatio plerùmque in Cælo: revelationes, visiones, ecstases, raptus, transitus deniquè assidui in statum planè Deificum. Ad hoc ergò juge miraculum, cùm alia complura tàm antè mortem, quàm post mortem miracula antecesserint, de quibus utrùm ex Deo fuerint, nec-nè? jam dubitare sine temeritate non possumus; censeo, Sanctissime Pater, deveniri posse, quandocumque Sanctitati Vestræ placuerit, ad ejusdem Beatæ solemnem Canonizationem.

Franciscus Nerlius Archiep. Florentinus, Assistens.

Quòd arbori cognoscendæ certissimum argumentum à fructibus duci, Veritas ipsa pronunciaverit; de fructibus, & operibus B. Mariæ Magdalenæ reticêre non possum, rem famâ multis fortè non ignotam, sed experientiâ mihi peculiariter, serióque compertam. Viget post annum sexagesimum in antiquæ sanè laudis Monasterio, sed optimis ipsius institutionibus, exemplis, jugique consuetudini longè diligentiùs exculto, disciplina, & sanctitas ejus tàm viva, tàm incorrupta, tàm recens, ut illud nulli prorsus alteri Sanctimonialium, vel religiosissimo cœtui concedere profectò crediderim. Cæterùm B. Mariæ Magdalenæ de Pazzis

olim

olim Florentiæ, nunc Empyrei nobili Civi, si placuerit Sanctitati Vestræ, Sanctorum honores decernendos esse planè sentîrem.

F. Thomas de Sarriâ Archiep. Tarentinus, Assistens.

Confluxerunt in hanc Virginem summa illa, quę singulariter admiramur in Sanctissimâ Deiparâ, flos puritatis nullo unquàm vel primo impuritatis motu afflatus, humilitas infrà omnem creaturam abyssata, lumen altissimæ contemplationis à primo infantiæ suæ diluculo nunquàm eclypsatum, tormentorum Christi patientis familiarissima participatio, denique ingens sub Cruce desolatio. Proindè Sanctarum Virginum albo intrepidè adscribendam puto Viraginem, cui talia cum Divâ Virgine tàm singulariter fuerunt communia.

Stephanus Brancatius Archiepiscopus Adrianopolitanus, Assistens.

In eximiâ virtutum lance Mariæ Magdalenæ de Pazzis eò deventum est, Beatissime Pater, ut evidenti miraculorum attestatione nullum omninò reliquerit locum ambigendi prudenter, an & degens olim in terrâ fideliter obsequium præstiterit Deo, & nunc post obitum cum Deo feliciter regnet in Cælo. Quare illi à Sanctitate Vestrâ (cui soli datum est etiam de Cælitibus ferre sententiam) sentio unâ cum publico cultu decernenda esse Regni cælestis insignia. Suprà candelabrum luceat ista

lu-

lucerna ardens divini amoris igne, quam per revelationes, contemplationes, raptus, prophetias, aliaque mirabilium virtutum dona, veluti flammas lucidissimas Spiritus-Sanctus voluit illustrem.

Iacobus de Angelis Archiepiscopus Vrbin. Assistens.

Sanctitatis titulus soli divinitati congruens, Christi Domini amore communicatus humanitati, meritò debetur B. Mariæ Magdalenæ de Pazzis; ipsa etenim, Divo Augustino stipulante, spirituale cum Christo matrimonium contraxit, dum ineffabili divinitatis cum humanitate conjugium, videlicèt *Verbum caro factum est*, idem Augustinus in ipso Mariæ Magdalenæ corde sanguineis, & aureis scripsit characteribus; postmodùm sacrosanctum hujusmodi matrimonium Christus ipse ratum habuit, dum Mariam Magdalenam cælesti annulo subarrhatam nuptiali diademate Crucis, id est, spineâ coronâ redimivit. Cùm igitur Sponsa Viri sui radiis coruscare debeat ornata, jure optimo B. Maria Magdalena à Beatitudinis Vestræ sanctissimis manibus, quæ solæ dignè coronant in terris, debitam sanctitatis exposcit *coronam, quam ei Dominus præparavit in æternum*.

Federicus Vbaldus Archiepisc. Cæsareæ, Assistens.

Aequum planè censeo, & ædificationi Ecclesiæ opportunum, B. Mariam Magdalenam de Pazzis

in Sanctorum numerum Sanctitatis Vestræ oraculo cooptari, cùm per omnes cucurrerit heroicarum virtutum gradus, quibus itur ad Cælites. Eximiam ejus vitæ sanctitatem complura, eaque magna miracula comprobarunt. Restat nunc, ut Sanctitas Vestra ejus exemplum proponat fidelibus imitandum, ex quo discant *Iugum Domini suave*.

Franciscus Maria Phœbeus Archiepiscopus Tarsensis, Assistens.

Beatissime Pater. Angelicæ puritatis B. Mariæ Magdalenæ idoneum sanè, ac solidum argumentum existimo, quòd corpus illius elatum impuri adolescentis præsentiam perferre nequiverit: ac si jam tunc diuturnâ candidissimæ animæ consuetudine edoctum, vel quasi in illo virginitatis lilium reflorescens ac vegetans, animæ munus expleret, sibi adhuc exanime, ad fugam illecebrarum resumpto spiritu reviviscerет. Itaque meritò insigne illud incorruptibilitatis, ac fragrantiæ privilegium obtinuit, quòd se à carnis contagione, tùm nuda caro, prębere scivit immune; Et quę *Christi bonus odor in omni loco* etiam sepulchrali, immarcescibili coronâ in Cęlis redimita est, Sanctorum cultu in terris colenda, super candelabrum Ecclesię à Sanctitate Vestrâ optimo jure imponetur.

Carolus de Vecchiis Archiep. Athenarum, Assistens.

Hoc potissimùm tempore, quo Sanctitas Vestra Re-

Regum pietatem ad Christianam religionem adversùs immanissimos hostes tutandam excitat, atque exemplo suo compellit: congruenter atque opportunè factum iri censeo, ut B. Marię Magdalenę de Pazzis heroicâ virtute, ac miraculis pręclarissimę cultus solemni Canonizationis ritu augeatur. Etenim si Beata hæc Virgo, dum in terris degeret; quotidiè, uti compertum est, militantis Ecclesię non pacem tantùm, sed triumphos etiam à Deo, fusis lacrymis, ipsum quoque sanguinem datura efflagitabat; sperandum profectò est, hanc ipsam Virginem, dum in Cęlis modò triumphat, pręsentia rerum discrimina respiciẽtem validiori commendatione periclitanti Ecclesię suffragaturam.

Bernardinus Roccius Archiep. Damascenus, Assistens.

Prudentissima Virgo Beata Maria Magdalena de Pazzis, Beatissime Pater, divini Sponsi nuptiis à pueritiâ statìm adspirans, ne illo adveniente excluderetur ab ingressu, in divinâ obsequelâ ità nunquàm dormitavit, aut dormiit, ut suis simul in manibus fulgentissimę vitę accensam perpetuò lampadem, suo simul in vase paratum semper habuerit oleum affluentissimę charitatis. Alienato passìm à sensibus animo, cùm Deo se jugi contemplatione continenter impenderet, adhuc ipsa sese charitate summâ, ac demissione altissimâ in proximorum ministeria etiam vilissima erogabat. Tàm parca ciborum, quàm larga pœnarum, torqueri eduliis, sup-

pliciis

pliciis refici videbatur. Meritò igitur adeò vigilem, & paratam cęlestis illam Sponsus suum in Cęli thalamum recepit ad nuptias immortales. Liceat proindè & mortalibus in terris per Sanctitatem Vestram epithalamium illi canere Sanctitatis.

Fr. Ioseph della Corgna Episc. Vrbevetanus, Assistens.

Beatissime Pater. Tot virtutum decora in gradu heroico B. Mariæ Magdalenæ de Pazzis, tot ab eâ patrata miracula, tàm frequentes, ac ferè continui secessus mentis à corpore, quibus in terris degens ad Angelorum consortium ascendebat, ut cælestibus potiretur gaudiis, deliciis affluens, innixa super dilectum suum, satis superque suadere arbitror, Sanctitatem Vestram tutò posse hanc Christi famulam Sanctorum fastis ascribere. Verùm spectatâ ingenti charitate, quâ Sanctam Dei Ecclesiam prosequebatur, ità ut illam indesinenter quotidianis precibus, & votis rerum omnium Domino commendaret, ad hoc ipsum cæteras Moniales vehementer excitans; referendæ gratiæ nomine congruere maximè censeo, ut Sanctitas Vestra, quæ singulari Christiani populi beneficio, militantis Ecclesiæ visibile caput existit, hanc Christi Sponsam in Ecclesiâ triumphanti regnare declaret, & cultum Sanctis exhiberi solitum decernat illi, quæ vivens Ecclesiæ Sponsæ Christi decertanti in terris, suis deprecationibus, prodesse nunquàm destitit.

Paulus Aemilius Alterius Episcopus olim Camerinensis, Assistens.

Maria Magdalena inter Virgines prudentissima lampadem oleo sanctarum operationum refertam, ut cælesti Sponso diu, noctuque lucêret, sub humilitatis modio conservavit, dum vixit, inextinctam. Tuum modò est, Pater Sancte, qui Sponsi vices geris in terris, illam super Ecclesiæ candelabrum ponere, ut *luceat in æternum omnibus, qui in domo Dei vivent*.

Gregorius Bolognettus Episc. olim Reatinus, Assistens.

Beatissime Pater. B. Maria Magdalena de Pazzis heroicis ditata virtutibus, eximiâ charitate, vitæ austeritate, abstinentiâ penè incredibili, ac miraculorum splendore mirabiliter præluxit, eamque Christus Dominus, quem ab ineunte ætate usque ad extremum vitæ spiritum ardentissimè adamavit, in ejus Sponsam annulo suo subarrhavit, & coronâ spineâ redimivit, ab eodem in Cælis ei *impositam esse coronam de lapide pretioso*, jure merito declarandam censeo.

Laurentius Gavottus Episcopus olim Vintimilliensis, Assistens.

Venienti Sponso, Beatissime Pater, ornantes lampades suas occurrunt Evangelicæ virgines: Omnibus decôra virtutibus occurrit & Maria Magdalena.

na. Timentes illæ proprii luminis insufficientiam, prudenter quidem *miserunt alias ad vendentes, ut emerent sibi*: Cælestium incremento donorum in bonis operibus hæc semper abundans, longè prudentiùs omnibus diebus vitæ suæ verbo, & exemplo paratas solicitè voluit, quandocumque nocturno mortis audito clamore, nec operam perdidit, quæ decedentium plurimas videre meruit coronatas in Cœlo. Illæ, Evangelistâ narrante, quia prudentes, intraverunt cum Sponso ad nuptias: prudentiorem intrasse (Te Summo Pontifice meritò annuente) solemnioribus gaudiis nunciabit Ecclesia.

Iosephus Maria Suaresius Episcopus olim Vasionensis, Assistens.

Beatissime Pater. Plenum quidem gaudium est in Cælo, ubi multiplicatâ gente non magnificatur immensa, & sempiterna lætitia, sed abundat aureolis, fitque ad eam accessio quamvis circumscripta, & temporaria; utque imago vocis resultat in locis concavis, ità plausus hinc ad nos resilit, dum laudes Cælitum increbrescunt, & illi cultum Sanctorum decreto Vestræ Sanctitatis assequuntur. Id in B. Mariâ Magdalenâ de Pazzis eveniet, quæ professa pœnitentiam assumpto prænomine S. Mariæ Magdalenæ præmicantis hac virtute in specu nostratis Provinciæ, fuit à Christo donis supernis dotata, & sponsa cooptata; S. Heliæ, ac S. Theresiæ spiritum duplicem sororibus à se delectis innocentiæ

nempè depositum, & gratiæ hæreditatem reliquit; jamque gestans phialam odoramentorum, oleumque in lampade coràm Agno parte potîtur optimâ. Quid-ni ergò consonet meum suffragium potiori calculo Vestræ Sanctitatis, quæ veluti B. Petrum de Alcantarâ propter prænominis, etiam lacrymarum, ostentorumque similitudinem Sanctum statuet suprà firmam petram in augustissimâ S. Petri Principis Apostolorum Basilicâ; sic & istam B. Mariam Magdalenam de Pazzis in Vrbe florentissimâ Etruriæ natam illustrabit natali sanctitatis in illo colle Vaticano intrà Etruriam sito, ut cunctis Christianis venerabundis benignum, atque *beneficum Sydus illucescat, & Carmeli exaltatione exultatio augeatur.*

Gaudentius Polus Episcopus Amerinus, Assistens.

B. Maria Magdalena de Pazzis, Beatissime Pater, propè ab infantiâ Parthenonem ingressa, Magdalenæ nomen implevit. Meliorem enim partem elêgit, conjunctâ semper Seraphicâ charitate cum Deo, & adhuc omni charitatis ministerio occupata cum proximis, Mariam cum Marthâ conjunxit. Suffragantibus igitur virtutibus ipsius, atque miraculis; si Sanctitati Vestræ videbitur, Mariæ, & Marthæ in Sanctarum cœtu censeo aggregandam.

Fr. Bonaventura Theulus Archiepiscopus Myrensis.

Ex virtutum floribus, Beatissime Pater, qui per B. Mariam Magdalenam, de quâ nunc agitur, ex Carmeli vertice inter flores constituto, cęlestem redolentes odorem, in sacerdotali terrâ apparuere virentes. Vnicum venerabundus adverto, purpuream scilicèt rosam charitatis. Per ipsam enim vel fragrans odore, vel flagrans amore, in Deitatis odorem pura juvencula ad Sponsum currebat anhelans; quem inventum, & nunquàm dimissum (eique unita per gratiam) vel spirantem in Cruce, ejus vulnera sugens, vel regnantem in Cælo, ejusdem majestate gaudens, suum Sponsum contemplatione amplexabatur assiduâ, à quo & spineâ coronâ decorari, & annulo aureo meruit subarrhari. Ob hunc florem conspicuum, & plures alias sui candidissimi animi dotes, Iesus puritatis amator, plurima (ut probatum habemus) operatus est miracula. Itaque sicut Virginum choro ipsam in Ecclesiâ triumphanti credimus dignissimè junctam, sic in Ecclesiâ militanti earumdem coronæ, ad sacra cultûs obsequia, fidelium cum plausu, inserendam humiliter censeo.

Matthæus de Ianuario Archiepiscopus Rheginus.

B. Maria Magdalena de Pazzis ex suo amore in Deum verè divino, in proximum singulari rosas: ex mundi contemptu lilia carpsit; Vndè *bonus Christi odor fuit* in Carmeli vertice fragrans virtutibus,

ceu

ceu foliis coruſcantibus in gyrum emiſsis: indè candidis decôra veſtibus roſas ipſas, & lilia manibus geſtans, unâ tandem cum virginibus Agnum in Cęlis ſequitur, in vitâ, & poſt mortem excellens miraculorum gloriâ, quæ eam dignam prædicant, ut illi per Sanctitatem Veſtram publici decernantur honores.

Ὁ Ταπεινὸς Μητροπολίτης Δεβρῶν Ὀνούφριος ὑπέρτιμος, καὶ ἔξαρχος δευτέρας Μακεδονίας ἰδίᾳ χειρί.

Ἐπειδήπερ (μακαριώτατε καὶ σεβασμιώτατε Πάτερ) περὶ τῆς μακαρίας Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς δὲ πάτριοις ὀνομαζομένης λεκτέον μοι δεῖ, θαρσαλέως ὁμολογῶ, τὴν τοῦ νοός μου δύναμιν οὐδὲν τὸ σύνολον ἰσχύειν, διότι ὁ ὑπερθαύμαστος αὐτῆς βίος πάντα νοῦν ἀνθρώπινόν τε, καὶ ἀγγελικὸν ἀσυγκρίτως ἐκπλήττει, καὶ (εἰ ἔξεστιν οὕτως εἰπεῖν) τὸ θαῦμα ὑπερβέβηκε. Τίς ἄρα ἱκανὸς (ὁσία ἔνδοξε) ὃς διὰ βραχέων τὴν ὑπὲρ τὴν φύσιν, καὶ ἄϋλον σου πολιτείαν ἀξίως ἐξειπεῖν δυνήσεται; ἐν σώματι μὲν οὖσα, ἐν σώματι ἦς, ἢ ἐκτὸς τοῦ σώματος; οὐκ οἶδα. τοῦτο μόνον οἶδα, ὅτι εἰς ἀεὶ πάντοτε πρὸς τοῦ νυμφῶνος τῇ θύρᾳ καρτερῶς εἱστήκεις, διὰ χειρῶν κατέχουσα οὐ μόνον τὴν λαμπάδα τῆς πίστεως ἄσβεστον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀγγεῖον μετὰ τοῦ ἐλαίου, δηλαδὴ τὴν καρδίαν τοῦ νυμφίου τῷ ἔρωτι πλουσίως λιπανθεῖσαν, ὡς μία τῶν φρονίμων πέντε παρθένων. Δίκαιον οὖν εἴη ἂν (Μακαριώτατε Πάτερ) ὑπὸ τῆς ὑμετέρας Ἁγιωσύνης, θείᾳ ἑορτῇ συνδεθεῖσαν ἐχούσης τὴν ἀσφαλῆ διασάφησιν τῶν Λογίων οὐρανίων, τοῖς ἱεροῖς βωμοῖς ἐμβιβασθῆναι τὴν δὲ

τὴν οὕτω καθαρὰν, καὶ ἄμωμον παρθένον, περιβεβλημένην ἐν ἄνθεων ποικιλίᾳ τῶν ἀρετῶν, τουτέστι, πίστεως, ἐλπίδος, ἀγάπης, ἁγνείας, σωφροσύνης, ἐλεημοσύνης, νηστείας, προσευχῆς, ὑπομονῆς, καρτερίας, καὶ τῶν ἑξῆς, μάλιστα δὲ ὡς τὰς τοῦ πονηροῦ ἐνέδρας ἀνδρειοφρόνως νικήσασαν. Σύνταξον οὖν αὐτὴν σὺν ταῖς οὐρανίοις Εὐ-φίμοις παρθένοις, ὅπως διὰ τῶν αὐτῆς πρεσβειῶν ἡ σὴ μακαριότης εἰς διόρθωσιν, καὶ ἀσφάλειαν τῆς ἐμπεπιστευμένης σοι Ἐκκλησίας σῶος, καὶ ὑγιὴς διατηρηθῇ.

QVOD, ut in omnium notitiam veniat, Latinitate donamus.

Onuphrius Constantinus Metropolita Debrarum, & Secundæ Macedoniæ Exarchus.

Cum mihi, Beatissime, & Venerabilissime Pater, de B. Mariâ Magdalenâ de Pazzis dicta dicendum esse oporteat, constanter profiteor, intellectûs mei virtutem ad nihil prorsus prodesse, quia miraculosa ejus vita omnem intellectum humanum scilicèt & angelicum longè incomparabiliter attonitum reddit (& si ità licebit dicere) miraculum ipsum superavit. Quis igitur sufficiens erit, ô gloriosa Beata, qui brevi verborum circulo supernaturalem, & immaterialem tuam politicam dignè exprimere poterit? In carne cùm esses, in carne nec-nè eras, an extrà carnem? ignoro quidem; hoc autem certò scio, te semper propè sponsalis thalami januam constanter permansisse, habentem præ manibus non solùm lu-

lucernam fidei ſemper accenſam, verùm etiam & vas cum oleo, hoc eſt cor Sponſi amore repletum, tanquàm una ex quinque virginibus ſapientibus. Aequum igitur eſt, Beatisſime Pater, ut Sanctitas Veſtra, cui cæleſtes veritates divina alligavit auctoritas, ſacris aris admoveat tàm puram, & immaculatam Virginem, circum amictam florum varietate, virtutum ſcilicèt, fidei nempè, ſpei, charitatis, puritatis, caſtitatis, eleemoſynæ, jejunii, orationis, patientiæ, conſtantiæ, cæterarumque omnium, & præſertìm ut generis humani hoſtis cavillationes viriliter ſuperantem. Compone igitur eam cœleſtibus alumnis virginibus, ut precibus illius Beatitudo Tua ad normam, & ſecuritatem traditæ tibi Eccleſiæ ſalva, & incolumis circumcuſtodiatur.

Ioſeph Ciantes olim Epiſcopus Marſicenſis.

Hauſimus ex fontibus Patrum illum eſſe Sanctum, Beatisſime Pater, qui Fide perfectè eſt credulus, & Spe inconcuſsâ eſt firmus, atque Charitati perfectè eſt deditus. Cùm itaque in B. Mariâ Magdalenâ de Pazzis hæc omnia comprobentur, & in primis cùm in Charitatis notis fuerit inſignis, eò quia omni culparum labe abſtinuerit, & ad veram ſolidamque perfectionem, & bonorum conſequutionem vitæ curſum direxerit, denique ipſis in bonis ſibi, penè dixerim, connaturalibus innutrita conquieverit, ideò in hac ſum ſententiâ, ut eidem Sanctorum cultus ſolemniter decernatur.

Vin-

Vincentius Vincentinus Episcopus Hieracensis.

B. Mariæ Magdalenæ de Pazzis præclaræ virtutes, & admirabilia, quæ Deus eâdem intercedente operari dignatus est, eximiam ejus sanctitatem, & summam Dei in illam benevolentiam mirè testantur. Nam præfervidæ adolescentiæ motus ab eâ cohibiti, ne aliquam ejus pudicitiæ notam incurrerent, susceptum arctioris vitæ institutum, pœnis ultrò irrogatis corpus edomitum, & illa omnium virtutum comitatu instructa, charitatis ardor in Deum, velut quidam clarissimi eximiæ ejus sanctitatis radii præfulgent. Prætereà quàm piè, ac religiosè ergà Deum se gesserit, clarissimè ostendunt signa suprà humanam conditionem, ejus precibus, ac meritis publicè, ac omnibus admirantibus conspecta in vitâ, & post mortem. Quo fit, ut dignam eam existimem, quam Sanctitas Vestra Sanctis perpetuò cum Deo regnaturis adscribat, omniumque fidelium cœtus in hujus vitę malis sibi apud Deum Patronam adsciscant.

Vincentius Candiottus Episcopus Balneoregiensis.

Virgo Catharina de Pazzis, de Pazzis quasi per antiphrasim una de numero prudentum, non sine numine nomen Mariæ Magdalenæ assumpsit, quia Sacratissimæ Virginis Mariæ Virgineum candôrem, & Magdalenæ pœnitentiam amplexa est. Inter cætera admiranda, quæ gessit, comprobatur, vivam sui

ipsius motum amisisse per ecstasim, mortuam sui ipsius motum recuperasse per antipatiam mali, ut re verâ ostenderetur semper viva, quæ *in Domino obiit*, *& sicut tenebræ ejus, ità & lumen ejus*. Quare etiam viva, quasi mortua, cibo quandoque non utebatur: & mortua, quasi viva, incorrupta permanet, *quisque currit in odorem unguentorum suorum, & veluti oleum effusum nomen ejus*; non semel multiplicavit oleum, tanquâm una ex iis, *quæ sumpserunt oleum secum, & intraverunt cum Sponso ad nuptias*. Digna est ergo, cui canonico ritu Sanctarum Virginum honores jure merito decernantur.

Philippus Iacob Episcopus Policastrensis.

Beatissime Pater. Heroicæ virtutes Beatæ Mariæ Magdalenæ tanquàm septem aurea candelabra antè conspectum immaculati Agni emicuêre. Charitas, quâ fœtidissimas plagas infirmę Sororis excolebat. Virginitas, cujus immaculatum florem servans, beatiùs illi visum est in carne imitari vitam angelicam, quàm ex carne numerum fidelium augêre. Obedientia Confessorem celebrantem expectans, dum animam ageret, obediendo propositis, & illi subjacens. Fides, cujus Symbolum rusticanis puellis docens, ecstasim sæpissimè experiebatur. Humilitas, quâ tumidum quod superbia, elatumque redderet, humilitate explanaret. Abstinentia, cujus quotidianus cibus quinquennio solus panis, & aqua fuit. Et demùm amor in Ecclesiam Dei Sponsam;

pro

pro quâ quotidianas divinæ majeſtati preces effundebat. Meritò igitur à Sanctitate Veſtrâ univerſalis Eccleſiæ capite publicos illi eccleſiaſticos honores reſponderi judicarem.

Marcellus Phylonardus Epiſcopus Aquinas.

Beatiſſime Pater. B. Maria Magdalena de Pazzis Florentina nobilis Monialis Carmelitici Ordinis, & illibatę virginitatis flore nobilior, Italici ſplendentiſſimum Cæli jubar, videtur ſimillima in virtutibus, ac donis ex alto acceptis B. Petro de Alcantarâ. Propterea divino conſilio factum eſt, ut pari gradu cœtibus Sanctorum adſcribantur; ſicq; uterque ſexus habeat ſpiritualis lætitiæ peculiare argumentum. Nam & ipſa ab incunabulis futuræ ſanctitatis ſpecimen dedit, & orationi vacando, ſaluti animarum conſulendo, proximorumque egeſtati; habitum religioſum Carmelitici Ordinis jam Heroina induit, & inter limites ſui Monaſterii propriâ cellulâ contenta, collocutorium abhorrens, colloquia ſolùm cum Deo miſcêre, ſeceſsûs amica. Virgo enim de numero prudentum non alteri obviam ire didicit, quàm ſuo Sponſo Chriſto Ieſu; ſumpſit idcircò oleum, & aptavit lampadem ſuam, ut in tempore ejus adventûs prælucêret omnium virtutum meritis, & omnium chariſmatum donis. Hinc divini amoris æſtus, hinc ecſtaſis, hinc raptus, hinc illapſus, hinc irradiationes, hinc intuitiones & viſiones, hinc quies myſtica, quæ redolent anticipa-

tam beatitudinem, oſtendunt quantùm huic Virgini debitum ſit diadema decôris, quæ vel *mortua Chriſti bonus odor eſt*, neque in feretro jacens paſſa fuit à fœtido laſciviç ſordibus adoleſcente ſe aſpici. Fuit & ipſa aſſidua pœnitentia protracto jejunio in ſolo pane, & aquâ ad quinque annos cum *multâ patientiâ poſſidendo animam ſuam, & cum ſilentio præſtolando ſalutare Dei*; Quapropter juſtus Dominus comprobavit pluribus miraculis per teſtes fide-dignos relatis in tabulis ejuſdem ſanctitatem. Reliquum eſt igitur, ut Sanctitas Veſtra faſtis Sanctarum Virginum hanc Heroinam inſerat; ut ejus virgineæ ſanctitatis candôrem imitantes fideles, frangant libidinoſi Turcæ audaciam, & *meritò caſtitatis, & ejus profeſſione virtutis pacem conſequantur*.

Guarnerius de Guarneriis Epiſcopus Signinus.

Cæli captat favorem quicumque Mariæ Magdalenæ de Pazzis, quæ genus propemodùm à Cælo deducit, immortales optat honores; Nam quis negaverit cæleſtem ſortitam eſſe conditionem Virginem illam, quæ humanç ſortem ſupergreſſa mortalitatis, ne ſcintillam quidẽ æſtûs impudici ſuo ſenſit in corpore? Queq; adeò pudicitiam amavit, ut etiam mortua è mortis ſomno illius evigilaverit ad tutelam; Iacens enim in feretro, verita ne impudici adoleſcentis ſibi propinquantis afflatu aliquâ ratione afficeretur, faciem ex ſiniſtrâ ad dexteram omnium cum admiratione convertit. Sanctitas igitur Veſtra

aſcri-

ascribens illam Sanctorum ordinibus, de Cælo, deque Ecclesiâ benè merebitur, illius alumnam, hujus Patronam exornando.

Iosephus Palermus Episcopus Conversanus.

Beatissime Pater. Hortus virginitate conclusus, virtutibus floridus B. Maria Magdalena, innixa illi, qui pascitur inter lilia, suavissimum cur non efflaret odorem, quæ sicut virgula fumi ex aromatibus myrrhæ Dominicæ passionis, & thuris jugis orationis ascendit meritorum deliciis affluens? flos iste, Carmeli decor, cui gloria Libani data est, dignus videtur, quem Sanctitas Vestra Sanctorum corônet infulis; quò & lętetur Ecclesia, & placeat Deo in odorem suavitatis.

Ioannes Carolus Valentinus Episcopus Civitatis Ducalis.

Beatissime Pater. Virâgo ista, de cujus sanctitate hîc agitur, utrumque implevit nomen, & Catharinæ quod reliquit, & Marię Magdalenę quod in Carmelo assumpsit; cum Sanctâ Catharinâ Sponsum obtinuit Virginis filium: cum Sanctâ Mariâ Magdalenâ æstuavit, bullivit, arsit seraphico divini amoris incendio. Neutri harum ad rogum igniti pectoris defuêrunt aquæ, illi ut rigaret, huic ut flammeum cor temperaret; sed nec illi, nec huic aquę multæ potuerunt extinguere charitatem. Ergo cùm utraque jam assecuta sit in Cęlis optimam partem,

tem, quam elêgit in terris, dignisſimam affirmo hanc Mariam Magdalenam de Pazzis, quæ palàm deinceps honoretur in terris, tanquàm alteri Magdalenæ feliciter aſſociata in Cælis.

Camillus Piazza Epiſcopus Dragonenſis.

Gaudent in Cælis animæ Sanctorum, qui Chriſti veſtigia ſunt ſecuti. Gaudet ergo in Cælis Maria Magdalena de Pazzis, quæ dum in humanis agebat, *obſervavit omnes ſemitas Chriſti, & veſtigium pedum ſuorum conſideravit, nec receſſit à veſtigiis ejus.* Introduxit eam Sponſus in cellam, ne vagari inciperet poſt greges ſodalium ſuorum, & fœditate ſeculi commacularetur. *Introduxit in cellam vinariam, & ordinavit in eâ charitatem*, quâ mirabiliter excelluit. Sunt in omnium oculis virtutes ipſius, propter quas magnus illi honor, & exiſtimatio ſanctitatis, miracula quoque luce clariora ſunt. Quamobrem ęquum eſſe arbitror, ut Sanctitatis Veſtræ decreto cæleſtes B.M. Magdalenæ honores confirmentur, & nomen illuſtretur magis in ædificationem populorum.

Ioannes Laurentius Caſtilioneus Epiſcopus Anagniæ.

Famula Dei B. Maria Magdalena, de quâ ſermo eſt, Beatiſſime Pater, cùm natu minima eſſet, maxima ſanctitatis dedit indicia; Rebus enim divinis, & pręcipuè orationi aſſiduè incubabat, & procedens ætate, *quæ ſurſum ſunt ſapiens, in lege Domini, die, ac*

noćte

nocte meditabatur, adeò virtutibus omnibus decorata, ut invidiam inferis, mundo ſplendorem, cælo gloriam diffuderit. Animæ verò candor tantus fuit, ut aliquando ecſtatica, puritatis veſte induta præfulſerit; Quam integritatis lucem, vel poſt occaſum à juvene impuro ejus corpus intuente averſa, quaſi tunc orientem ſervavit: Quod prodigium, nec primum, nec noviſſimum proſecuta ſunt alia, ità numero, & qualitate conſpicua, ut digniſſimam, quæ Sanctarum Virginum catalogo aſcribatur, Sanctitate Veſtrâ annuente, humiliter exiſtimem.

Sebaſtianus Surrentinus Epiſcopus Trojanus.

Lætetur hodie deſerta, & invia, & exultet ſolitudo. Gloria Libani data eſt ei, & decor Carmeli; dum B.M. Magdalenam de Pazzis, novum procereq; ſanctitatis germen Eccleſiæ protulit. Eam ergo virtutum meritis, & miraculorum radiis præfulgentem inter Sanctos viſibilis hujus noſtræ Eccleſiæ proceres adſcribendam, & velut columnam in Templo Dei locandam cenſeo.

Franciſcus Pallejus Epiſcopus Heliopolitanus.

Sanctiſſime Pater, jampridē audiit B.M. Magdalena de Pazzis, veni Carmeli de vertice ad Agni nuptias, coronam à cæleſti Sponſo prẹparatam in ẹternum acceptura, ità promerentibus heroicis, quæ exercuit virtutum operibus; ſed ardentiſſimâ potiſ-

tiſſimùm charitate, cujus inextinguibili oleo plenam, ſemper & accenſam lampadem gerens, obviam ivit Chriſto Domino; nec-non teſtantibus multis antè, & poſt obitum patratis ab eâ inſignibus miraculis. Quare tantùm ſupereſt, ut hoc idem per ſolemnem Canonizationem Sanctitas Veſtra declarare velit, pro ſibi conceſſo divinitùs privilegio, & ità quo jam Eccleſia triumphans ſuperabundavit gaudio, eodem expleri militans ampliùs non tardêtur.

Franciſcus Cinus Epiſcopus Maceratæ, & Tolentini.

Beatisſime Pater. B. Mariã Magdalenam de Pazzis ſociam adjungere B. Petro de Alcantarâ in cultu, & veneratione apud mortales, ſicut apud Deum in virtutibus, meritis, & gloriâ vixit, opportunum adjudico. Teſtis enim ille, ſi adfuit è Cælo in exercitatione pœnitentiæ gementibus, paratum eſſe gaudium in futurâ vitâ, quale in cor hominis non aſcendit. Teſtis hæc fuit in terris ejuſdem ſupernæ dulcedinis affluentiam etiam in præſenti tantam à Deo impertiri, quantam cor hominis non capit; ſæpè enim cæleſti Sponſo repetebat: *Amor redi in te, tanti amoris incapax ego ſum*. Quamobrem contemporaneam utriuſque in Sanctorum faſtis adſcriptionem, peccatoribus fidem, & ad pœnitentiam incitamentum allaturam exiſtimo.

Ioannes Baptiſta Spinola Epiſc. Lunenſis Sarzanenſis.

Beatiſſime Pater. Florentia ſemper electisſimis floribus fragrans illibatum Eccleſiæ lilium aperuit Ma-

Mariam Magdalenam de Pazzis, quam Carmeli Virgines coluerunt, & annuente hac Sanctissimâ Sede jamdiù Beatam prædicaverunt. *Laudent* igitur eam in posterum *omnes generationes*, & si ità Sanctitati Vestræ videbitur, *Sanctum sit nomen ejus*; quandoquidem perfectionis ipsius argumenta id satis probant.

Iulius Caracciolus Episc. Melphiensis, & Rapollensis.

B. Maria Magdalena de Pazzis ardenti adeò charitate æstuavit, & duabus alis, & amore ergà Deum, & charitate ergà proximum ad sydera tendebat, ut nil mirum, si ad Cælos suis innixa flammis post exutam mortalitatem illicò avolarit, vel unâ hæc amoris flammâ summæ sanctitatis splendorem congeminavit. At in præsenti meritò videtur, ut lumine quoque fidei Dei Sponsam in Cælis regnare credamus; Idque tùm demùm fiet, cùm summa Apostolicæ Sedis auctoritas divino afflatu sanctam, atque adorandam pronunciet, quod æquum sanè arbitror, ac tantæ Virginis meritis, ac laudibus dignum.

Emanuël Brancatius Episcopus Ariani.

Quis unquàm ambigere potest, Beatissime Pater, inter prudentissimas Virgines adscribendam esse B. Mariam Magdalenam, quam divinus ille Virginum Sponsus ad æternas thalami sui nuptias meritò

ritò admisit. Ipsa enim vivens non solùm charitatis lucidissimam lampadem præ manibus continuò gestavit; sed etiam oleum sanctarum operationum, ut sapiens in vase servavit usque ad amantis Sponsi occursum; immò post obitum ejus virtutum dilucidissimam attestationem nobis præbuit prodigiosum olei incrementum, ut ostenderet tantæ Virginis *nomen tanquàm oleum effusum* in Ecclesiâ.

Franciscus Ravizza Episcopus Sydoniensis.

Beatissime Pater. Maria Magdalena de Pazzis ab ipsis incunabulis *dexteram armavit ad fortia*, & dum corpus in eisdem naturæ primitiis agebat humanitatis primordia, animus jam grandia meditabatur, primaque virtutum projiciebat fundamenta futuræ præludia sanctitatis. Adhuc infans abhorruit ætatis illecebras, ut adulta mundum consterneret, & omni curâ, ac studio interno ornatui inclinata, vanos despexit fucos, ut quò magis hominibus inculta, eò formosior Deo apparêret. Hisce principiis purissimæ vitæ præsagium secum ferentibus non imparem finem conjunxit. Siquidem divino amore, quo ferventissimè exardebat, coadjuvante, de virtute in virtutem, de perfectione in perfectionem progressa, metam tenuit sanctitatis, ejusque vestigia in odore, qui incessanter exhalat ex ejus corpore, reliquit; ut meritò inter Beatos reposita, mortalium quoque venerationi Pontificiâ auctoritate accedente veniat exponenda. Decet enim,

ut

ut quæ pugnando mundum habuit adverſantem, victrix mundum habeat adoratorem.

Fr. Petrus Lanfranconius Epiſcopus Interamnenſis.

Vber divinæ Eccleſiæ campus ſuperni irrorante gratiâ ſpiritûs, & flores, & fructus jugiter profert in horreis Paradiſi meritò aſſervandos. Eximiæ perfectionis flos vernans exiſtit B. Maria Magdalena de Pazzis Florentiæ exorta, quæ & lilii candôrem in illibatâ virginitate, & rubentis roſæ ſpeciem protulit in charitatis ardore. Vt ſacris igitur imponatur Aris, humillimis expoſco votis; tantæ enim Sanctimonialis Carmelitæ in odorem current copioſiùs fideles, ut coràm Deo preces effundat.

Hercules Dominicus Monannus Epiſc. Terracinenſis.

B. Maria Magdalena de Pazzis *Virgo ſapiens, & una de numero prudentum*, Beatisſime Pater, virginitate, pœnitentiâ, humilitate, oratione, extaſi, & ſupernis illuſtrationibus fuit admirabilis, nec-non miraculis clara, prout ex multiplici Proceſſu tàm luculenter confecto, & à Sacrâ Congregatione diſcuſſo; undè ſum in voto, ut ſicut à Domino cæleſtem, ac triumphalem accepit coronam, *quam illi præparavit in æternum*, ità & à Sanctitate Veſtrâ ejus Vicario, ſolemni Canonizatione Sanctarum numero aſcripta in militanti Eccleſiâ coronetur.

Custodius de Pigno Episcopus Hyerapolitanus.

Perennes B. Mariæ Magdalenæ de Pazzis igneque flagrantis suæ charitatis effervescentes lacrymæ, quibus illa, Pater Beatissime, Catholicam Ecclesiam, peccatores, hęreticos, & infideles Deo commendare, ad Christum reducere, fide illuminare totis viribus satagebat, tanquàm divinæ charitatis indubitatissimum argumentum cogunt me ad Indorum infidelium conversionem profecturum, in eam venîre sententiam, ut tantam Virginem non modò inter Cælites conscribendam existimem, verùm etiam Dei Ecclesiæ, propagandæque fidei constituendam esse propugnatricem, & advocatam.

Onuphrius Hippolytus Episcopus Porphyriensis.

Mariæ Magdalenæ de Pazzis, scilicèt lilio Carmeli, natalem dedit Civitas florum. Catharinæ nomen à sacro fonte accepit, quod claustrum ingrediens commutavit, ne Seraphicæ illius Catharinæ titulos jam tùm præripere videretur, quam sibi moribus jugiter imitandam assumpserat. Divini amoris quippè violentâ dulcedine accensa, & magis accendi cupiens, inter inferni flammas non horruisset detrudi, modò ibi ineffabile nomen amantis non audiret blasphemari. Quid mirum? dilectus illam sauciaverat telis charitatis suæ, & venabulo verbi sui, quod est penetrabilius omni gladio. Nam nostræ Virginis cordi inscriptum fuerat aureis chara-

ćteribus per manus Divi Auguſtini: *Verbum caro factum eſt*, & à Deo ipſo ſpineâ fuerat redimita coronâ. Venit ſepîre vineam ſuam bonus Agricola, ut poſſet dicere, ſepi aures tuas ſpinis: noli audire mortalium voces, cùm verbum habeas inciſum in corde. Decet ergò, Sanćtiſſime Pater, coronâ juſtitiæ decorari B. Mariam Magdalenam, & venerandam altaribus exponi, dum ſic à Chriſto fuit coronata, ut vićtima divinitatis.

Marcus Antonius Vincentinus Epiſc. Fulginatenſis.

Excellentiorem viam cum Apoſtolo nempè charitatis B. Maria Magdalena de Pazzis demonſtravit, cujus dilećtio claritatem ſanguinis vilibus pannis mundi licentiam religioſo carcere, corporis illecebras virginitate, ac pœnitentiâ, omnia denique quaſi nihil deſpiciens, nullis difficultatum aquis potuit extingui. Charitas illa, quæ verſantem adhuc in terris Magdalenam, in Cælo commorantem edocuit, hoc eſt, magis ubi amabat, quam ubi animabatur, jure depoſcit, ut oraculum tuum, Beatisſime Pater, in Cælo pariter cum Sanćtis regnantem publico terrarum Orbis theatro teſtetur.

Philippus Alferius Oſſorio Epiſcopus Fundanus.

B. Maria Magdalena de Pazzis, Beatiſſime Pater, dicere ſolita fuiſſe refertur, eam non implêre nomen Sponſæ Chriſti, quamvis profesſione virgini-

tatis,

tatis,& habitu talem se ostenderet,quæ solicita non esset de universali Ecclesiâ suum Sponsum quotidiè pro ejus incolumitate deprecando.Illa enim est primaria Christi Sponsa, ad cujus sanctitatis ideam suos mores efforment aliæ, ut possint post ipsam adduci,& sequi *Sponsum speciosum præ filiis hominum.* B.Maria Magdalena solicita quidem fuit, ut Ecclesiam universalem, *seque ipsam Virginem castam exhiberet Christo*, sed multò solicitior, ut suâ cooperatione non haberet ipsa rugam, neque maculam, in quâ tanquàm in speculo nitidissimo, & Ecclesiæ universalis,& singularem sponsarum puritas,& pulchritudo aut repræsentaretur, aut etiam reformaretur.Et obtinuit id illa omninò. Quare solicita nunc est Ecclesia universalis,ut suprema sui capitis,id est, Romanæ Sedis oraculo, cum ipsâ participet suum titulum Sanctitatis.

Fr. Fulgentius Arminius Monforte ab Avellino, Episcopus Nuscanus.

Quod olim, Beatissime Pater, Spiritûs-Sancti voces expresserant, *Fulcite me floribus*,ad B.Mariam Magdalenam de Pazzis omninò spectare videtur; ipsa etenim è florentissimâ Etruriæ Vrbe tot Deo virtutum flores exhibuit, ut eos Pater æternus, *qui est æternus Agricola* in Cęlorum horto etiam exoptarit inserere. Ista siquidem non secùs, ac Evangelica *optimam partem elêgit*,& quod illa lacrymis cœperat, hæc complevit; Si Hierosolymis prima pedes Salvatoris abstersit: Florentiæ altera ejusdem attraxit amo-

amores; Nec solùm capillos ad obsequium applicuit, sed avulsit. Decet, ut quemadmodùm illa unguento Christum allexit, ità & hæc Te Christi Vicarium suavitate boni odoris alliciat; & ejus fragrantiam à capite in universum Ecclesiæ corpus effundas.

QVONIAM verò DD. Card. Spinola, & Episcopi Larinensis, & Fanensis adversâ valetudine domi detenti, in eodem Consistorio suffragia ferre non potuerunt; ea proindè ad D. Casalium Secretarium Congregationis transmissa, hîc libet recensêre.

DE B. PETRO.

Iulius tituli S. Martini in Montibus Presbyter Card. Spinola.

Eximia P. Petri de Alcantarâ virtus illuminat Cælum Hispanum, adornat Orbem Catholicum, illustrat Ecclesiam Dei fulgôre tanto, ut mortalium pupillæ hebetentur, ac mentes penè obruantur. Nec novum occupari ab admiratione locum, qui deberetur ejus laudibus; imperfectè enim commendantur, quæ non comprehenduntur. Neque narrari possunt inclyta, & præter naturam opera ab isto Heroe perpetrata, si ejus vita continuum miraculum, & virtutum omnium exercitium fuisse prædicant omnes, exorantque Beatitudinem Vestram, ut triumphantis Ecclesiæ in albo eum relatum declaret, qui fuit decus militantis. Vndè communibus

votis

votis addo meum, ęquum existimans colere ut Sanctum è Cælo, qui omnem sanctitatis numerum explevit in terris.

Persius Caraccius Episcopus Larini.

Si quisquam Religiosorum Virorum fuit unquàm, qui æmulator extiterit Apostoli dicentis de se ipso, *Castigo corpus meum, & in servitutem redigo, ne fortè cum aliis prædicaverim, ipse reprobus efficiar*; Petrus de Alcantarâ profectò is dici debet; qui sic castigabat corpus suum, jejuniis, inediâ, flagellis, vigiliis, ciliciis, & assiduâ oratione, ut non solùm in servitutem spiritûs redigeret, sed etiam in illud tanquàm domesticum hostem desæviret. Verùm tàm severâ carnis castigatione Deus jam tùm providebat sibi virum S. Francisci imitatorem, qui pro redintegrandâ Minorum Fratrum austerâ paupertate, jamdiù collapsâ, & magnâ ex parte relaxatâ, & destitutâ, & auctor strictioris observantiæ, & regula, lexque vivens ipse esset, omnibus virtutibus, & præcipuè perfectâ in Deum, & in proximum charitate præfulgens. Hic igitur Beatus Vir ità corpus suum tàm severâ, jugique pœnitentiâ ad immortalitatem erudivit, ut ejus perfectissimam sanctimoniam Deus ipse eximiis sanxerit miraculis. Quare æquum est, ut nos quoque, annuente Sanctitate Vestrâ, Cælitum honoribus eum, & aris publicis in terris colamus.

Ioan-

Ioannes Baptista Alferius Episcopus Fanensis.

B.Petrus de Alcantarâ vitam nostram in seculo, quæ humiliato corde à Deo erigitur ad Cælum, optimè in scalâ Iacob agnovit, eamque ascendendam sibi proposuit. Et quidem spiritu pauper humilitatis primo fortiter sistens gradui, indè virtutibus procedentibus certatìm cum Angelis ad summum usque pervênit, ac meruit, qui à Domino scalæ innixo in æternas reciperetur sedes. Vndè tot etiam accedentibus signis sacros honores tanto Heroi à Sanctitate Vestrâ censeo deferendos.

DE B. MARIA MAGDALENA.

Iulius tit. Sancti Martini in Montibus Presbyter Card. Spinola.

B. Mariam Magdalenam de Pazzis colendam jam esse ut Sanctam quis dubitet? Si adhuc miseriarum vallis incolæ supernis felicitatibus frui concessum, si adhuc mortali cælestes delicias cum immortalibus fuêre communes? Sed cur potiùs non dixerim in præclarâ istâ Virgine invenisse delicias suas spatiantem inter lilia Deum? Sæpè enim commoratus cum ipsâ, semper sibi benè complacuit in ipsâ; dilectam Sponsam declaravit annulo, sibique persimilem fecit spineo serto. Superest tantùm, ut nunc Beatitudo Vestra imponat tàm *digno capiti de lapide pretioso coronam*, decernendo illi gloriam, & honorem Sanctorum. Ità sentio, ità supplex exoro.

Non latebat virginem prudentem Mariam Magdalenam de Pazzis abſtinentiæ virtutem, quæ in jejuniis, & carnis maceratione poſita eſt, non eſſe perfectionem ſanctitatis, ſed adjumentum. Cùm igitur ipſa ad perfectionem anhelaret, pro comparandis, fovendisque aliis virtutibus, quibus ſanctitas perficitur, adhibendam ſibi abſtinentiam exiſtimavit, quæ omnibus omninò virtutibus opitulatur. Cœpit itaque abſtinentiâ corpus tenuare, & caſtis jejuniis eò uſque provecta eſt, ut quinquennio pane ſolo, & aquâ pro cibo uteretur, quod fortiſſimum eſt jejunium; Deindè ex Medici imperio propter ſtomachum aliquid tantiſper vini aquę permiſcêret. Nihil ergo mirum, ſi hujus abſtinentiæ ope, maximos in omnibus virtutibus progreſſus fecerit, & præcipuè in humilitate, quâ ſe imperfectiſſimam profitebatur, cùm aliis perfectiſſima videretur. Hinc corpore attenuata, ſed ſpiritu validiſſima, in frequentes extaſes rapiebatur, & præcipuè jam inſtante morte, ut anticipatâ Paradiſi dulcedine adhuc ſpirans, & in carne vivens prægu ſtaret. Talis itaque, ac tanta Virgo, quæ Angelorum vitam degebat in terris, digna prorſus videtur, ut Sanctitatis Veſtræ decreto in Sanctorum album referatur, ſocia virginum prudentum, quæ adornatis meritorum lampadibus intraverunt cum Sponſo ad nuptias.

Ioannes Baptista Alferius Episcopus Fanensis.

Contemplor, Beatissime Pater, Mariam Magdalenam in maximâ suæ voluntatis abnegatione, & obedientiæ victimam ad perfectionem sanctitatis evectam: Imò uti Aeternus Pater tantâ exinanitione vinctus omnipotentiam illi communicavit, dum moritura adhuc expectare à Confessario jussa animam ad Cçlum jam iter ingressam merito obedientię compescuit. Grande portentum! Christus ut esset obediens, perdidit vitam; Maria Magdalena ad vitam se revocavit. Quapropter Sanctitas Vestra optimam habet causam universo Orbi indicandi, eam in Cœlis regnare cum Sanctis, quæ in terris exemplar extitit obedientiæ.

QVIBVS attentè auditis, Sanctissimus sic eos allocutus est.

Venerabiles Fratres. Suffragijs vestris in unum consentientibus, eòque collineantibus, quò Noster quoque animus ferebatur, diem Canonizationis indicimus vigesimam octavam Aprilis, Dominicam in Albis. Pollicetur spectata pietas vestra, quòd cùm agatur de re tanti ponderis, & ad universam Ecclesiam pertinente, precibus, jejuniis, eleemosynis, alijsque piis operibus ab Altissimo, sicuti summoperè cupimus, postulabitis, ut super hac voluntatem suam Nobis dignetur ostendere.

SS. diem Canonizationis indicit.

Procurator Cam. Apost. rogat Protonotarios super Canonizatione decreta à SS.

VBI Summus Pontifex dicendi finem fecit, Procurator generalis Cameræ Apostolicæ, stantibus adhuc Prælatis, Protonotarios, ut eorumdem Actorum fidem facerent, ita rogavit.

Egò Stephanus Braccius SS. D. N. & Cameræ Apostolicæ Procurator generalis, rogo vos omnes Protonotarios, & Notarios Apostolicos hîc præsentes, ut de sententijs, consilio, & unanimi consensu Reverendissimorum DD. S. R. E. Cardinalium, nec non Patriarcharum, Archiepiscoporum, deque Summi Pontificis oratione, ac deliberatione præhabitis super solemni Canonizatione Beatorum Petri de Alcantarâ, & Mariæ Magdalenæ de Pazzis, unum vel plura, publicum, seu publica conficiatis Instrumentum, vel Instrumenta, ad perpetuam rei memoriam.

TVNC R. P. D. Decanus Protonotariorum Aloysius de Aquino ejusdem Collegij nomine eos, qui propè solium stabant, hujus rei testes adhibuit, dicens: Vobis testibus. Atque ità Consistorium dimissum est.

Consistoriũ finitum.

Vulgatâ ubique famâ Canonizationis brevî faciendæ, innumeri ex omni sexu, atque ætate mortales in Vrbem confluere cæperunt; fervêre peregrinis itinera, opplêri viæ, undâre populo fora, totâ Vrbe hilaritas & gaudium agitari, universi ad publicam solemnitatem magnoperè commoveri, & tantæ videndæ celebritatis incredibili quodam studio

Concursus ad solemnitatem Canonizat.

dio duci; necnon singularem pietatis sensum ergà Beatos PETRVM, & MARIAM MAGDALENAM verbis, factisque ostendere: ubique lætitia, ubique plausus, ubique gratulatio, ubique religio. Sanctissimus verò, ut huiusmodi solemnia cælestibus quoque donis celebriora redderet, &, quod caput est, Christi-fideles ad egregias tàm illustrium Sanctorum virtutes imitandas invitaret, iique, ad id præstandum pro viribus, gratiam à Deo obtinerent, concessit, ut omnes qui huic Sacræ Canonizationi adessent, salutarem expiationem & indulgentiam plenariam lucrarentur; in lucem prolato hujus tenoris Edicto, quod Eminentissimus D. Cardinalis Ginettus unâ cum aliis sequentibus (quorum exemplaria pariter typis data, de more, iis omnibus, quibus opus erat, consignata sunt) ad præcipua quædam, & frequentiora Vrbis loca affigi, & promulgari mandavit.

MARTIVS Miseratione divinâ Episcopus Portueñ S.R.E. Cardinalis Ginettus, Sanctissimi D.N. Papæ Vicarius Generalis, Romanæque Curiæ, ejusque districtûs Iudex ordinarius, &c.

La Santità di Nostro Sign. Papa Clemente IX. concede Indulgenza plenaria, e remissione di tutti i peccati à tutti li fedeli Christiani dell'uno, e dell'altro sesso, che confessati, e communicati, overo con fermo proposito di confessarsi, e communicarsi dentro la medesima settimana, interverranno alla Processione, ò alla solenne Canoniza- *Indulgẽtiæ pro Canonizatione.*

niza-

nizatione delli BB. PIETRO *d'* ALCANTARA, *e* MARIA MADALENA DE PAZZI, *che con l'ajuto divino si farà da Sua Santità Domenica in Albis prossima 28. del corrente mese d'Aprile nella Basilica Vaticana; Et à quelli, che ritenuti in casa, ò in carcere, & alle Monache, & altri esistenti in clausura, & ad ogn'altro in qualunque modo legitimamente impedito, che allo sparo di Castello, ò al suono delle Campane in detta mattina genuflessi, ò altrimente come potranno, diranno tre Pater noster, e tre Aue Maria, e renderanno gratie à Dio della solenne Canonizatione de' sudetti Beati per la gloria, che in essa si aggionge alla Religione Cattolica. In quorum fidem, &c. Dat. Romæ ex ædibus nostris die 17. Aprilis 1669.*

M. Card. Ginettus Vicarius.

Ioseph Palamolla Secr.

MARTIVS, &c.

Intimatio supplicationis pro universo Clero.

La Santità di N. Sign. comanda à tutti li Canonici delle Patriarcali, e Collegiate anco insigni, Curati, Secolari, e Regolari, Monaci, Frati, & altri tutti del Clero Secolare, e Regolare di Roma soliti ad intervenire alla Processione del Corpus Domini, che Domenica in Albis 28. del corrente mese d'Aprile debbano ritrouarsi ad hore undici nel Cortile superiore del Palazzo Apostolico Vaticano per intervenire alla generale, e solenne Processione della Canonizatione da farsi con l'ajuto divino nella Basilica di S. Pietro delli Beati PIETRO *d'* ALCANTARA, *e* MARIA MADALENA *de* PAZZI, *sotto pene à nostro arbitrio. Dat. Romæ hac die 17. Aprilis 1669*

La

La Processione comincierà dalla Porta maggiore del Palazzo alla Guglia, e d'indi alla Porta della Basilica di S. Pietro, dove i Letterati nell' uscir della Porta cominc ieranno à disporsi per ala da ambidue le parti, e così gl'Orfanelli, & altri tutti del Clero Regolare, e Secolare disposti per ordine l'un doppo l'altro secondo che arriveranno, si tratteranno così disposti, & aspetteranno Sua Beatitudine.

Il Capitolo di S. Pietro si auvierà prima secondo il solito, e disposto sotto il Portico della Basilica presterà la solita assistenza à Sua Santità.

Li Capitoli, e Clero delle Basiliche Liberiana, e Lateranense con le due Collegiate Insigni, e non altri entreranno dentro la Basilica Vaticana, & in essa disposti per ala similmente aspetteranno l'arrivo di S. Santità.

M. Card. Ginettus Vicarius.

Ioseph Palamolla Secr.

MARTIVS, &c.

D'ordine espresso di N. Sig. si comanda à tutti i Superiori tanto Secolari, quanto Regolari, Rettori, Sagrestani, Cappellani, Custodi, & à qualunque altro Ministro di tutte le Patriarcali, Basiliche, Collegiate, Chiese, Oratorij, e Monasterij di Monache in Roma, che Domenica in Albis prossima 28. del corrente mese d'Aprile, che si farà mediante l'ajuto divino la solenne Canonizatione delli Beati PIETRO d'ALCANTARA, e MARIA MADALENA de PAZZI, subito, che sentiranno sparare le bombarde in Castel S. Angelo, ò sonare la campana di Campidoglio, circa le 14. hore, faccino sonare tutte, e singole campane delle *Intimatio pro sonādis cāpanis.*

loro

loro Patriarcali, Basiliche, Collegiate, & altre Chiese anco di Monache, & Oratorij à festa per lo spatio almeno d'un hora, e più. Sotto pena à nostro arbitrio, Dat. Romæ die 17. Aprilis 1669.

M. Card. Ginettus Vicarius.

Ioseph Palamolla Secr.

Cardin. Hassiæ defert literas Imp. pro Canonizatione B. Mariæ Magdal.

DIE XXII. Aprilis, feriâ secundâ post Pascha, Eminentissimus D. Fridericus Cardinalis Hassiæ à Leopoldo I electo Romanorum Imperatore Augusto apud Summum Pontificem Pro-legatus designatus, innumeris è primariâ nobilitate viris, & Romanæ Curiæ Prælatis comitatus, à suo Palatio ad Vaticanum curru magnifico vectus, literas ejusdem Cæsareæ Majestatis obtulit SS. D. N. CLEMENTI IX. quibus ei gratias agebat Imperator, quòd ad suam intercessionem B. MARIAM MAGDALENAM de PAZZIS Sanctorum catalogo ascribere decrevisset; insuper Sanctitatem Suam rogabat, ut in Canonizationis solemniis consuetas, ut vocant, instantias audire dignaretur Suæ Majestatis nomine ab Eminentissimo D. Card. Rospigliosio Sanctitatis Suæ ex germano fratre nepote faciendas. Cui alias item Cæsaris literas consignavit, ut in eâdem celebritate prædictas instantias facere vellet. Literæ autem sunt huiusmodi.

Bea-

Beatiſſimo in Chriſto Patri Dño Clementi IX. Divinâ Providentiâ S. Romanæ, ac Vniverſalis Eccleſiæ Summo Pontifici Dño Reverendiſſimo.

Beatiſſime in Chriſto Pater Domine Reverendiſs. Poſt officioſiſſimam commendationem filialis obſervantiæ continuum incrementum. Vt jam ſæpiùs Paternam Sanctitatis Veſtræ in Nos propenſionem, peculiareque Nobis gratificandi ſtudium magnâ cum ſatisfactione, ac conſolatione luculentèr experti ſumus, ità & hoc magnoperè Nos afficit, quòd Sanctitas Veſtra Canonizationem Beatæ Mariæ Magdalenæ de Pazzis ad interceſſionem noſtram, & vel maximè ob preclara ejuſdem ſanctitatis merita, proximè celebrandam decreverit. Et cùm jam aliud non ſuperſit, quàm ut hæc Beata honore illo, quo in Cælis fruitur, in terris quoque conſpicua reddatur; adeòque ejus Canonizatio proximè in effectum redigatur. Hinc Sanctitatem Veſtram pro filiali obſervantiâ noſtrâ impensè rogatam cupimus, ut inſtantias, quas eidem Nepos ſuus Reverendiſſimus Cardinalis Roſpiglioſius noſtro nomine hac in re porriget, beneuolè admittere, indèque ad actum Canonizationis dictæ Beatæ devenire dignetur. Faciet in eo rem Nobis gratiſſimam, cui Nos de reliquo vitam longævam, atque ſemper incolumem pro Vniverſalis Eccleſiæ, Domûſque noſtræ bono animitùs apprecamur. Datum in Civitate noſtrâ Viennæ, die XXIII. Martij anno Domini Milleſimo Sexcenteſimo Sexageſimo no-

Epiſt. Imperatoris ad S. Põtificem.

no, Regnorum nostorum Romani Vndecimo, Vngarici decimo-quarto, & Bohemici decimo-tertio.

Ejusdem Sanctitatis Vestræ

Obsequens filius

Leopoldus.

Reverendissimo in Christo Patri Dño Iacobo S. R. E. Cardinali Rospigliosio Amico Nostro Charissimo.

Eiusdem ad Card. Rospigliosium SS. Nepotē.

Leopoldus Diuinâ favente Clementiâ electus Romanorum Imperator, semper Augustus, ac Germaniæ, Hungariæ, Bohemiæ, Dalmatiæ, Croatiæ, Sclavoniæ Rex, Archidux Austriæ, Dux Burgundiæ, Styriæ, Carinthiæ, Carniolæ, & VVirtembergæ, Comes Tyrolis, & Goritiæ. Reverendissimo in Christo Patri Domino Iacobo S. R. E. Cardinali Rospigliosio Amico nostro charissimo salutem, ac beneuolentiæ nostræ affectum, Reverendissime in Christo Pater Amice Charissime. Perjucundum Nobis auditu fuit Summi Pontificis Beatitudinem ad intercessionem nostram, Beatæ Mariæ Magdalenæ de Pazzis Canonizationem, quam eximia ejusdem, quâ in terris claruit, sanctimonia promeretur, proximè celebrandam statuisse. Cùmque jam apprimè desideremus, ut ad solemnem hujus Canonizationis actum constituto tempore procedatur, isque re ipsâ expediatur. Idcircò Paternitatem Vestram

Re-

Reverendiſſimam pro ſingulari noſtrâ in eamdem fiduciâ hiſce enixè requirendam duximus, quatenus Sanctitatem Suam verbis noſtris rogare, ſolitaſque hac in parte inſtantias facere velit, ut ad actum Canonizationis præfatæ Mariæ Magdalenæ de Pazzis devenire dignetur, non dubitantes, quin Paternitas Veſtra Reverendiſſima id curæ, ac laboris in ſe noſtri gratiâ lubens ſit ſuſceptura; quem in finem Eidem omnem ad hoc negotium perficiendum opportunam, neceſſariamue facultatem, vigore harum impertimur, & viciſſim Eidem peramicæ uoluntatis noſtræ officia prolixè offerimus, peculiaremque affectum noſtrum confirmamus. Datum in Civitate noſtrâ Viennæ, die vigeſimâ-tertiâ Martij anno M DC LXIX. Regnorum Noſtrorum Romani Vndecimo, Vngarici decimo-quarto, & Bohemici decimo-tertio.

Leopoldus.

Ioan. Vaul. Hochr. &c.

Chriſtophorus Abelez.

Sequenti die XXIII. ejuſdem menſis Aprilis Excellentiſs. D. Marchio Aſtorgæ apud Summum Pontificem Regis Catholici Orator pari, ac ſuprà dictum eſt, comitatu, ad Palatium Vaticanum ſe contulit: ibique tùm Sanctiſſimo, tùm Eminentiſs. D. Cardinali Roſpiglioſio regias literas tradidit, *Orator Hiſpan. defert literas Suæ Maieſtatis pro Canonizat. B. Petri.*

 qui-

quibus Hiſpaniarum Regina cum filio ſuo Rege Catholico idem prorſus poſtulabat pro B. PETRO de ALCANTARA. Literas verò, quià ejuſdem tenoris erant cum ſuprà relatis, de induſtriâ hîc inſerere omittimus, ne Lectoribus etiam ſimiles repetendo, faſtidio ſimus.

Cæremoniarum Præfectus dirigit agenda in Canonizatione.

Vt autem omnia in promptu eſſent, quæ ad tantam celebritatem peragendam requirebantur, & ſuum quiſque munus opportunè poſſet implere; Reverendiſſ. D. Archiepiſcopus Phœbeus Cæremoniarum Præfectus ſingulis, quibus ex officio incumbebat, has præmonitiones in ſcriptis conſignari curavit.

Pro Generali S. R. E.

Illuſtriſſimus, & Excellentiſs. D. Camillus Roſpiglioſius Generalis S.R.E. jubeat, ut omnes militares copiæ, tàm pedeſtres, quàm equeſtres, Dominicâ in Albis, quæ in XXVIII. Aprilis diem incidit, ſummo manè, horâ ſcilicèt undecimâ conveniant ad forum Vaticanum. Equites idoneo ordine diſpoſiti, evaginatos præ manibus tenentes gladios, fori angulos occupabunt; pedites, quà ſolemnis ibit proceſſio, hinc indè viam tenebunt, à portâ videlicèt Palatij Vaticani ad Obeliſcum uſque in medio circo erectum, indèque ad portam uſque Baſilicæ, in duos partiti ordines ſtabunt armati, nec quemquam ſinent illâc importunè tranſire, vel rectum ordinem interturbare.

Illu-

Illustriss. & Excellentissimus D. Thomas Rospigliosius, Castellanus Arcis S. Angeli mandet, ut proximâ Dominicâ in Albis XXVIII. currentis mensis Aprilis, Cantores ejusdem Arcis, transeuntibus per Pontem DD. Cardinalibus, musicis instrumentis de more numerosè canant; & Præfectis rei tormentariæ injungat, ut statim atque audierint post horam XIV. in foro Vaticano ænea tormenta displodi: ipsi similiter majora, & minora ejusdem Arcis tormenta cum mortariis explodi faciant in signum communis lætitiæ, plausûsque pro Canonizatione BEATI PETRI de ALCANTARA, & B. MARIAE MAGDALENAE de PAZZIS.

Pro Castellano Arcis S. Angeli.

Illustriss. & Excellentiss. D. Io: Baptista Rospigliosius Præfectus Custodiarum Pontificiarum pręcipiat levis armaturæ Equitibus, ut Dominicâ in Albis proximâ, quæ incidit in diem XXVIII. currentis mensis Aprilis, valdè manè thoracati, ac loricati, galeisque muniti, necnon hastas versi-coloribus vexillis præ manibus erectas tenentes, insistentes equis, ad gradus Basilicæ tamdiù subsistant militari more dispositi, donec Canonizationis solemnia finiantur.

Pro Præfecto Custodiarum S. Pontificis.

Injungat prætereà Capitaneo Custodiæ Helvetiorum ut Dominicâ in Albis prædictâ, horâ scilicèt XIV. ubi primùm audierit tympanorum pulsum, & tubarum sonum ad porticum Basilicæ Vaticanæ, explodi jubeat consueto more omnia tormenta simul cum mortarijs. Curet insuper, ut mi-

lites

lites ſibi ſubjecti ferreis thoracibus, galeiſque induti, partìm excubent, cuſtodiantque cancellos, & ſepta lignea, ad arcendum populum interjecta propè Confeſſionem SS. Apoſtolorum (ſub imperio tamen Excellentiſſimi Ducis de Comitibus Magiſtri Sacri Hoſpitii) partîm Sanctiſſimum ad Baſilicam incedentem, utrumque illius latus tegentes, armati comitentur.

Pro Magiſtro Sacri Hoſpitij.

Illuſtriſſimus, & Excellentiſs. D.Dux de Comitibus Magiſter Sacri Hoſpitii, Dominicâ in Albis proximâ, XXVIII. currentis menſis Aprilis, ſummo manè in Baſilicam Vaticanam ſe conferat, detque operam, ut intrâ locum ligneis undique cancellis clauſum nulli admittantur, niſi vel nobiles externi, vel Vrbis Titulati. Intrà ſeptum verò interius, Eminentiſſimorum DD. Cardinalium, & Prælatorum ſubſelliis deſtinatum, neminem intrare, & ſtare permittat cujuſcumque ſit conditionis, niſi ei de more competat locum habere in Capellâ; ad illius tamen nutum eo die Helvetii ſeptorum cuſtodes præſtò erunt.

Pro Fiſcali Capitolino.

D. Fiſcalis Capitolinus imperet tubicinibus, & tympaniſtis omnibus S.P.Q.R. ut Dominicâ in Albis, XXVIII. currentis menſis Aprilis, horâ XI. cum tubis, & tympanis ad S. Petri Baſilicam pergant; ibique propè portam majorem conſiſtentes, ad cantum Hymni *Te Deum laudamus*, & non anteà, tubas inflent, & tympana pulſent, ſaltem per

inte-

integrum quadrantem. Mandet præterea, eodem manè pulsari Campanam Capitolinam per integrum unius horæ spatium, cùm primùm audietur strepitus tormentorum bellicorum ex Arce Sancti Angeli.

Denique DD. Cæremoniarum Magistri Capellam pro celebrandâ Canonizatione, exemplari typis impresso iis omnibus tradito, quibus in eâ locum habere competit, ita denunciari fecerunt.

Intimatio per Cursores facienda, domi quoque dimissâ ejusdem copiâ.

Dominicâ in Albis proximâ XXVIII. currentis mensis Aprilis, Sanctiss. D. N. horâ duodecimâ cum dimidiâ descendet ad Cameras Sacrarij Pontificii, & indè sacris vestibus indutus ibit ad Capellam Sixti Quarti. *Intimatio Capellæ Canonizationis.*

Eminentiss. & Reverendiss. DD. Cardinales horâ duodecimâ ad Palatium Vaticanum de more se conferent per viam Burgi Pij: & per schalam Atrij, vulgò di *Beluedere* superiùs ascendent; induent Cappas rubeas in loco consueto, ijsque dimissis, sacras vestes in Aulâ Regiâ accipient: nempè Episcopi pluvialia, Presbyteri planetas, & Diaconi dalmaticas albi coloris, & sic parati in Capellâ Sixti IV. adventum Sanctissimi expectabunt. Indè verò supplicabundi cum Sanctitate Suâ per plateam majorem ad Basilicam Vaticanam manu cereum accensum præferentes, procêdent; In Basilicâ ante Venerabile

le

le Sacramentum genua flectent, & brevi orabunt: deindè cùm Sanctissimus in Solium se receperit; de more obedientiam præstabunt tùm Eminentissimi DD. Cardinales, tùm Episcopi omnes, ac Pœnitentiarij Basilicæ, & functioni solemni Canonizationis B. PETRI de ALCANTARA, & B. MARIAE MAGDALENAE de PAZZIS, Deo inspirante, per Sanctitatem Suam peragendæ, ac Missæ per Cardinalem Decanum mox celebrandæ, sacris adhuc vestibus induti intererunt. Missâ absolutâ, sacra indumenta dimittent, Cappas resument, & ad Capellam Sanctissimæ Trinitatis Pontificem comitabuntur. Inde, cùm Papa, sacris indumentis depositis, sede vectus redibit ad cubicula, ipsi ad propria remigrabunt.

Ex Cardinalibus Sacrorum Rituum Congregationis, duo Episcopi, duo Presbyteri, & duo Diaconi (in suo quique ordine respectivè antiquiores) cum duobus nobilibus suis familiaribus talari veste indutis deferent ad Sanctissimum, ac reverentèr presentabunt Sanctitati Suæ consuetas oblationes.

Vespere ejusdem Dominicæ, & sequentis diei antè sua Palatia facient comburi dolia, & ad fenestras accendi luminaria.

Intimetur etiam DD. Oratoribus Principum, Baronibus Solij, Conservatoribus Vrbis, Oratoribus Civitatum subditarum, nec-non Episcopis Assistentibus, & non Assistentibus, PP. Pœnitentiarijs Basilicæ S. Petri, Protonotarijs Apostolicis, Auditoribus Rotæ, Clericis Cameræ, Abbreviatoribus

ribus, Votantibus, & Referendarijs omnibus utriusque Signaturæ, ut horâ duodecimâ conveniant in Capellam prædictam Sixti IV. & solemnijs Canonizationis intersint.

Episcopi tùm Assistentes, tùm non Assistentes cum pluvialibus albis, & mitris.

Pœnitentiarij cum planetis albis, & biretis.

Protonotarij Apostolici cum Cappis.

Reliqui Prælati, nempè Auditores Rotæ, Clerici Cameræ, Abbreviatores, Votantes, & Referendarij vtriusque Signaturæ cum rochettis, & cottis.

ITAQVE accuratâ Procuratorum, de quibus suprâ meminimus, solicitudine, jam erant in promptu omnia, quæ D. Phœbeus Cæremoniarum Præfectus, & D. Casalius Secretarius Congregationis Sacrorum Rituum ad Canonizationem magnificè peragendam parari antè præceperant; tùm pro ornatu Summi Pontificis, & Cardinalis missam celebraturi, eique ministrantium: tùm etiam pro eleganti apparatu Basilicæ Vaticanæ.

Tantæ enim rei sacræ dignitas, & excellentia amplissimam in Vrbe, & Orbe Ecclesiam exigebat, in quâ hujusmodi solemnitas celebraretur; ut re ipsâ, majori, quàm dici possit, religione, & majestate, jam dudum fieri consuevit. Quapropter Maphæus Vegius author nobilis, & Sacrorum Rituum benè peritus (ut retulimus in actis Beatificationis S. Francisci Salesij) inter cætera privilegia, quibus eamdem Augustissimam Basilicam ex anti-

Canonizationes celebrari solitæ in Basil. Vaticana.

Floruit sedentib. Eug. IV. & Nicol. V.

quorum Patrum inſtitutionibus præ aliis munitam, & decoratam conſiderat, hoc etiam magni momenti adjungit, ità ſcribens; *Quid majus Canonizatione Sanctorum? quæ ibi* (ſcilicèt in Baſilicâ Vaticanâ) *pro majore nimirùm dignitate, & gloriâ celebratur?*

Sed jam narrationis noſtræ filum interruptum reſumamus, illudque diſtinctè, ac ſincerè continuando, Baſilicæ apparatum Lectorum oculis ſubiiciamus.

Baſilicæ apparatus.

Baſilicæ frontem in forum verſam maxima ornabat tabula ſuprà majorem portam appenſa, diſtincta angulis octo, auro inter obſcuros colores pulchriùs emicante conſpicua, alta palmos decem & octo, lata viginti-quatuor, quæ Salvatoris imaginem ſpectantium oculis exhibebat, throno regiâ majeſtate ſedentis, & BB. PETRVM dextrâ, MARIAM verò MAGDALENAM ſiniſtrâ manu coronantis. Circumvolabant cæleſtes genii puerili formâ habituque decori, qui de partâ coronâ gloriæ Sanctis applaudere, vel gratulari, videbantur.

Inſignia S. Pontif. Imper. & Regis Hiſpaniarũ in fronte Baſilicæ.

Aliæ huic ſubiectæ tabulæ Romani Pontificis ſtemma, adpictis clavibus, & Regno triplici coronâ circumdato, medium inter Cæſaris à dextris, & Catholici à ſiniſtris Regis inſignia continebant. Minoribus ab utroque latere foribus (quinque enim aditus inter ſuſtinentes faſtigium immanes columnas Baſilica aperit ad orientem) imminebant binæ auro ſuffuſo tabulæ pulcherrimis ſignis ornatæ;

Hiſpania cum ſtemate Regis Cath.

Dextra repræſentabat Hiſpaniam, patriam S. PETRI de ALCANTARA; Etruriam exprimebat ſiniſtra

niſtra, quam S. MARIA MAGDALENA de PAZZIS claris natalibus illuſtraverat. Illa Hiſpaniarum Regis; hæc Magni Ducis Etruriæ Arma ſcuto depicta oſtentabat. Extremos Baſilicæ aditus hinc indè Franciſcanæ, & Carmelitanæ familiæ ſacra emblemata coronabant. *Etruria cum inſignib. M. Ducis.*

Porticûs interioris parietes pretioſa peripetaſmata veſtiebant, ſerico auroque contexta, & ſummâ arte elaborata, quæ ſpectantium oculos ad ſui contemplationem provocabant, eoſque defixos admiratione tenebant. Raphaëlis de Vrbino, & Iulii Romani, inter Pictores ſuperioris ſeculi facilè principum opus egregium, & exemplar conſequentis ævi pictoribus, textoribuſque relictum; quod tamen, ut ſuâ raritate allicit, ità ab imitatione deterret.

Baſilicam jam ingreſſis occurrebat in aversâ illius fronte alia octangularis tabula, quæ Sanctorum ad Superos volantium ſpeciem referebat, claris inter obſcuros expreſſam coloribus, atq; aureis ſplendoribus circumfuſam. Media ampliſſimi Templi navis octo ingentibus pilis columnarum inſtar conſtat: quarum utrinque quaternæ concameratum tectum ſuſtinent; hæ mirè elegantes exquiſito paratu erant, atque omnium oculos ad ſe in primo ſtatim aditu, pulcherrimo ornatu, rapiebant: ſtromatis è ſerico damaſceno rubro, aureis à ſummo ad imum uſque rectis lineis decurrentibus, conveſtitæ, pari ferè venuſtate, & opulentiâ. Spatium, quod ſupererat inter pilas vacuum, implebant ſupernè *Aulæa pro Baſilica Vaticana.*

depicta in tabellis auro illuminatis varia Sanctorum miracula, à dextris S. PETRI, à finiſtris S. MARIAE MAGDALENAE. Infernè bini puſiones ramuſculis, floribuſque impliciti alias fulciebant tabellas, in quibus idonea erat majoribus exarata literis inſcriptio, quæ ſupraposita declarabat miracula, eaque legentibus exponebat. Vacua etiam inter pilas loculamenta è craſſiori chartâ inauratâ candelabra occupabant, auro picta, ramoſa virgulis, patulam in comas lucem effundentia. Inter pilarum epiſtylia Pontificium Regnum tribus coronis per intervalla diſtinctum, clavibuſque ſuperimpoſitum, & ſacra hinc Franciſcanæ, indè Carmelitanæ familiæ ſtemmata alternatim diſtributa, totius ornatûs elegantiam non mediocriter augebant.

Pilæ Hemiſphærio altiſſimo ſuppoſitæ, quæ ad angulos convertuntur (ad capitella uſque octoginta tres altitudinis palmos habent) cum brachiis per tranſverſum in ſchema Crucis porrectis, vel dilatatis, magnificè ornatæ, auroq; conſpicuę videbantur, & damaſcenis totæ rubri coloris aulæis, intercurrentibus venis aureis, conveſtitę, jucundiſſimum efficiebant proſpectum. Hęc olim ſtromata Alexander VII. ad tegendas quatuor Hemiſphærii pilas confici curavit anno MDCLXV. cùm B. Franciſcum de Sales in Sanctorum numerum retulit: modò SS. D. N. CLEMENTIS IX. juſſu, reliqua ad ornandum corpus, brachiaque Baſilicæ contexta fuerunt; Chiſiæ tamen, ut diximus (quod jure mireris) non Roſpiglioſiæ gentis, ſtemmate inſignita.

Aulæa cœpta ab Alexand. VII.

Completa à Clemẽte IX.

Sub

Sub istâ Hemisphærij mole, Apostolorum Confessionem coronante, quatuor visuntur loculamenta, magnis Sanctorum statuis decorata; S. Veronicæ, & S. Andreæ Apostoli dextrorsùm: sinistrorsùm B. Helenæ Augustæ, & Beati Longini Martyris. His alia quatuor ejusdem ferè magnitudinis imminent inducta auro, cochlidibus è marmore columnis, epistyliis, & coronis instructa: marmoreo è podio subterprostante sacræ Reliquiæ statis anni diebus Romano Populo ostendi solent. Ex iis pendebant quatuor vexilla opere egregio, venustâque formâ, aureis & argenteis in orbem filis pendentibus visenda, in quibus pictæ Sanctorum PETRI, & MARIAE MAGDALENAE imagines aureis item splendoribus circumfusæ radiabant.

Vexilla SS. Petri & Mariæ Magdalenæ.

Innumeri librarum octo cerei, ligneis candelabris auro collucentibus infixi, superiorem, inferioremque tholi majoris circulum prominentem, in orbem ardentes, quasi stellis cælum, collustrabant: indè, seù à capite longissima cereorum series per totius Basilicæ corpus, & brachia in formam Crucis transversìm ducta, tendebatur, suprà projecturas concamerationibus proximas pulcherrimo ordine disposita. Coronæ etiam columnarum, podiaque vicina Sacellis, ingentem illorum numerum sustinebant. Altaria ubique multis illustria luminibus ardebant. Ara præsertim maxima superstructa tumulo Sanctorum Petri, & Pauli inter cæteras enitebat, velut inter ignes Luna minores, cereis clara, ornatu augusta, pluribus Apostolo-

Ornatus Altaris Maioris

ſtolorum ſtatuis ex auro, atque argento conſpicua: cum Cruce, & candelabris aureis (horum tamen materiam longè ſuperabat opus)ab Alexandro Cardinale Farneſio, olim Vaticanæ Baſilicæ Archipresbytero, eidem Altari deſtinatis; quibus nunc Cardinalis Franciſcus Barberinus, nupèr etiam prædictæ Baſilicæ Archipresbyter, alia quatuor paris materiæ, & artificii candelabra addere parat, pro innatâ ſibi munificentiâ, & pietate: præter alia plura magni pretii oblata dona; inter quæ principatum tenet è puriſſimâ cryſtallo vaſculum, figurâ oblongâ, auro diſtinctum, mirabili opere, elegantiâque perfectum, cujus ſplendore ſpectantium oculi præſtringuntur; ad ſacratiſſimum Lanceæ ferrum, quo demortui Chriſti latus apertum fuit, includendum, & aſſervandum. Duplicem Aræ frontem bina amicula, ſeù pallia (frontalia vulgò dicimus) auro, opere phrygio, undique obducta, & ornata magnificè veſtiebant; de quibus fuſiùs infrà, cùm de ſacrâ ſupellectili egerimus. Vicinum prædictæ Aræ hemicyclum, marmoreis columellis munitum, & Sacram Apoſtolorum Memoriam, pretioſis ſtratam marmoribus, argenteæ Cælitum ſtatuæ, innumeris intermicantibus cereis, cingebant, & decorabant.

Cardin. Barberini munificentia.

Ad caput Baſilicæ contrà Aram maximam inter duas maiores, & ſuperiores pilas ampla Theatri machina aſſurgebat, hemicycli formam referens, ligneis undique cancellis, ad arcendam turbam, clauſa. Quatuor graduum ordines partim recti, par-

Theatri deſcriptio

partim arcuati, palmâri altitudine, latitudine duplicatâ, à fronte, & lateribus in medium excurrebant, & facilem, ac commodum ad ipsius Theatri aream ascensum dabant. Ambitus ducentos sexaginta palmos, centum octoginta sex latitudo complectebatur. Ex eo in justam altitudinem elato subjectæ Basilicæ populo exundantis jucundissimus erat prospectus. In fronte, Solium Pontificium, majestate plenum, aureo fulgôre nitidum, in loco gradibus septem edito, eminebat (ut augustior altè sedentis species apparêret) quod desuper umbellâ phrygionico contextâ opere tegebatur, lemniscis aureis, auroque fimbriatis laciniis adornatâ. Ligneæ columnæ duplices, picturatis, inauratisque basibus, capitibus, & epystiliis, hinc indè sustinebant umbellam. In tabulam ovatâ figurâ suprapositam concinnâ venustate solium desinebat: quam Sanctorum PETRI, & MARIAE MAGDALENAE effigies aureo fulgôre lucentes, & aptis expressæ coloribus illustrabant; columbâ Spiritûs Sancti symbolo, expansis alis, eorum capitibus insidente. Pusiones duo adpicti plenis buccis tubas inflare videbantur; quasi vellent sacræ Canonizationis famam per universum terrarum Orbem divulgare, ac celebrem reddere. Tegebant utrumque latus solii statuæ Prudentiæ, & Temperantiæ, altæ palmos tredecim, elegantibus prostantes basibus, ad pedes quinque erectis. In aversâ solii parte, binæ aliæ columnæ anterioribus respondebant, pari magnitudine, & ornatu. Area lata palmos quatuordecim

decim, longa viginti quatuor erat, totaque, unâ cum gradibus, purpureis tapetibus cooperta.

Ab altero Pontificii throni gradu, duplex subselliorum ordo dextrâ, lævâque Eminentissimis DD. Cardinalibus destinatus, in medium ductu perpetuo, arcuatâ formâ, excurrebat, duobus fultus gradibus, tabulatis à tergo erectis conspicuus, ut digniùs, & commodiùs sedentes exciperet. Post subsellia Cardinalium duplex alius decurrebat ordo sedilium; primus Episcopis: secundus ad dextrum latus Patribus Pœnitentiariis, ad sinistrum Protonotariis, & reliquis Officialibus iis adjunctis designatus.

Arcuatum subselliorum ordinem à dextris excipiebat areola, quam Summi Pontificis Vestiarium (parvum solium appellant, hoc est, in quo is rem divinam facturus sacras induere vestes consuevit) holosericis auro textili, argentoque crispante magnificè convestitum occupabat: hanc, & subjectos illi gradus, quò dignior incessus esset, purpurei tapetes operiebant. Extremum sibi theatri locum vendicabant, ac finiebant variâ, & concinnâ specie tabellæ, in angulis assurgentes Basilicam versùs, opere egregio pictis geniorum formis, & floscu-lis auro, atque argento illuminatis, eximiè ornatæ.

Vestiariũ S. Pontif.

E' regione, Serenissimæ Reginæ Sveciæ Thronus (thalamum vocant) paratu regio, in areolâ omninò simili, hoc est longâ palmos triginta-quatuor, latâ sexdecim eminebat. Tribus ille gradibus elevabatur, hinc indè holoserico punicei coloris villoso

Sveciæ Reg. Thalamus.

loſo aureis diſtincto lineis coopertus. Cœlum ſimili prorsùs fulgebat ornatu: interior ejus ſinus pretioſis, auro intermicante, ſtromatis ſplendebat. Ab utroque latere ſericei funiculi, quò Regina commodiùs, ac liberiùs proſpectare omnia poſſet, cortinas paululùm ſublevabant, & amovebant. Thalami aream, graduſque, rubri coloris periſtromata veſtiebant. Medium tenebat ſella è ſerico aureo confecta, clavis aureis munita, & fimbriis ex auro circumpendentibus ornata, Regiam exceptura Majeſtatem.

Statuæ Hiſpaniæ & Etruriæ.

Binæ aliæ paris cum ſupramemoratis ſtructuræ, ornatûſque, ſed altioribus elatæ baſibus ſtatuæ extrema Cardinalium ſubſellia, ac ſedilia Prælatorum, ab utroque latere claudebant, ac terminabant. Dextra exprimebat Hiſpaniam, dominantis habitu, faſtuque inſignem, turrito diademate coronatam, ſceptro jubentis more, parùm inclinato conſpicuam. Siniſtra referebat Etruriam, elato manu ſceptro inſtructam, & Ducali coronâ redimitam. Illa Hiſpaniarum Regis: hæc Magni Ducis Etruriæ inſignia majori ſcuto inſerta præferebat. Hærebant ſtatuarum baſibus tabellæ in medium prodeuntes, & in lunulæ formam radiantes, quas elati genii inter encarpos, reſteſque pomorum, ac fructuum egregiè depicti, auroque interlucente venuſti, interjectis pulchrè floribus, adornabant.

Inſignia Regis Catholici.

Inſignia M. Ducis Etruriæ.

Ampliſſimam Theatri molem Cœlum aureum ſtellis nitidum, apibuſq; diſtinctum obumbrabat: & coronam operi, ſeu coronidem, imponere videbatur.

Semicirculari verò figurâ erecta ex utroque latere tabulata Theatro imminebant, aulęis sericis adornata, ligneis craticulis auro splendentibus permunita: quorum frontem supernè ambiebat fascia latitudinis bipalmâris, holoserico, auroque contexta, opere phrygio summâ arte elaborata. Hæc viris, ac fœminis principibus ad indè commodè spectandum sacras Canonizationis cæremonias fuerunt assignata. Alia his similia, pretii quamquàm minoris paratu vestita, inferiores cingebant hemisphęrii pilas, Confessioni Apostolorum obversas, in modicam altitudinem elata, ligneis munita turriculis, idoneis fulta columnis, & multiplici pluteorum interjectu distincta; undè libero, unoque visu, oculi sacris adstantium omnia commodè metirentur.

Ad Theatrum undequaque cancellis clausum, & circumseptum duplex dabatur aditus, quem militaris Helvetiorum custodia muniebat; sub imperio tamen Excellentissimi D. D. Caroli de Comitibus Ducis Poli, Sacri Hospitii Magistri: quam dignitatem nobilissimæ Comitum Familiæ competere à tempore, quod hominum memoriam excêdit, clariùs est, quàm ut probatione indigeat.

Ex Cæremoniali Rom. lib. 3. tit. 2. c. 2.

Pluribus rem describere supersedeo, cujus eximiam pulchritudinem, cum religiosâ majestate conjunctam, is solùm concipere animo potest, qu oculis antè subjecit.

Solemnitas Canonizationis.

Igitur cùm omnia jam expedita essent, & præ parata, felix tandem, faustaque Orbi Christian illuxit dies, omnium votis expetita, Dominica i

Albis

Albis XXVIII. Aprilis, tantæ celebritati destinata. Horâ diei duodecimâ (Italico more numerando) in Capellam Sixtinam convenerunt DD. Cardinales, Episcopi, Pœnitentiarii Basilicæ Vaticanæ, & cæteri, quibus competit Canonizationis solemniis interesse; hac tamen vestium sacrarum distinctione: Cardinales Episcopi cum pluvialibus: Cardinales Presbyteri cum planetis: Cardinales Diaconi cum dalmaticis; Patriarchæ, Archiepiscopi, & Episcopi cum pluvialibus, & mitris; Pœnitentiarii planetis albis: reliqui Prælati rochettis, & superpelliceis erant induti, exceptis Gubernatore Vrbis, Oratore Lucensi Ecclesiastico, (quem Sanctissimus Protonotarii Honorarii dignitate, durante Legatione, honestavit) Thesaurario Cameræ, Protonotarijs, & Officialibus iis adjunctis, qui cappis ornati erant. Duo seculares Oratores Lucenses contextis ex holoserico villoso violaceo togis: Conservatores Vrbis aureis amicti consistebant. Officiales Capellæ Pontificiæ, & Papæ familiares rubeas habebant vestes: Advocati Consistoriales violaceas: Capellani Papæ, & Honorarii, Intimique Pontificiæ Aulæ Cubicularii rubeas, caputiis de more inversis. *Anno 1669.* *Vestes sacræ in Canonizatione.*

Præstituto tempore Summus Pontifex ad Sacrarium Capellæ Sixti IV. descendit: quò DD. Cardinalis Vrsinus, Prior Præsbyterorum, Cardinalis Hassiæ, & Cardinalis Carolus Barberinus Diaconi, tres Auditores Rotæ, nempè Decanus ad mitram, & duo juniores ad vestis Pontificiæ fimbrias, ne terram contingerent, sustinendas, paulò antè conve-

nerant. Ibi Sanctissimus sacras, & novas induit vestes, multo distinctas auro, & ad hanc celebritatem de industriâ comparatas: nempè faldam, amictum, albam, cingulum, stolam, & pluviale magnum, seu, ut vocant, mantum Pontificium: & tiarâ redimitus, thus immisit in thuribulum, ministrante naviculam Cardinale Vrsino; mox anteriores vestis fimbrias duobus Auditoribus Rotæ, posteriores verò tùm vestis, tùm pluvialis Oratore Venetorum, sustinentibus, pedès ad Capellam Sixti processit inter prædictos Cardinales Diaconos: præferente Crucem D. Emerix Rotæ Auditore, Subdiacono Apostolico, post Votantes (sic appellant) Signaturæ Iustitiæ, Acolythos; videlicèt post Acolythum thuriferarium, & septem alios cũ candelabris.

Auditores Rotæ Subdiaconi Votantes Signat. Acolyti quo modo creati.

Quâ verò ratione Votantibus Signaturæ, & Rotæ Auditoribus id muneris demandatum fuerit; quamvìs mei non sit instituti referre; paucis tamen hìc præstringere operæ pretium duxi. Scitu enim injucundum, & à proposito alienum id paucis prosequi, nequaquàm arbitror; cùm Pontificiæ Capellæ majestatem in primìs deceat; cujus ego ordinem, ritusque, cùm idonea se dat occasio, describo.

Abusus inductus in Capella Pontificiâ.

Alexander VII. san. memor. initio Pontificatûs, prudentissimè advertit, multùm decedere de pristino splendore, ac majestate Pontificiorum Sacrorum, nisi radicitùs evelleretur abusus, qui non sine gravi piorum offensione, & Ecclesiastici decôri deminutione paulatìm irrepserat in Capellam: admittendo scilicèt ad Pontificii Altaris ministeria abs-

absque ullo delectu, nonnullos etiam, qui obscuro licèt, & humili loco nati essent, illa tamen ambire, & soluto ritè pretio coëmere ausi fuerant. Igitur nobilitandæ Capellæ, & pristino decôri restituendæ studio ductus, hominibus illis, qui coemptorum reddituum titulo, ac jure nixi, solemnioribus Capellis interesse consueverant inter Rotæ Auditores, Abbreviatores literarum Apostolicarum, cæterosque Romanæ Curiæ Prælatos, ac Ministros (quorum pro loci amplitudine, & dignitate magnus est numerus) pretium optimâ fide restituit, & stipendiorum, reddituumque onera in perpetuum substulit: eorumque Collegia suppressit, & penitùs extinxit. Illorum autem loco, præcipuos Vrbis Proceres, ac viros in Aulâ Romanâ, dignitate, & honoribus præcellentes, ad Pontificii Altaris obeunda ministeria delêgit; qui satis amplum, ac condignum tam honorificæ operæ pretium esse ipsam ejus exhibendæ celsitudinem existimarent. Itaque Rotæ Auditoribus à primæva institutione Pontificiis Capellanis, (amplissimum horum Collegium quâ polleat dignitate, & auctoritate, nemo est qui nesciat) vestem violaceam, & cingulum pilei ejusdem coloris deferendi jus attribuit, ac ut in posterùm Subdiaconorum Apostolicorum munus gererent, & locum obtinerent, sancivit. Votantes quoq: Signaturæ Iustitiæ, quorum potestas in Romanâ Curiâ magna est, Capellæ ministerio addixit, & Acolythorum officio insignivit; edito, ac obsignato super his diplomate sequentis tenoris.

Alexand. VII. cōsilium de nobilitanda Capella.

Auditores Rotæ Subdiac. Apostol. creātur.

Votantes Sign. Iustitiæ Acolythi Apostol. creantur.

ALE-

Breve super Officijs Subdiaconorũ, et Acolythorũ Apost.

Ad perpetuam rei memoriam. Nuper certis ex causis tunc expressis omnia, & singula officia Subdiaconorum, & Acolythorum Apostolicorum nuncupatorum suppressimus, & abolevimus unà cum eorum Collegijs, juribus prærogativis, & emolumentis quibuscumque, ac singulorum Subdiaconorum, & Acolythorum prædictorum nominatìm enumeratorum titulis, & concessionibus, ita ut ex tunc in posterum singula Collegia præfata extincta penitùs essent, & cessarent omninò, neque singuli, ut præfertur, enumerati, Subdiaconi, & Acolythi appellari, seù denominari, aut nuncupari possent; & aliàs prout in Cedulâ Motûs proprii nostri desuper manu nostrâ signatâ, cujus tenorem præsentibus pro plenè, & sufficientèr expresso, & verbatìm inserto haberi volumus, uberiùs continetur. Quamobrem ne propter suppressionem, & abolitionem hujusmodi Nos, & Romani Pontifices Successores nostri necessario Subdiaconorum, & Acolythorum ministerio in solemni Missarum, & aliorum divinorum Officiorum celebratione, cæterisque functionibus Ecclesiasticis careamus, pro nostrâ pastorali curâ providêre volentes, Motu proprio, ac ex certâ scientiâ, ac maturâ deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, dilectos filios Capellanos nostros causarum Palatii Apostolici Auditores nunc, & deinceps perpetuis futuris temporibus existentes Subdiaconos

Apo-

Apoſtolicos; nec-non dilectos etiam filios utriuſq; Signaturæ noſtræ Referendarios, qui nunc ſunt, & pro tempore quandocumq; erunt noſtræ Signaturæ Iuſtitiæ Votantes, Acolythos Apoſtolicos tenore præſentium,facimus,creamus,conſtituimus,& declaramus, ipſumq; prædictorum Auditorum Collegiũ, nec-non præfatos Signaturæ Iuſtitiæ Votantes in locum Subdiaconorum, & Acolythorum per Nos, ut præmittitur, ſuppreſſorum, & abolitorum reſpectivè cum eodem omninò honore aſſiſtendi, & inſerviendi Nobis, & Romano Pontifici pro tempore exiſtenti, tàm in Capellâ noſtrâ, quàm in aliis, in quibus Nobis, & Romano Pontifice pro tempore exiſtente,præſentibus divina celebrabuntur officia, Eccleſiis, nec-non proceſſionibus, cæteriſque functionibus Pontificiis,ad quod dicti Subdiaconi, & Acolythi ratione ſuorum officiorum antè illorum ſuppreſſionem, & extinctionem, ut præfertur, factas,quomodolibèt tenebantur, & obligati erant, & cum omnibus, & ſingulis honoribus, prærogativis, præcedentiis, & præeminentiis, quæ de jure, aut ex Conſtitutionibus, & Indultis Apoſtolicis,vel ex uſu, & conſuetudine, & aliàs quomodocumque Subdiaconis, & Acolythis Apoſtolicis, ut præmittitur, ſuppreſſis, & abolitis, illorumque Collegiis antè ſuppreſſionem, & abolitionem hujuſmodi competebant, exceptis tamen quibuſvis redditibus, & emolumentis temporalibus ipſis Subdiaconis, & Acolythis, illorumque Collegiis olim aſsignatis, & antè eaſdem ſuppreſsionem, & abolitionem il-

lis debitis, & per eos percipi solitis, quæ Cameræ nostræ Apostolicæ per Nos jam applicata, & incorporata sunt, motu, scientiâ, deliberatione, ac potestatis plenitudine, & tenôre paribus substituimus, & subrogamus. Ac insuper præfatis Auditoribus, & eorum singulis nunc, & in futurum quandòcumq; existentibus pro majori ministerii eis per præsentes injuncti decôre, ac suarum personarum ornamento, ut deinceps vestem interiorem, quæ subtanea, nec-non aliam exteriorem, quæ mantellettum vulgò nuncupantur, violacei coloris, ac etiam galeri redimiculum, *cordone* vulgò dictum ejusdem coloris violacei, ubique deferant, præcipimus, & mandamus. Injungentes propterea dilectis pariter filijs cæremoniarum ejusdem Capellæ Magistris, ut eosdem Auditores ad Subdiaconorum, & Votantes præfatæ Signaturæ Iustitiæ ad Acolythorum respectivè officia in Capellâ, aliisque Ecclesiis, ac processionibus, cæterisque actibus, & functionibus præfatis cum assignatione loci congrui, ut moris est, exercenda admittant, ac decernentes easdem præsentes literas etiam ex eo, quòd quicumque etiam speciali expressione digni in præmissis interesse habentes, seù habere quomodòlibet prætendentes ad ea vocati, & auditi, seù causæ, propter quas ipsæ præsentes emanarunt, adductæ, verificatæ, aut justificatæ non fuerint, aut ex aliâ quâcumque causâ, colore, prætextu, & capite etiam in corpore Iuris clauso, etiam enormis, enormissimæ, & totalis læsionis, nullo unquàm tempore

Vestem, & cingulum pilei violacei color. concedit.

re

re de ſubreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, ſeù intentionis noſtræ, & intereſſe habentium conſensûs, & alio quolibet quantùmvis magno, ſubſtantiali, & inexcogitabili defectu notari, impugnari, invalidari, in controverſiam revocari, ad terminos Iuris reduci, aut adversùs illas aperitionis oris, reſtitutionis in integrum, vel aliud quodcumque Iuris, facti, vel gratiæ remedium impetrari, aut etiam motu ſimili conceſſo quempiam in Iudicio, vel extra illud uti, ſeu ſe juvare poſſe, neq; eaſdem præſentes ſub quibuſvis ſimilium, vel diſsimilium gratiarum, & voluntatum revocationibus, ſuſpenſionibus, & aliis contrariis diſpoſitionibus comprehendi, aut comprehenſas cenſeri, ſed ab illis ſemper exceptas, & quoties illæ emanabunt, toties in priſtinum, & validiſsimum ſtatum reſtitutas repoſitas, & plenariè reintegratas, ac etiam ſub poſteriori datâ per eos, ad quos pro tempore ſpectabit, reſpectivè eligendâ, de novo conceſſas, firmaſque, validas, & efficaces perpetuò exiſtere, & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere; ſicque, & non aliter in præmiſsis per quoſcumque Iudices ordinarios, & Delegatos, etiam S.R.E. Cardinales, etiam de latere Legatos, & alios quoſlibèt quâvis auctoritate, & poteſtate fungentes, & functuros, ſublatâ eis, & eorum cuilibet quâvis alitèr judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, ſi ſecùs ſuper his à quoquam quâvis auctoritate ſcientèr vel ignorantèr contige-

rit attentari. Non obſtantibus omnibus, & ſingulis, quæ in prædictâ Cedulâ Motûs proprii voluimus non obſtare, cæteriſque contrariis quibuſcumque. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris Die XXVI. Octobris MDCLV. Pontificatûs noſtri Anno Primo.

G. Gualterius.

Canonici Patriarchaliũ aſſiſtẽtes celebranti in Capella.

Quò autem ſuus Romanis cæremoniis nitor, ac dignitas pleniùs reſtitueretur, & Capellæ Pontificiæ amplitudini, atque ſplendôri meliùs conſultum foret, ſtatuit, ut in poſterum Cardinali, ſeù Antiſtiti in eâdem Capellâ ſacra facienti trium Patriarchalium Eccleſiarum Canonici munere Aſsiſtentium præſtò eſſent; nempè ut Canonicus Baſilicæ Lateranenſis officio, ac munere Presbyteri: Canonicus Baſilicæ Vaticanæ, Diaconi: S. Mariæ Majoris, Subdiaconi miniſterio fungerentur. Sancivit inſuper, ut unumquodque ex harum Baſilicarum Capitulis jus haberet eligendi per ſuffragia Canonicos ſex, è quorum numero Summus ipſe Pontifex unum pro ſingulis Baſilicis deſignaret ad prædicta munera obeunda; quos, ad majus eorumdem decus, & ornamentum, uſu violacei coloris, locoque inter utriuſque Signaturæ Referendarios, ac Prælatos Pontificis pro tempore domeſticos, honeſtavit.

Clerici Cam. in Capellam revocati.

Clericos quoque Cameræ Apoſtolicæ Præſidentes ad aſſiſtentiam in eâdem Capellâ præſtandam revocavit, cæteroſque Miniſtros inſtituit & creavit, literis in formâ Brevis obſignatis. Quarum

rum exemplaria referre ſupervacaneum duximus; unum tamen hîc apponere voluimus, ex quo facilè erit de cæteris conjecturam facere.

ALEXANDER PP. VII.

Ad perpetuam rei memoriam. Aliàs Nos, qui decôrem Domûs Dei, ex quo in ſortem Domini vocati fuimus, unicè ſemper dileximus, ut divinorum officiorum in Capellâ noſtrâ Pontificiâ celebrandorum, functionumque Pontificiarum dignitati, & ſplendôri conſuleremus, dilectos filios Capellanos noſtros cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores Subdiaconos Apoſtolicos primo loco conſtituimus; dilectos verò pariter filios Cameræ noſtræ Apoſtolicæ Clericos Præſidentes ad aſſiſtentiam, & miniſterium in Capellâ, & functionibus Pontificiis prædictis revocavimus, & reſtituimus; nec non dilectos itidem filios utriuſque Signaturæ noſtræ Referendarios Votantes Acolythos Apoſtolicos, ſuppreſſis, & amotis aliis Subdiaconis, & Acolythis Apoſtolicis, quorum officia erant venalia, creavimus, & conſtituimus. Ac Presbyteri aſſiſtentis, Diaconique, & Subdiaconi Venerabilibus fratribus noſtris S.R.E. Cardinalibus, ſeù Prælatis aſſiſtentibus miſſas ſolemnes in eâdem Capellâ celebrantibus miniſtrantium officia per aliquos ex Canonicis Eccleſiæ Sancti Ioannis Lateranenſis, ac Baſilicæ Principis Apoſtolorum, & Eccleſiæ Sanctę Mariæ Majoris de Vrbe reſpectivè peragi debere ſtatuimus, dictoſque Canonicos in utrâque Signa-

Ad Capellæ miniſterium vocati.

Auditores Rotæ.

Clerici Cameræ.

Votantes Signat.

Canonici Patriarchalium Presbyter Diaconus & Subd. Capellæ.

turâ noſtrâ Referendarios creavimus. Nunc autem ut miniſteria Clericorum Ceroferariorum, quæ in Capellâ, & functionibus Pontificiis hujuſmodi inconcinnè, & imperitè antè-hac à perſonis, prout caſus tulit, ſine delectu adſumptis peracta fuiſſe cognovimus, in poſterùm decentèr, & accuratè, ut par eſt, obeantur, pro curâ noſtrâ paſtorali providere cupientes. Motu proprio, ac ex certâ ſcientiâ, & maturâ deliberatione noſtris, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine quatuor officia Clericorum Ceroferariorum Capellæ Pontificiæ prædictæ totidem Clericis idoneis, qui vitæ, & morum honeſtate præditi, ac in vigeſimo ſaltem eorum ætatis anno, & in quatuor minoribus ordinibus conſtituti ſint, & non ſolùm ea, quæ à dilectis etiam filiis cæremoniarum ejuſdem Capellę Magiſtris in Capellâ, & functionibus Pontificiis hujuſmodi eis reſpectivè injungentur, peragere, ſed etiam Nobis, & Romanis Pontificibus ſucceſſoribus noſtris pro tempore exiſtentibus ſervitium Auxiliatorum Buſſolæ, qui *Buſſolantes* vulgò vocantur, exhibere teneantur, à Nobis, & iiſdem Succeſſoribus noſtris Romanis Pontificibus dumtaxat per literas Apoſtolicas in ſimili formâ Brevis ad ipſorum Clericorum vitam quoties illa tam à primævâ eorum erectione, quàm poſteà quandòcumque, ac ubicumque, & quovis modo vacare contigerit, conferenda, tenore præſentium perpetuò erigimus, & inſtituimus. Ac ipſos Clericos Ceroferarios officia à Nobis per eaſdem præſentes erecta hujuſmodi pro tempore obtinen-

Buſſolantes creantur Ceroferarÿ Capellæ.

tinentes, & eorum ſingulos auxiliatores Buſſolæ prædictæ, ſivè Buſſolantes cum proviſione, juribus, ſalariis obventionibus, regaliis, xeniis, & emolumentis quibuslibèt ordinariis, & extraordinarijs, quocumque nomine nuncupatis, quæ ab aliis auxiliatoribus Buſſolæ, ſive Buſſolantibus percipi ſolent, & poſſunt, ac poterunt quomodolibèt in futurum, ità quòd iidem Clerici Ceroferarii illam, & illa pariformitèr, & æqualitèr cum cæteris Buſſolantibus prædictis percipere poſſint, & debeant, motu, ſcientia, deliberatione, poteſtatis plenitudine, & tenore prædictis, creamus, & conſtituimus, illoſque aliorum Auxiliatorum Buſſolæ hujuſmodi numero ad eorum vitam reſpectivè favorabilitèr aggregamus. Mandantes, &c. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris Die X. Iunii M DC LVII. Pontificatûs noſtri Anno Tertio.

G. Gualterius.

Subſequentes clauſulas generales in Brevi contentas ex induſtriâ omittimus, ne pluribus fatigemus Lectorem, noſque longiùs, quàm par eſt, à noſtri operis inſtituto excurrere videamur. Actorum itaque narrationem reſumamus.

Dum Pontifex in Sacrario moraretur, paratas ſibi induendo veſtes; Magiſtri Cæremoniarum ſingulis Cardinalibus, Epiſcopis, & cæteris, qui in prædictâ Sixti Capellâ Sanctiſſimum præſtolabantur, candidos cereos diſtribuêrunt: ità ut, cùm Sanctiſ- *Cerei diſtribuuntur in Capella.*

ctissimus in Capellam ingressus esset, omnes cerei essent accensi. Vbi Sanctitas Sua, flexis antè aram genibus sine tiarâ, paululùm oravit, surrexit, & allatis ab Assistentibus Patriarchis, nempè Constantinopolitano, & Antiocheno, libro, & candelâ, assistente paritèr Cardinale Barberino Decano, stans cecinit versiculum Hymni *Ave maris Stella*: quem Cantores Capellæ Pontificiæ prosecuti sunt. Dumque tres sequentes hymni versiculos canerent, Pontifex in genua provolutus orabat: illis verò absolutis, surgens mitram resumpsit, & sellam gestatoriam conscendit. Mox recto ordine, summo silentio, & pietate pari, solemnis supplicatio ad Basilicam Vaticanam institui cœpit, in quâ bini ac bini, cereos præ manibus tenentes accensos, incedebant.

Cardin. Rospigl. Procurator Canonization. offert cereos.

Sanctissimo interim in sede existenti Eminentissimus D. Cardinalis Rospigliosius à Majestate Cæsareâ, & Catholicâ ad instandum pro Canonizatione Beatorum, ut suprà diximus, designatus, tres cereos variis ex auro flosculis, ramisque turgentibus ornatos, supplex obtulit, & ad singulorum oblationem manum Pontificis, genuque osculatus est. Illorum alter effigie B. PETRI, ac insignibus Summi Pontificis, & Catholicæ Maiestatis; alter effigie B. MARIAE MAGDALENAE, nec-non stemmate Pontificio, & Cæsareo decôratus erat. Quos Sanctitas Sua tradi jussit Oratoribus Venetorum, & Lucensium in publicâ supplicatione portandos. Minorem sibi retinuit, ac sinistrâ manu in eâdem supplicatione detulit: dexteram ad populo benedicen-

cendum liberam, & expeditam reliquit. His peractis, Sanctissimus sellâ eminens gestatoriâ, sub pretiosâ umbellâ, quam Signaturæ Referendarii, rochettis, & superpelliceis induti, oblongis contis sustinebant sibi invicem succedentes, ab Aulâ Regiâ exivit, & ad dextram flectens, per scalam proximam, cæruleo, & vitreo tecto stellulis interlito conspicuam, ad majorem Palatii portam contendit, quæ in forum maximum ducit, Basilicæ Vaticanæ obversum.

Supplicatio universi Cleri.

Hîc universus Vrbis Clerus superpelliceis indutus: omnesque Religiosorum hominum familiæ, accensos cereos præ manibus tenentes, Pontificem opperiebantur. Hæc autem species, & ordo solemnis erat processionis.

Ordo processionis.

Primùm supplicantes bini, ac bini accensis cereis procedebant, ac prout exibant à palatii portâ, ab eâdem incipiendo, & longam hinc-indè seriem texendo, & alii aliis, servato antiquitatis ordine, & dignitatis jure, succedendo, ad atrium usque Basilicæ, duas ab utroque latere efformando alas, protendebantur, & subsistebant, suis distincti Crucibus, & insignibus Collegiatarum; ità ut juniores Cleri, & inferiores, Palatii portæ viciniores manêrent, à Basilicæ verò atrio remotiores; antiquiores è contrà, & digniores, Basilicæ magis vicini, à Palatio magis distantes essent. Pedestris militum acies, elegantibus instructa armis, circumfusa, viam, quà solemnis supplicatio incessura erat, ad Basilicam usque Vaticanam muniebat.

In

ſitiſſimas, quà Divinæ voluntati cùm agnoſcendæ tùm propitiandæ rationes complures adhibitas; in ipſo rei tranſigendæ limine, SS. D.N. adhuc nova inſtaurat Orationum ſubſidia. Etenìm jubet Venerabiles Fratres ſuos S. R. E. Cardinales, & univerſos huic celebritati præſentes Chriſti-fideles, humilitèr ſupplices, ac proſtratos antè Principis Apoſtolorum Confeſſionem, Phialas aureas, odoramentorum plenas, effundere in conſpectu Domini; quò beneplacitum in tam gravi negotio ſuum ex inacceſſibili luce proferre, benignè velit.

QVIBVS auditis, Cardinalis Roſpiglioſius, factâ Pontifici reverentiâ, medius inter Advocatum, & Cæremoniarum Magiſtrum, ad ſuum locum reverſus eſt. Mox Sanctiſſimus, mitrâ ornatus, ſuprà ſuppoſitum à Capellæ Clericis faldiſtorium in ipsâ Solii areâ genuflexus: Regina verò ſuper binis pulvinaribus è ſerico aureo, à Marchione de Monte, Regię ipſius Aulico, ſibi ſubjectis, innixa: omneſque alii ſuis quique, prout aderant, diſpoſiti locis, in genua provoluti, ad orandum ſe compararunt. Tùm duo Cantores flexis ante ſcabellum genibus, in quo Litaniarum librum collocaverant, & poſt Cardinalem Decanum eâ die celebrantem, ſuo item faldiſtorio in genua procumbentem, versâ in theatri aream fronte, dextrâ autem contrà altare ad cornu Epiſtolæ, ſiniſtrâ verò Pontificem versùs, Litanias Sanctorum plano cantu dicere cœperunt, quas uſque ad *Agnus Dei* continuarunt. Mox Pontifex

tifex ad ſuum thronum ſe recepit; & D. Cardinale Roſpiglioſio iterùm ad infimum Solii gradum, modo iam ſuperiùs relato, deducto: Comes Capraria Advocatus eiſdem prorsûs, quibus anteà diximus, cæremoniis, ſecundò inſtitit pro obtinendâ apud Sanctiſſimum BB. PETRI, & MARIAE MAGDALENAE Canonizatione, hoc modo.

BEATISSIME PATER.

Secunda inſtantia

Reverendiſſimus D. Cardinalis Roſpiglioſius hîc præſens, nomine Sacræ Cæſareæ Majeſtatis Leopoldi electi Imperatoris, & Majeſtatis Catholicæ Caroli Secundi Regis Hiſpaniarum inſtantèr, & inſtantiùs petit per Sanctitatem Veſtram catalogo Sanctorum Domini Noſtri IESV Chriſti adſcribi, & tanquàm Sanctos ab omnibus Chriſti-fidelibus pronunciari venerandos BEATVM PETRVM de Alcantarâ Ordinis Minorum, & BEATAM MARIAM MAGDALENAM de Pazzis Ordinis Carmelitarum.

Ad hæc Reverendiſſimus D. Nerlius Secretarius ità reſpondit.

Reſponſum D.ni Sec. Pontificis.

Stat Angelus antè Altare, habens Thuribulum aureum. Repetitis igitur juſſu SS.D.N. denuò comprecationibus danda ſunt illi incenſa multa, ut det de Orationibus Sanctorum ſuper Altare aureum, quod eſt ante Thronum Dei.

QVIBVS peractis, Cardinalis Roſpiglioſius, cum Advo-

terris Vicarium ſupplicitèr venerata eſt; illiuſque benedictione perceptâ, ad ſuum ſe locum, ſellamque recepit. Pontifex verò ad aram maximam, proceſſit, ubi genu-flexus ſuper faldiſtorium pauliſpèr oravit; deindè iterùm Reginæ, & Cardinalibus benedixit, ac paratum ſibi in medio, & eminentiori Theatri loco ſolium conſcendit.

Verùm quià Lectoribus piis, & curioſis non erit ingratum, omnem ſeſſionis ordinem, ac diſtinctionem in Capellâ reſcire, illum propterea hîc apponere, ac deſcribere officii mei eſſe duxi. Cardinales, Epiſcopi, Pœnitentiarii, & Protonotarij ſuis quique ſedilibus, ut ſuprà retulimus: Cardinales verò Diaconi aſſiſtentes, ad dextrum, & ſiniſtrum latus Pontificis, conſedêrunt. D. Pompejo Vareſio Vrbis Gubernatori, & Vice-Camerario: D. Fabio Guiniſio Priori S. Ioannis, & Lucenſis Reipublicæ Oratori: ac Bonaccurſio de Bonaccurſiis Cameræ Apoſtolicæ Theſaurario Generali, ſuprà Protonotarios locus eſt aſſignatus. In areâ Solii, propè Cardinales Diaconos, ſtabant novem ſuprà decem Antiſtites Sanctiſſimo Aſſiſtentes: in gradibus, iuxtà thronum hinc indè diſpoſiti Principes Solii, nempè Orator Venetus Antonius Grimanus: Bartholomæus Franciottus, & Raphael Manſius, Oratores Lucenſium: Camillus Roſpiglioſius, Sanctiſſimi D. N. germanus frater: Fr. Vincentius: Thomas: & Io: Baptiſta, Sanctitatis Suæ ex prædicto Camillo germano fratre nepotes: nec-non Comeſtabilis Laurentius Columna, Dux Palliani. Per gradus à

Ordo ſedendi in Capella.

fronte Solii, hinc Auditores Rotæ, cum P. Magiſtro Sacri Palatii Hyacintho Libello: indè Clerici Cameræ Apoſtolicæ. A' dexterâ parte in imis gradibus ſtabant Conſervatores Vrbis, ſcilicèt Aurelius Ciognius, Mutius Marerius, Eq. Silvius Allius, & Tranquillus Columna Prior. Idoneus quoque datus eſt locus Oratori Bononiæ Ioſepho Paleotto infrà ſedilia, Epiſcopis, & Pœnitentiariis aſſignata. Super gradus, quibus, ut diximus, ad Theatri aream dabatur aſcenſus, varii Romanæ Aulæ Prælati, ſervato inter ſe antiquitatis, & dignitatis jure, ſedebant, nempè Votantes Signaturæ Iuſtitiæ: Abbreviatores: Referendarii: Cubicularii Secreti, & Honorarii: Sacri Conſiſtorii Advocati: & Capellæ Pontificiæ Officiales.

Cæterùm, quià auguſtiſſima hæc Summi Pontificis, & ampliſſima Sacroſancti Conſeſsûs majeſtas omnem ſuperat dicendi, ac ſcribendi facultatem; non erit abs re, totius theatri faciem, ſpeciemque, ſeù ſpeculum antè oculos proponere, ut in eo, unico velut intuitu, concipere poſſit animus quidquid oratione comprehendere non poteſt, vel ob ſtyli inelegantiam, vel ob imperitiam Scriptoris.

Itaque

us
g
o-
a
t.

n.
s-
ec.
ve
ro
n-
ra

Ro-
bus
ra-
ici-
ad
pro
Ca
at.

1

S
L
n
P
C
&
a
e
p
d

v
t
t
h
S
c
1
1

Itàque Summus Pontifex, hac magnificentissimâ sacræ pompæ specie, & dignitate, ab ipso statìm Basilicæ ingressu, intuentium, & admirantium oculis objectâ, editiori eminens loco, triginta-septem Cardinalium, sexaginta, & amplius Antistitum, ac innumerorum ferè ex Romanâ Curiâ Præsulum frequentissimâ, & amplissimâ coronâ cinctus, delatum sibi consueto ritu excêpit obedientiæ obsequium: à Cardinalibus osculo manûs: ab Episcopis osculo genu: à Pœnitentiariis osculo pedis. *Numerus Card. & Episcoporũ in Canonizat.*

Postquàm Cardinalium antiquior Barberinus, Sacri Collegii Decanus, obedientiam præstitit, à D. Casalio Diacono, Basilicæ Principis Apostolorum: D. Muti Subdiacono, Basilicæ Liberianæ: Presbyteri munus obeunte D. Antaldo, Basilicæ Constantinianæ, Canonicis, dalmaticâ, tunicellâ, & pluviali respectivè indutis, ab infimo Solii gradu ad faldistorium in cornu Epistolæ positum deductus est; ibique manus primùm lavit: deindè sacras, pretiosas, & ad hunc solemnem diem paratas, induit vestes. *Cardin. Barberinus Dec. induit vestes pro celebranda missa*

Absolutâ obedientiæ functione, D. Fulvius Servantius (Cæremoniarum Magister, sacrorum rituum peritissimus) sedente jam à dextro Solii latere Cardinale Ginetto, antiquiore post Cardinalem Barberinum Episcopo Cardinale, ad ejusdem Solii gradus deduxit Cardinalem Rospigliosium, delegatum, ut supra diximus, ad postulandam Canonizationem BB. PETRI, & MARIAE MAGDALENAE. Hic ubi ad Solium pervênit, factâ *Card. Rospigliosius Procurator ducitur ad Soliũ pro peten. Canonizat.*

priùs

priùs Summo Pontifici profundâ capitis inclinatione, ſtetit medius, habens hinc indè genuflexos à latere ſiniſtro Cæremoniarum Magiſtrum, à dextro Comitem Alexandrum Caprariam Sacri Conſiſtorii Advocatum, conſuetâ veſte cum caputio indutum; qui uti erat genuflexus, Cardinalis nomine, à Suâ Sanctitate, ut eamdem Canonizationem peragere dignaretur, inſtantèr ſic poſtulavit.

BEATISSIME PATER.

Reverendiſſimus D. Cardinalis Roſpiglioſius hîc præſens, nomine Sacræ Cæſareæ Majeſtatis Leopoldi electi Imperatoris, & Majeſtatis Catholicæ Caroli Secundi Regis Hiſpaniarum, inſtantèr petit per Sanctitatem Veſtram catalogo Sanctorum Domini noſtri IESV Chriſti adſcribi, & tanquàm Sanctos ab omnibus Chryſti-fidelibus pronunciari venerandos B. PETRVM de Alcantarâ Ordinis Minorum, & B. MARIAM MAGDALENAM de Pazzis Ordinis Carmelitarum.

HIS autem Reverendiſs. ~~D. Franciſcus~~ Nerlius, Archiepiſcopus Florentinus, Sanctiſſimi D.N. Secretarius ab Epiſtolis ad Principes, ſtans in ſiniſtro Solii latere, his conceptis verbis ita reſpondit.

Edocta Redemptoris admonitionibus, ac exemplis Eccleſia, nihil arduis præſertim in rebus, inchoat, proſequitur, perficit, abſque multâ, & jugi piarum orationum Inſtantiâ. Quapropter, etiàm poſt tot alias, quà juris humani diligentias exqui-

ſitiſ-

Iusto posteà intervallo succedebant utriusque Signaturæ Referendarii: Subdiaconus, Diaconus, & Presbyter Assistens Capellæ Pontificiæ: Abbreviatores: Votantes Signaturæ Iustitiæ Acolythi: Clerici Cameræ: & Auditores Rotæ, Subdiaconi Apostolici. Eminebat inter septem postremos Acolythos, cereos accensos in argenteis candelabris ferentes, Crux Pontificia. Mox Patres Pœnitentiarii Basilicæ S. Petri: Abbates deindè insignibus Pontificalibus utentes: Episcopi: Archiepiscopi: & Præsules omnes, Papæ Assistentes; tùm Cardinales Diaconi: Presbyteri Cardinales: & Cardinales Episcopi, longo, sed pulchro, & majestatis pleno, ordine sequebantur. Veniebant posteà Orator Bononiæ: Almæ Vrbis Conservatores: Principes Solii: & Gubernator Vrbis; propè Pontificem prædicti Cardinales Diaconi assistentes: duo Auditores Rotæ: & duo Oratores, prægrandes cereos gestantes. Sacram claudebat, & coronabat pompam Sanctissimus ipse, sede (uti diximus) sublimi conspicuus, & umbellâ tectus; post Pontificem inter duos illius Cubicularios assistentes, Rotæ Decanus incedebat, mitram Papæ suscepturus. Extremam supplicationis partem cogebant, terminabantque Orator Lucensis, Protonotarius, ut supra retulimus, Honorarius: Thesaurarius Cameræ Apostolicæ: Protonotarii: & Generales, ac Procuratores generales Ordinum Regularium.

Cùm Pontifex in Basilicam pervenisset, ad aram Sanctissimi Sacramenti in genua provolutus oravit;

Advocato, & Cæremoniarum Magiſtro, eò, undè venerat, revertit. Pontifex verò mitratus, è throno deſcendens, ad faldiſtorium ſuper areâ, iterùm poſitum, oraturus proceſsit. Cùmque Cardinalis Haſsiæ Diaconus, qui ſtabat à deſtro Pontificis latere, ad populum converſus, altâ voce dixiſſet: *Orate*: Cardinalis Carolus Barberinus Diaconus, qui ſtabat à ſiniſtris, Pontifici mitram detraxit; & poſtquàm Sanctitas Sua, & cæteri, qui aderant, poſitis humi genibus, preces ad Deum fuderunt, altâ paritèr voce pronunciavit: *Levate*. Tunc Pontifex, aliique omnes ſurrexerunt; allatoque à Patriarchis Aſsiſtentibus libro cum candelâ, adſtante etiam Cardinale Ginetto, utpotè antiquiore poſt Decanum Cardinale Epiſcopo, Sanctitas Sua, antè faldiſtorium, cum cantu inchoavit Hymnum: *Veni Creator Spiritus*; in genua cum cæteris procumbens ad tres ſequentes verſus. Quibus cantatis, cum reliquis ſe ſe elevans, impoſitâ ſibi mitrâ, ad Solium rediit: ac ibi depoſitâ rursùs mitrâ, ſtetit uſque ad finem Hymni; eoque abſoluto, nonnulli è Cantoribus proſecuti ſunt ℣. *Emitte ſpiritum tuum, & creabuntur, Alleluja*. aliiſque reſpondentibus ℟. *Et renovabis faciem Terræ, Alleluja*. Sanctitas Sua, ſtantibus antè Solii gradus duobus Votantibus Signaturæ Iuſtitiæ Acolythis cum candelabris, & cereis accenſis, recitavit Orationem: *Deus, qui corda fidelium, &c.* redimitus poſteà mitrâ, pauliſpèr sêdit. Illicò Advocatus Capraria antè Solii gradus, genuflectens à dextris ſtantis Cardinalis Roſpiglioſii,

Sum. Pontif. rurſùs ad orationem

tertiò, & instantissimè à Sanctissimo postulavit, ut Canonizationem tandem peragere, & perficere dignaretur, in hunc modum.

BEATISSIME PATER:

Tertia instantia Reverendissimus D. Cardinalis Rospigliosius hîc præsens, nomine Sacræ Cæsareæ Majestatis Leopoldi electi Imperatoris, & Majestatis Catholicæ Caroli Secundi Regis Hispaniarum instantèr, instantiùs, & instantissimè petit per Sanctitatem Vestram catalogo Sanctorum Domini Nostri IESV Christi adscribi, & tanquàm Sanctos ab omnibus Christi fidelibus pronunciari venerandos B. PETRVM de Alcantarâ Ordinis Minorum, & BEATAM MARIAM MAGDALENAM de Pazzis Ordinis Carmelitarum.

Et Reverendiss. Nerlius paritèr tertiâ vice paucis hiscè verbis respondit.

Responsum Domini Secret. Papæ Ascendit fumus incensorum de Orationibus Sanctorum, de manu Angeli coràm Deo; cujus voluntate SS. D. N. jàm intellectâ, modò referet B. PETRVM de Alcantarâ in Sanctorum Confessorum numerum, & B. MARIAM MAGDALENAM de Pazzis in Albo Sanctarum Virginum ascribet.

Itaque Summus Pontifex, assistentibus Patriarchis librum, & candelam sustinentibus, adstante quoque prædicto antiquiore Cardinale Episcopo, cum mitrâ sedens, & majorem quodammodò hu-

manâ

manâ præferens majeſtatem, divino Spiritu afflatus, ex Cathedrâ BB. PETRVM, & MARIAM MAGDALENAM Sanctos eſſe declaravit, eoſque univerſæ Eccleſiæ colendos, & adorandos propoſuit, his verbis.

Ad honorem Sanctæ, & individuæ Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicæ, & Chriſtianæ Religionis augmentum, authoritate Domini Noſtri IESV Chriſti, Beatorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtrâ, maturâ deliberatione præhabitâ, & divinâ ope ſæpiùs imploratâ, ac de Venerabilium Fratrum noſtrorum S.R.E. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiſcoporum, & Epiſcoporum in Vrbe exiſtentium conſilio, B. PETRVM Confeſſorem, & B. MARIAM MAGDALENAM Virginem, Sanctum, & Sanctam eſſe decernimus, & definîmus, & Sanctorum catalogo adſcribimus: ſtatuentes, ab Eccleſiâ univerſali, quolibet anno, memoriam Beati Petri inter Sanctos Confeſſorès non Pontifices, die decimâ-octavâ Octobris: & Beatæ Mariæ Magdalenæ inter Sanctas Virgines non Martyres, die vigeſimâ-quintâ Maii, piâ devotione recoli debere. In nomine Patris, & Filii, & Spiritûs Sancti. Amen. *Sententia Canonizationis.*

Stante interìm Cardinale Roſpiglioſio antè Solii Pontificii gradus, Comes Capraria in genua provolutus, ipſius Cardinalis nomine, ſententiam Canonizationis ritè prolatam acceptavit, gratias Pon-

tifici retulit, & Apostolicas super eâ re literas expediri supplicitèr ità postulavit.

BEATISSIME PATER.

Advocat. gratias agit Sanctiss. pro Canonizatione.

Idem Reverendiss. D. Cardinalis Rospigliosius nomine Sacræ Cæsareæ Majestatis Leopoldi electi Imperatoris, & Catholicæ Majestatis Caroli Secundi Hispaniarum Regis acceptat pronunciationem à Sanctitate Vestrâ factam, eidemque gratias immortales agit, & enixè supplicat, ut Sanctitas Vestra super Canonizatione eâdem literas Apostolicas dignetur decernere.

Sanctissimus verò, facto manu Crucis signo, de more benedicendo dixit: *Decernimus*. Confestìm D. Cardinalis Rospigliosius Solium conscendit, & manum, ac genu Sanctissimi osculatus, Sanctitati Suæ, nomine Cæsareæ, & Catholicæ Majestatis, grates egit; & Advocatus Capraria ad Protonotarios circumstantes versus, eos rogavit, ut super solemni hujusmodi Canonizatione publicam, ac solemnem fidem facere vellent, hoc modo.

Protonotarij rogātur pro Instrumētis Canonization.

Rogantur omnes Protonotarii, & Notarii hîc præsentes, ut super hujusmodi solemnis Canonizationis actu unum, vel plura, publicum, seu publica, Instrumentum, vel Instrumenta conficiant, ad perpetuam rei memoriam.

Tunc prior Protonotariorum eos, qui in areâ Solii stabant, hujusmodi rei testes adhibuit, dicens: *Vobis testibus*.

His

His peractis, D. Cardinalis Rospigliosius, & Advocatus ad sua se recepêre loca. Sanctissimus verò, depositâ mitrâ, surrexit, ac ex aperto sibi ab Assistentibus Patriarchis libro, accedente etiam prædicto Episcopo Cardinale, cecinit Hymnum: *Te Deum laudamus*: quem Musici usque ad finem prosecuti sunt.

Hymnus Te Deũ cantatur pro Canonizat.

Facto repentè per Cæremoniarum Magistrum signo; tubæ canere cœperunt, inflari litui, pulsari tympana; & militum acies, per totum S. Petri forum bellico more dispositæ, semel, ac iterùm, tertiùmque displosêre sclopos: excepêre, ac reddidêre totidem vicibus sonum alæ Equitum, servato militari ordine, ad Circi angulos præstolantes, armis egregiè munitæ, dejectis ab humero per transversum pectus fasciis elegantes, & apertis ad liberum prospectum galeis spectabiles: omnis item generis tormenta ænea, tùm in ipso Vaticano foro, tùm in Sancti Angeli Castro, cum innumeris mortariis pulvere incendiario fartis, horribili simul strepitu, plausuque spectantium, tonitruum more, boatuque displosa, lætitiam geminarunt. Secutus mox, auditusque majoris Capitolii campanæ sonus ad hilaritatem publicam universam Civitatem provocavit: omnium Ecclesiarum campanæ per integram horam festivè sonuerunt: tubæ in variis Vrbis regionibus cecinerunt: alia è diverso musica instrumenta responsarunt; ubique plausus, & lætitia cum religione conjuncta: lætari omnes, gratulari, ob solemnem Divorum Canonizationem Deo gratias agere:

Signa lætitiæ pro Canonizatione.

agere: Sanctorum PETRI, & MARIAE MAGDALENAE nomina crebrò repetere: auxilium ab illis implorare: eosque potentes in Cœlo Patronos, & in terris, mortalibus propitios tutelares, sibi deligere, & miro quodam religionis sensu illorum memorias venerari.

Absoluto per Capellæ Musicos Hymno, Diaconus Cardinalis à dextris cantauit ℣. *Orate pro nobis Beati Petre, & Maria Magdalena, Alleluja.* Choro contrà respondente: ℟. *Vt digni efficiamur promissionibus Christi, Alleluja.* Ferentibus deindè candelabra cum cereis accensis duobus Acolythis, & ad infimum Solii gradum consistentibus: nec-non allatis per Assistentes Patriarchas libro, & candelâ, Summus Pontifex eorum opem imploraturus, quos cum Deo regnare jam declaraverat, elatâ voce cecinit sequentem Orationem.

Oremus.

Orat. propria Sanctorũ Canonizatorum.

Omnipotens sempiterne Deus mirabilis in Sanctis tuis, qui Beatos PETRVM, & MARIAM MAGDALENAM Sanctorum tuorum gloriâ sublimasti: concede propitius: ut eos imitari non pigeat, quorum solemnia celebrare delectat. Per Dominum nostrum, &c.

Post Orationem D. Cardinalis Azzolinus, qui suo loco inter Cardinales Diaconos sedebat, & si Pontifex celebrasset, Evangelium recitaturus erat, Solium conscendît, stansque à sinistro Pontificis latere stantis adhuc sine mitrâ, consuetam dixit confessionem, additis tamen Sanctorum recèns Canoniza-

nizatorum nominibus, hoc modo.

Confiteor Deo omnipotenti, Beatæ Mariæ semper Virgini, Beato Michaëli Archangelo, Beato Ioanni Baptistæ, Sanctis Apostolis Petro, & Paulo, Beatis PETRO, & MARIÆ MAGDALENAE, omnibus Sanctis, & tibi Pater, quià peccavi nimis cogitatione, verbo, & opere, meâ culpâ, meâ culpâ, meâ maximâ culpâ. Ideò precor Beatam Mariam semper Virginem, Beatum Michaëlem Archangelum, Beatum Ioannem Baptistam, Sanctos Apostolos Petrum, & Paulum, Beatos PETRVM, & MARIAM MAGDALENAM, omnes Sanctos, & te Pater, orare pro me ad Dominum Deum nostrum.

Confessioni addũtur nomina Canonizatorũ.

Quâ finitâ, à D. Emerix Auditore Rotæ, ut dictum est, Subdiacono Apostolico, elatâ antè Solii gradus Cruce, Sanctissimus solito more absolutionem, & benedictionem cum cantu impertiit, dicens.

Precibus, & meritis Beatæ Mariæ semper Virginis, Beati Michaëlis Archangeli, Beati Ioannis Baptistæ, Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, Beatorum PETRI, & MARIAE MAGDALENAE, & omnium Sanctorum; misereatur vestri omnipotens Deus, & dimissis peccatis vestris perducat vos ad vitam æternam.

Indulgentiam, absolutionem, & remissionem peccatorum vestrorum tribuat vobis omnipotens, & misericors Dominus.

Et Benedictio Dei omnipotentis Pa†tris, & Fi†lii,

Fi✝lii, & Spiritûs ✝ Sancti descendat super vos, & maneat semper. Choro in fine Absolutionum, & Benedictionis respondente. Amen.

Itàque perfectâ Canonizationis solemnitate, omnes cerei extincti fuerunt. Brevi interjectâ temporis morulâ, ad imos Altaris gradus Papa descendît, ibique stans, depositâ mitrâ, & profundâ capitis inclinatione versùs Aram maximam factâ, cum Cardinale Barberino simul inchoavit confessionem ad Missæ introitum dici solitam; eâque finitâ, & resumptâ mitrâ, ad Pontificalem Sedem rediit. Hîc thus injecit in thuribulum, quo paulò post à Cardinale Ginetto Episcopo Assistente thurificatus fuit; mox demptâ mitrâ, & stans, dixit Introitum Missæ de currenti Dominicâ in Albis, & cum sibi Assistentibus Cardinalibus *Kyrie eleison*: (Cardinales enim sacris vestibus induti ad circulum non fuerunt vocati.) Stans etiam alteram Orationem de Dominicâ cantantem Cardinalem audivit, & de Sanctis recèns Canonizatis alteram: quam cum sequentibus, Secretâ, & Post-Comm, D. Archiepiscopus Tarsensis composuerat.

Missa inchoatur de Dom. in Albis.

Cardin. sacris vestibus induti, non vocati ad circulum

Oratio.

Omnipotens sempiterne Deus mirabilis in Sanctis tuis, qui Beatos PETRVM, & MARIAM MAGDALENAM Sanctorum tuorum gloriâ sublimasti: concede propitius: ut eos imitari non pigeat, quorum solemnia celebramus. Per Dominum nostrum, &c.

Orationes propriæ in Missa.

Secre-

Secreta.

Acceptæ ſint tibi Domine laudis hoſtiæ, quas ſupplicitèr immolamus: & concede propitius: ut eorum imitemur exempla, quorum memoriæ cultûs primitias exhibemus. Per Dominum noſtrum, &c.

Poſt-Comm.

Eccleſiam tuam, quæſumus Domine, geminatâ Sanctorum PETRI, & MARIAE MAGDALENAE interceſſione placatus: ab hoſtium inſidiis clementèr eripias: & nullâ ſinas adverſitate turbari. Per Dominum, &c.

DVABVS Orationibus dictis, Sanctiſſimus sêdit; & cantatâ à Subdiacono Epiſtolâ, pariter ſedens lêgit Collectas, Epiſtolam, Graduale, & Euangelium. Impoſito poſteà thure in thuribulum, auream naviculam miniſtrante Cardinale Epiſcopo Aſſiſtente; is, poſtquàm Pontifex ſtetit, dum legeretur Evangelium, ipſi Sanctiſſimo thus adolevit. Deinde cum Cardinalibus paritèr Aſſiſtentibus, Papa Symbolum recitavit, ſurgenſque cum mitrâ, ſtetit ad offertorium, & iterùm ſedens cum mitrâ, Verſiculum offertorii lêgit. Quo lecto, per Clericum Cameræ Apoſtolicæ ſuccinctus eſt gremiali, ut pias oblationes ſacro, & antiquo ritu inter Miſſarum ſolemnia inductas in Eccleſiam, & fieri ſolitas acceptaret: quæ ſequenti quidem ordine præſentatæ fuerunt.

Sub finem Symboli, ex Cardinalibus Congrega- *Ritus oblationum*

tionis Sacrorum Rituum duo in ſuo quique ordine antiquiores, nempè duo Epiſcopi, duo Presbyteri, & duo Diaconi, nec-non Cardinalis Roſpiglioſius ad poſtulandam Sanctorum Canonizationem, ut ſæpè diximus, delegatus, de ſuis ſubſelliis ſurgentes, factâ priùs Cruci, & Summo Pontifici reverentiâ, præcedentibus duobus cæremoniarum Magiſtris, ad abacos, ſivè, ut vulgò appellant, credentias, ubi res offerendæ idoneo ordine erant diſpoſitæ, ſe contulerunt; ſcilicèt Cardinalis Ginettus Epiſcopus Portuenſis, & Congregationis Sacrorum Rituum Præfectus, qui licèt aſſiſtentis Pontifici eo die munere fungeretur, illud tamen modò dimiſit: Cardinalis Roſpiglioſius Canonizationis Procurator deputatus: Fachenettus Cardinalis Presbyter: & Azzolinus Cardinalis Diaconus ad abacum in dextro cornu Theatri poſitam, in quâ oblationes pro S. PETRO de Alcantarâ paratæ erant, iverunt. Similitèr ad abacum, in ſiniſtro Theatri latere erectam, in quâ res offerendæ pro S. MARIA MAGDALENA de Pazzis collocatæ fuerant, Cardinales ~~Brancatius~~, Sfortia, & Celſus perrexerunt. Ibi cùm eorum primarii familiares Aulici, ac digniores Franciſcanæ, & Carmelitanæ Familiæ Patres, quod quiſque deferret, accepiſſent, ad Pontificium Solium contenderunt.

Ordo deferendi oblationes. Præibat Magiſter cæremoniarum, cum duobus Mazzeriis, argenteas clavas præferentibus. Propè veniebant Aulici duo Cardinalis Ginetti, prægrandes cereos portantes, quorum ſinguli effigie SAN-

CTI

CTI PETRI, ac insignibus Summi Pontificis, & Catholici Regis, variisque flosculis, minio, & auro permixto, circumquàque depicti erant (sexaginta libras quilibet ponderabat:) deindè Cardinalis Ginettus à dextris Cardinalis Rospigliosii: Hos sequebantur D. Didacus Colmenares Hurtado de Mendoza, ad negotia Hispanici Cleri in Romanâ Curiâ pertractanda deputatus, qui minorem cereum, sed pari ferè modo inauratum, deferebat: & P. Evangelista Pazzago Franciscanæ Familiæ Commissarius generalis, Canistellum præ manibus habens mirâ arte elaboratum, & auro illitum, in quo duæ turtures erant inclusæ. *Oblationes pro S. Petro.* *Cardinalis Episc.*

Iusto posteà intervallo progrediebantur duo familiares Cardinalis Fachenetti, totidem prægrandes panes gestantes, unum auro, & Pontificiis insignibus, alterum argento, & Catholicæ Majestatis stemmate, distinctum: tùm ipse Cardinalis Fachenettus; subsequebantur D. Franciscus de Villegas Archidiaconus, & Canonicus Metropolitanæ Burgensis, & P. Antonius Vellasco Ordinis Minorum Procurator generalis. Hic cistulam similitèr deargentatam, par columbarum continentem: ille cereum parvuum, eodem, quem suprà descripsimus, modo ornatum, ferentes. *Cardinalis Presbyter.*

Demùm Cardinalis Azzolinus incedebat post binos ex suæ Aulæ familiaribus gestantes duo doliola, stemmate Pontificis, & Regis Catholici insignita: alterum auro, alterum argento obductum. Cardinalem sequebantur Advocatus Michaël An- *Cardinalis Diac.*

gelus Lapius, causæ Canonizationis S. PETRI Patronus, qui exactissimis sanè rationibus, sedulâque, & accuratâ solicitudine, ac fide, omnia, quæ ad celebritatem hanc peragendam requirebantur, præparari curaverat: & F. Gregorius à S. Bonaventurâ, de quo suprà mentionem fecimus; alter cereum, alter canistellum auro, argentoque distinctum, in quo variæ diversarum specierum latebant aviculæ, deferebat.

Fides, & diligẽtia Procuratorum Canonizat.

Eumdem prorsùs ordinem cum cæremoniarum Magistro, Mazzeriis, suisque familiaribus tenuerunt Cardinales Episcopus Brancatius, Sfortia Cardinalis Presbyter, & Diaconus Cardinalis Celsus. Dona verò pari prorsùs cum suprememoratis ornatu, sed effigie S. MARIAE MAGDALENAE, & stemmate Pontificio, ac Cæsareo decôrata gestabant P. Andreas Lao, qui, ut suprà meminimus, Vicarii generalis nomine, ac officio, universo Carmelitarum Ordini modò præest: P. Sebastianus Berghus Vicarius item generalis Congregationis Mantuanæ Carmelitarum: & P. Iacobus Amansius Assistẽs generalis Germaniæ ejusdem Ordinis, cum DD. Francisco Dulcino Archipresbytero Ianuensi, Bonifacio Abb. Astuto, & cum hujus operis Authore, qui propè abacum ipsam stabat, quò singula quæque, ut ea posteà literis traderet, minutè, ac distinctè perspicere, & observare posset.

Oblationes pro S. Maria Magdalena.

Sex Cardinales Congregationis Sacrorum Rituum de manibus suorum familiarium accepta dona priùs reverentèr osculata Pontifici præsentarunt;

runt; Cardinalis Rospigliosius ea, quæ reliqui deferebant, paritèr osculatus, Suæ Sanctitati obtulit. Singuli verò Cardinales, factâ oblatione, Sanctissimi manu, ac genu, cæteri autem pede osculato, illum venerati fuerunt: eoque defuncti religionis obsequio, ad sua quique loca redierunt; remanentibus tantùm Cardinale Ginetto apud suum faldistorium, ut assistentiæ munus resumeret, & explêret, ac Cardinale Rospigliosio, qui plus cæteris oblaturus erat.

Cùm hæc oblata essent Summo Pontifici, Votantes Signaturæ Iustitiæ, & Abbreviatores ea statìm è Solio accepta manibus, vnà-cum tenuissimis velis, quibus, munditiæ gratiâ, erant superimposita, ad abacum retulerunt. *Prælati referunt oblation. ad abacũ*

Interìm, sedente Cardinale celebrante cum mitrâ in suo faldistorio, Orator Venetus solito more aquam sacris Papæ manibus fudit, ministrante manutergium Cardinale Episcopo Assistente; paritérque Celebrans apud suum faldistorium manus lavit, & ad Altare se conferens, missam prosecutus est. Reliqua consuetis prorsùs cæremoniis, ac ritibus acta fuerunt; præterquàm quòd ad thurificationem D. Casalius, ut diximus, celebranti in munere Diaconi assistens, postquàm thurificasset Cardinalem Episcopum, & Diaconos Cardinales Assistentes, nec-non Cardinalem Brancatium seniorem Cardinalem stantem in subsellio Presbyterorum Cardinalium, thurificavit paritèr duplici ductu Reginam; mox ad sedile Presbyterorum Cardinalium *Ordo thurificandi Papa nõ celebrante.*

rediit,

rediit, ibique ergà ſecundum in ordine inter ſedentes Cardinales, nempè Carpineum Epiſcopum Cardinalem, ergà Cardinales etiam Presbyteros, ac cæteros, idem thurificationis officium præſtitit. Quod pari modo Cardinalis Diaconus Euangelii expleturus erat, ſi Summus Pontifex miſſam celebraſſet; nempè primùm thurificaſſet Epiſcopum Cardinalem Aſſiſtentem Decanum; duoſque Cardinales Diaconos aſſiſtentes: ac primum Cardinalem ſtantem in ſedili Cardinalium Presbyterorum: Reginam: ſecundum poſteà, ac inſequentes Cardinales Epiſcopos, Presbyteros, & Diaconos Cardinales, ac Epiſcopos Papæ Aſſiſtentes; mox tradito thuribulo Auditori Rotæ Subdiacono legenti Epiſtolam, ab eodem thurificatus fuiſſet; qui poſteà reliquos de more thurificaſſet.

Ordo thurificandi Papa celebrante.

Pax etiam data eſt Pontifici à Cardinale Epiſcopo Aſſiſtente, qui ſtatìm illam dedit D. Antaldo, Presbyteri aſſiſtentis munus obeunti; Hic illam item dedit primo Cardinali exiſtenti in ſubſellio Cardinalium Presbyterorum, nempè Cardinali Brancatio, deindè illam detulit Reginæ, ſumpto è manibus Magiſtri cæremoniarum pacis inſtrumento (ſic vocant) quod Regina piè oſculata eſt. Poſteà idem Antaldus pacem dedit Priori Presbyterorum Cardinalium, & antiquiori Diacono Cardinali ſtanti in ſedili Diaconorum, ac reliquis de more.

Ordo dandi pacem Papa non celebrante.

Eodemque omninò ordine, ſi Pontifex rem ſacram peregiſſet, Cardinalis Epiſcopus Aſsiſtens, nempè Decanus, pacem dediſſet; priùs ſcilicèt antiquio-

Ordo dandi pacem Papa celebrante.

tiquiori Episcopo Cardinali in subselliis existenti: Reginæ: Priori Cardinalium Presbyterorum: Priori Diaconorum Cardinalium: ac duobus Episcopis Assistentibus, primum ab utroque latere Pontificis locum occupantibus: mox Auditori Rotæ Subdiacono, à quo aliis omnibus danda foret, consueto Capellæ ritu.

Peracto Missæ sacrificio, datâque populo per Pontificem solemni benedictione; Cardinalis Decanus celebrans, stans in cornu Epistolæ, consuetas Indulgentias publicavit: præsentibus scilicèt plenariam, & visitantibus quot-annis die XVIII. Octobris sepulchrum S. PETRI, & XXV. Maii sepulchrum S. MARIAE MAGDALENAE septem annorum, totidemque quadragenarum. *Missa absoluta publicantur Indulgẽtiæ.*

Quibus ritè confectis, Papa propè statuam Sanctæ Helenæ, extrà theatrum tamen, in loco de industriâ ad id parato, holosericis aulæis obducto, sacras vestes deposuit; sellulâ deindè gestatoriâ exceptus, in Palatium reversus est.

Superest, ut singula ornamenta, quæ hac occasione Canonizationis pro Summo Pontifice, aliisq; ei Assistentibus Ministris confecta fuerunt, quin nè unum quidem prætereamus, singillatìm enumeremus: omnesque expensas in sacris vestibus, in Basilicæ paratu, & in cæteris rebus ad eamdem celebritatem spectantibus factas, majori, quâ poterimus, distinctione, & claritate, brevî computemus; easque, veluti in tabellâ quâdam minutissimè descriptas, Lectorum oculis palàm exponamus: *Ornamenta, & expensæ describũtur*

ut eo-

ut eorum curiositati faciamus satis. Incipiendo igitur ab Arâ maximâ, in medio Basilicæ erectâ, & Apostolorum memoriæ impositâ.

Pro Altari.

Duplicem Aræ frontem bina pallia auro, phrygio opere, ac summo artificio circumtexta vestiebant. Alterum effigie S.PETRI, atque insignibus Pontificis, & Catholici Regis; alterum S. MARIAE MAGDALENAE imagine, & stemmate Pontificis, ac Cæsaris, pari prorsùs opere, & ornatu conspicuum apparebat. Fascia maioris pretij, atque elegantiæ superiùs, & ab utroque latere eminebat, ac radiabat, intextis eorum Principum, de quibus non semèl meminimus, armis, & Religionum emblematibus, insignis.

Aequalis ferè pretii amiculum Sanctissimi Sacramenti altare adornabat.

Pro Summo Pontifice.

Omnes sacræ vestes, ac fi re ipsâ Summus Pontifex missam celebraturus esset, è serico albo, *lustrinum* vulgò appellant, ad tantam celebritatem comparatæ, visebantur multo rigentes auro, phrygio opere circumtextæ; nempè

Pluviale Pontificium (mantum vocant) cujus oras, limbo aureo undequàque circumducto, latior fascia, auro itidem intexta, anteriùs ambiebat; quas variæ Cælitum effigies, auro turgentes, recto ordine

dine collocatæ decorabant. Summum tenebat Spiritûs Sancti ſymbolum, columba; & hinc-indè Sanctiſsimi Salvatoris, & B. Mariæ Virginis imagines; proximum iis locum Beatorum Apoſtolorum Petri, & Pauli: inferiorem verò icones SS. PETRI de Alcantarâ, & MARIAE MAGDALENAE de Pazzis occupabant.

Eiſdem prorsùs imaginibus acu pictis planeta, ſeù caſula fulgebat; unam ſi excipias Spiritûs Sancti columbam: cujus loco pelicani ſpecies cernebatur. Non abſimili ornatu ſtola, & bini erant manipuli, quorum alterum ſubcinctorium vocant. Gremiale etiam aureis laciniis, & flocculis conſpicuum, cum duobus magnis pulvinaribus, Pontifici genua flectenti, & oranti ſupponendis. Sandalia prætereà, & calcei, ad oſculum, Crucibus inſigniti. Duæ Dalmaticæ è telâ aureâ, levi quidem materiâ, ſed pretioſâ, aureis virgulis diſcretâ.

Mitra Papalis è telâ item aureâ, ducentis ſeptuaginta circitèr topaziis ornata, in varias, ac venuſtas rerum ſpecies diſtinctis, quæ lapidum, & auri fulgôre oculorum aciem præſtringebat.

Pro Miniſtris.

Pluviale pro Cardinale Epiſcopo Aſſiſtente; Dalmatica, & Tunicella, quas Diaconus, & Subdiaconus Euangelium, & Epiſtolam lecturi, induere debebant, paris cum ſuprà memoratis rebus operis erant, & artificii. Dalmatica altera cum Tu-

— 4550.36.

Pro fimbriis, laciniis, & virgulis, è ſerico & auro, ad eamdem ſupellectilem ornandam, ſcut. — 143.92.

Pro funiculis, & floccis ſerico aureis, & in his omnibus ſuendis, aptoq; ordine componendis, ſc. 332.70.

Linea.

Alba aureis intercurrentibus lineis diſtincta, fimbriiſque venuſtè circumdata, cum ejuſdem ornatûs amictu, & lemniſcato cingulo aureo ſerico, veſtiendo Pontifici præparata. Alba etiam virgulis, ac fimbriis, uti vocant Flandricis, & cingulo ſerico, auro argentoque intexto, pro Diacono Evangelium cantaturo. Alia itidem virgata, fimbriataque, paulò inferioris materiæ, & ornatûs pro Subdiacono Latino. Pro Diacono autem, & Subdiacono Græcis aliæ duæ albæ, inferioris pretii, ut juſtâ, & quâ par eſt, diſtinctione, Altaris Miniſtri ornati comparêrent.

Corporale. Palla. Octo Purificatoria: totidemque ſudariola: ac manutergia. Cuncta ſtaminis tenuiſſimi, & Flandricis fimbriis, ac lemniſcis adornata. Octo manutergia paulò inferioris notæ pro Diacono, & Subdiacono Latinis: totidemque pro Diacono pariter, & Subdiacono Evangelium, ac Epiſtolam græcè dicturis. Pectorale aureis decurrentibus venis, fimbriis, lemniſcis, corduliſque pendentibus ſimilitèr aureis decoratum, pro Subdiacono Latino.

Mappa ſuperior Altaris, tribus aliis mappis

 5026.98.

—— 8197.06.

Sex Caniſtella, & quatuor Doliola, auro, argentoque illuſa, ſcut. —— 240. ---

Picturæ.

Pro quatuor magnis Vexillis, imaginibus S. PETRI de Alcantarâ: totidemque S. MARIAE MAGDALENAE inſignitis, ſcut. —— 1418.

Pro cannis 46. palm. 4 ½. ſubſtrati ſerici, ſcut. —— 186. 35.

Pro fimbriatis auro laciniis, funiculis, lemniſcis, & labore artificis in illis conficiendis, ſcut. —— 568. 05.

Quæ ſumma efficit ſcut. —— 2172. 40. 2172.40.

Duæ maiores octangulares tabulæ: tres ovatâ figurâ minores: viginti aliæ quadratâ, illuſtriora eorumdem Sanctorum miracula continentes: aliæ item majoribus literis eadem miracula declarantes: totidem demùm minores tabellæ, Pontificium ſtemma, & ſacra Carmelitanæ, & Franciſcanæ Familiæ emblemata exhibentes, interfuſo auro, nigroque colore depictæ, æſtimatæ fuerunt ſcut. —— 1017.60.

Picturæ eorumdem Sanctorum oblatæ Pontifici: aliæ diſtributæ Cardinalibus, ac nonnullis Principibus, Romanæ Curiæ Prælatis, & Conſultoribus Congregationis Sacrorum Rituum; omnes eleganti circùm, & deauratâ Coronide ornatæ, ſcut. —— 3663.81.

Cerea 15290.87.

——45110.47.

Varia.

Pro Amanuensium labore in scribendo, tùm Latinè, tùm Græcè Euangelium, & Epistolam, aliasque preces in Canonizatione: nec-non plures relationes in sacris Consistoriis habitas, & pro illarum impressione, ac vnà-cum libris vitam eorumdem Sanctorum continentibus, idoneâ ligaturâ, ut Cardinalibus, Consultoribus Congregationis Sacrorum Rituum, cæterisque Romanæ Curiæ Prælatis distribuerentur, scut. — 289.03.

Pro iis verò, quæ sequuntur, non una simplex pecuniarum solutio, sicut hactenùs diximus, facta est, sed duplex; ac si quilibet horum Beatorum seorsim ab alio in Cælitum numerum relatus esset. Itàque duplices fuerunt

Sportulæ, aliæ ratione Canonizationis S. PETRI, aliæ ratione Canonizationis S. MARIAE MAGDALENAE: effecerunt summam scut. — 6597.50.

Strenæ item duplices, scut. —— 6519. —

Indumenta distribui solita Officialibus Capellæ Pontificiæ, constiterunt scut. —— 3384. —

Pro tapetibus purpurei, & viridis coloris, quibus Solium Pontificium, Reginæ Thalamus, & Theatrum cooperta erant: nec-non pro holosericis auro intextis, Thronum, Sedesque vestientibus: ac pro umbellis prædictum Thronum, & Summum Pontificem in supplicatione, tegentibus, in universùm expensa fuerunt scut. —— 2100. —

64000. —

Expen-

que Pontificiæ missæ sacrificio nequaquàm fieri consuevisse, nec ritè peragi posse, nec debere; cùm illa ad Canonizationis rationem pertinere videretur, & anteactis temporibus Romani Pontifices semper celebraverint; ducto tantæ rei initio ab Alexandro III. Sanctissimo, ac Sapientissimo Pontifice, qui Missæ sacrificium perêgit, cùm Sanctos canonizandi normam, legemque præscripsit Romanæ Ecclesiæ, referendo in Sanctorum numerum Diuum Thomam Cantuariensem Episcopum, Signiæ in quâ Vrbe tunc morabatur, anno salutis humanæ MCLXXIII. Hæc autem dici non posse, meridianâ luce clariùs est. Illustrandæ tamen magis, quàm tuendæ hujus perspicuæ veritatis gratiâ, hîc subnectere voluimus eruditam admodùm Dissertatiunculam, quam Reuerendiss. D. Phœbeus Archiepiscopus Tarsensis, hac oblatâ occasione, ad ingenium excolendum, ex assiduâ, & sacrâ librorum lectione collectam, jam seposuerat inter alia ipsius innumera M S S., quæ penès me sunt inter priuatos parietes conclusa, ut suo tandem tempore ad communem utilitatem typis mandentur, dummodò Authoris modestia, super hujuscemodi re à me sæpiùs requisiti, id permittat. Cujus Dissertatiunculæ Tractatus eò gratior erit Lectoribus, quò illius Author accuratior, ac diligentior esse solet in eorum fontibus indagandis, quæ præter ordinarium usum, & morem in Romanâ Curiâ, diuersarum rerum, ac temporum occasione, contingere videntur: atque ex iis, quæ modò referemus, facilè erit de

Alexan. III. præscribit legem super Canoniz. Sanctorũ

Differt. D. Phœbei, an Canonizatio ritè peragi possit Papa nõ celebrante?

cæteris conjecturam facere. Nec ille ab instituto nostro, qui latè de Sanctorum Canonizatione hactenùs egimus, judicabitur alienus, cum jure suo ad illam pertineat: & hujusce operis idoneum videatur additamentum, vel ornamentum, & parergon.

A Summo Pontifice Canonizationis solemnia ritè peragi posse, eomet Missam majorem non celebrante, satis superque evincitur ex ipsâ Cæremonialis dispositione *tit: 6. lib. 1. de Canonizat. Sanctor.* vbi hæc habentur: *His finitis, Pontifex incipit Tertiam, & cantat Missam, & si non posset, aliquis Cardinalis celebret pro eo.* Quicquid verò lex ipsa Cæremonialis disponit, ritè servari, ambigendum non est. Attamen prælibare placet, an Cæremonialis ejusdem dispositio praxi, olim ab Ecclesiâ servatæ, innitatur, vel aliàs idoneis fulciatur rationibus.

Et sanè teste Bellarmino *tom. 1. lib. 1. de Sanctorum Beatitud. cap. 7.* & alijs: *Canonizatio est publicum Ecclesiæ testimonium de verâ Sanctitate, & gloriâ alicujus hominis jam defuncti, ac simul judicium, & sententia, quâ ei decernuntur honores illi, qui debentur ijs, qui cum Deo feliciter regnant.* Quæ definitio optimè convenit omnibus, qui ab Ecclesiâ quocumque modo hucusque fuerunt Sanctorum numero adscripti. Non enim loquimur de Sanctis, ex veteri, vel etiam ex novo testamento desumptis, testimonio scilicèt divino scripto, sivè divinâ tra-

ditio-

ditione aſſertis, puta de Adamo, Hevâ, Abraham, Iſaac, Iacob, Henoch, Eliâ: vel de Beatiſſimâ Virgine, Ioanne Baptiſtâ, Bono-latrone, Levitâ Stephano, & his ſimilibus; ſed loquimur de Canonizatis publico,& ſolemni ritu,ac per diploma Pontificium euulgatis: ſivè tandem ex conſenſu univerſalis Eccleſiæ, cum expreſsâ, vel ſaltem tacitâ Summi Pontificis approbatione.

Qui SS. canonizandi modus primis ſeculis in uſu extitit; nempè vel per aliquod generale Decretum Eccleſiæ, vel inquiſitione, approbatione, ac decreto Primatum, & Epiſcoporum, in eorum ſingulis Provinciis, ac Diœceſibus, juxtà illa, quæ ex Concilio Agrippinenſi accepta refert Iuo *par.* 3. *Decret. cap.* 54. ubi ſic ait: *De Eccleſiis, ſeù Sanctis novitèr inventis, niſi Epiſcopo probante, in ejus territorio minimè venerentur.* Nefas enim erat, ut affirmat Euſebius Cæſarienſis *lib.*4. *Hiſt.c.*14.*&* *lib.*5. *cap.* 15. venerari etiam Martyrem, aut reliquias illius, qui vel Sacri Senatûs-Conſulto, vel alicujus ſaltem Epiſcopi iudicio, & auctoritate non-dùm vindicatus, hoc eſt probatus, & receptus eſſet; ut egregiè demonſtrat Optatus Milevitanus *lib.* 1. *adverſ. Parmen.* his verbis: *Cùm præponeret* (Lucilla ſcilicèt Donatiſtarum Patrona) *calici ſalutari os, neſcio cujus hominis mortui etſi Martyris, ſed non-dùm vindicati, correpta ab Archidiacono Cæciliano, cum confuſione irata diſceſſit.* Moris enim erat,ut cùm aliquis occubuiſſet; Epiſcopus, ſub cujus ditione id accidiſſet, rem geſtam ſcriberet ad Primatem, à quo

maturè adhibitis in Concilium Suffraganeis Episcopis, an inter Martyres recipiendus esset, decerneretur. Ejusque rei ritum, & ordinem apertè insinuat Divus Augustinus *in Brevic. post collat. diei tert. cap.* 13. Præhabitis verò diligenti discussione, & approbatione, licebat in Diptycha referre nomina eorum, qui inter divina invocarentur, ut clarè colligitur ex Optato Milevitano *prædict. lib. advers. Parmenion.* Verùm cùm Episcopi nimis properè ad Canonizationes procederent, resque esset deceptionibus obnoxia: ea auctoritas ab Alexandro III. illis sublata fuit; ac deinceps non-nisi ex licentiâ Romani Pontificis Canonizationes fieri inductum, servatumque est; licèt aliquandò intermissum, atque etiam antè Alexandrum III. à Paschale II. id peractum fuerit, in Canonizatione S. Petri Episcopi Anagnini, anno 1110. Pont. 10.

Is autem canonizandi modus, quod ritè, ac validè fieri posit, sivè Pontifex Missam celebret, sivè non, per se patet; olimque innumeros Dei Servos Sanctorum catalogo adscriptos esse, & ab universali Ecclesiâ ut tales habitos, quin necesse fuerit, ut Summi Pontifices missam celebrarent, illosque cum missarum solemniis Sanctos esse decernerent, ex sequentibus constabit.

Olìm Canonizationes ritè perficiebantur, ac validè, solo etiam decreto, vel assensu Episcoporum acclamativæ suorum populorum, quæ tunc vim paritèr Canonizationum obtinebat; donec Alexander præfatus ad solum Pastorem universalem

hujus-

hujusmodi declarationes, vel assensum pertinere, jure optimo sancivit *in cap. Audivimus. de Reliquijs, & venerat. Sanctor.* ibi: *ne liceat aliquem pro Sancto, absque auctoritate Romanæ Ecclesiæ venerari*; eâ scilicèt validissimâ ratione, quòd jubere, ut quis à totâ Ecclesiâ, ut Sanctus habeatur, ad eum tantummodò spectat, qui jus habet proponendi toti Ecclesiæ quid credendum, agendumq; sit in iis, quæ sunt religionis. Canonizationem verò Sanctorum ad religionem pertinere, quis dubitet? immò ad fidem? cùm ex eâ consurgat fervor, & comprobatio fidei Christianæ, & in eâ sit specialis, & signata professio fidei, cujus simbolum continet Sanctorum (nempè cum Christo felicitèr regnantium) communionem, per indivisam spiritûs, inquam, communionem, & indissolubilem nexum charitatis, quæ nunquàm excidit. Sancti enim eamdem cum Christo veritatis cognationem, & per omnia conspirationem invenientes, membra corporis Christi effecti, ad illius compagem omninò pertinere videntur, vt Pius I. *Epistolâ ad Iustum* asserit: *Cura* (inquiens) *Sanctorum corpora, sicut membra Dei*. Quod verò fiat cum Missarum solemniis, nec Alexander Tertius sancivit, nec rei natura postulat, quæ tantùm exigit certitudinem de sanctis moribus, & felici exitu illius, quem regnantem in Cælis cum Deo, nobis proponit Ecclesia in terris imitandum, colendumque, & in nostris necessitatibus invocandum. Itàque parùm refert, an Canonizatio fiat, cum, vel sine celebratione Sacrificij; cùm Sum-

mus

mus Pontifex ubique habeat assistentiam Spiritûs Sancti, ne errare possit in rebus fidei, & morum, ad universalem Ecclesiam pertinentibus, quas definit, vel decernit certâ, & infallibili sibi à Deo traditâ potestate. Rem tamen propositam latiùs, & fusiùs multis & ritibus, & exemplis ab antiquitate petitis illustrabimus, & confirmabimus.

Docet Gregorius IX. *in literis Canonizationis Sancti Antonij de Paduâ, datis Spoleti Kalend. Iunij, anno* 1233. §. 3. ad hoc, ut aliquis Sanctus sit apud Dominum in Ecclesiâ triumphante, sufficere finalem perseverantiam in gratiâ, juxtà illud: *Esto fidelis usque ad mortem, & dabo tibi coronam gloriæ*: ad hoc tamen ut Sanctus quis habeatur apud homines in Ecclesiâ militante, duo esse necessaria, innocentiam morum, & veritatem signorum, ad perhibendum testimonium sanctitatis. Horum igitur veritate perspectâ, solo Apostolicæ Sedis judicio, & decreto, Canonizatio perficitur; reliqua sunt de effectibus, vel de accidentibus, ritibus, solemnitate, vel cæremoniis, non de illius substantiâ.

Primis tamen Ecclesiæ temporibus, Martyribus tantùm Sanctorum cultum exhibendi mos erat, ferias agendo, & solemnes conventus circà eorum Reliquias, & sacra pignora, ut testatur Eusebius *lib.4.Hist.c.*15.his verbis: *Quo in loco etiam nunc præstante Domino solemnes* (Divo scilicèt Polycarpo) *agimus, celebresque conventus, maximè quidem in die passionis ejus; sed & cùm eorum memorias, qui priùs passi fuerant, celebramus*: & confirmat Gregorius

Nysse-

Nyssenus *in Vitâ Thaumaturgi paginâ mihi* 946. *lit. E. Gregorius* (inquit) *descendit rursùs in Vrbem, & omni circà regione peragratâ, & perlustratâ, additamentum, & quasi corollarium studij ergà numen divinum instituebat; apud omnes ubique populos sanciens, ut nomine eorum, qui pro fide decertassent, dies festi, atque solemnes conventus celebrarentur; cùmque alius in alium locum corpora Martyrum deduxissent, per anniversarium circuli ambitum congregati lætabantur, in honorem Martyrum ferias agentes.* Proindè agapas (sacra scilicèt convivia, quæ à convenientibus ad Martyrum natalitia celebranda, in ipsâ Ecclesiâ fieri solebant) contemnentes anathemate percutit Concilium Gangrense *Can.* 11. & 20. anno circicitèr 324. sub Sancto Sylvestro coactum; ut-potè illas (teste eodem Gregorio Nysseno *in vitâ Gregorij Magni*) ideò Divus Gregorius permisit, quòd adverterat, propter corporis voluptates imperitum vulgus in errore simulacrorum cultûs permanere; ut itàque vanis superstitionibus relictis, ad Deum converteretur: in memoriam Sanctorum se se exhilarare, oblectare, & in lætitiam effundi posse non abnuit. Quæ convivia mox in abusum versa, ab Ecclesiæ limine removere studuerunt Ambrosius, & Augustinus *confess. lib.* 6. *cap.* 2. ac tandem ea vetita fuerunt à Concilio Africano *Can.* 27.

Paritèr cultum exhibere Martyribus Ecclesia consuevit, in eorum honorem templa construendo, divinitùs edocta in S. Clemente Papâ, cujus corpus (cùm, Christianis orantibus, mare ad tria milliaria

liaria recefsiffet) in ædiculâ marmoreâ in templi formam, intrà arcam lapideam conditum repertum eft. Et de S. Patroclo Martyre Baronius *ad ann.* 278. *lit. C.* ex actis ejufdem Martyris accepiffe narrat: *Eufebium ædificaffe fuprà corpus S. Viri parvam, parvâ facultate, Ecclefiam*; exemplo Memoriæ, feu Ecclefiarum, quas tradunt à Cleto Pontifice fuprà corpus B. Petri Apoftolorum Principis, primitias Sanctorum cultûs in Vaticano, & fuprà corpus S. Pauli in viâ Oftienfi, fub ipfis vagientis Ecclefiæ incunabulis, extructas effe; de quibus ait Eufebius *Hift. lib.* 2. *cap.* 24. referens verba Caii Theologi: *Ego Apoftolorum trophæa perfpicuè oftendere poffum; nam fi libet in Vaticanum proficifci, aut in viam, quæ Oftienfis dicitur, te conferre, trophæa eorum, qui iftam Ecclefiam fuo fermone, & virtute ftabilierunt, invenies.* Immò & ipfi Apoftolorum Principi adhuc viventi Ecclefiam à S. Marco ejus difcipulo Alexandriæ erectam commemorat Anacletus *in Epift. ad omnes Epifcopos, & Sacerdotes* his verbis: *Secunda Sedes apud Alexandriam eft, B.Petri nomine, à Sancto Marco difcipulo ejus, & Euangeliftâ conftructa.* Quod probant Divus Auguftinus *Epiftolâ* 120. *ad Honoratum*, & Gennadius *lib. de Dogmat. Ecclef. cap.* 72. Verùm cùm aliquando Ecclefiæ, nomine Martyrum, pafsìm per vias, & agros conftruerentur, in quibus nullæ erant Martyrum reliquiæ, id fieri prohibuit Concilium Carthagin. V. *Can.* 14. decernens: *ut nulla memoria Martyrum acceptaretur, nifi aut ibi corpus, aut aliquæ certæ reliquiæ effent, aut*
ubi

ubi origo alicujus habitationis, possessionis, aut passionis.

Cultus etiam ab Ecclesiâ Martyribus præstari olim consuevit, erectione Altarium super sacra eorumdem corpora; quod Divus Augustinus satis clarè demonstrat *serm. 113. de divers. in edition. Lovanien.* his verbis: *Denique sicut nostis quicumque Carthaginem nostis, in eodem loco (ubi scilicèt Cyprianus posuit carnis exuvias) mensa Deo constructa est, tamen mensa dicitur Cypriani.* Et paulò post: *Vt mensa illa, quæ Dei est, etiam Cypriani vocetur.* Proindè Pius I. *Epist. ad Iustum superiùs recensitâ,* sic scribit: *Cura SS. Martyrum corpora, sicut membra Dei, quemadmodùm curaverunt Apostoli Stephanum.* Quòdque eorum Reliquias impensè colerent Christiani in ipsius Ecclesiæ primordiis, tradit Eusebius *Hist. lib 5. cap. 1.* Et quoniam per Altare, vt ait Divus Bernardus *serm.4. in festo omnium Sanctorum,* Christi corpus figuratur; id ipsum membris (hoc est Sanctorum Reliquiis) compaginari videtur. Itàque Felix I. Romanus Pontifex *epist.2.ad Episcopos Galliæ,* constituit, seù veriùs publico Edicto confirmavit, & ubique locorum promulgavit, suprà sepulcra, seù Memorias Martyrum missas celebrari. Aptissimè quidem secundùm Sacram Scripturam *Apocalyps. cap. 6. num. 9.* ubi sepulcra Martyrum Altaria Dei appellantur, ex eo quòd (ut omnes interpretantur Græci, & Latini) super illa sacrificia offerri consueverint; ut antiquissimæ Liturgiæ Iacobi, & Clementis apertè insinuant, in quibus Sanctorum Apostolorum, & Martyrum quorumdam

nomina recensentur. Idque prætereà confirmatur testimonio Cypriani *epist.* 37. ubi petit annotari, & ad se scribi diem mortis singulorum Martyrum, ut posset nominatìm in die anniversariâ passionis eorum, in eorumdem honorem sacrificium offerre. Hæc sunt verba Cypriani: *Denique & dies eorum, quibus excedunt, annotate: ut commemorationes eorum inter memorias Martyrum celebrare possimus; quanquàm Tertullus fidelissimus, & devotissimus frater noster pro cæterâ solicitudine, & curâ suâ, quam fratribus in omni obsequio operationis impertit, (qui nec illic circà curam corporum deest) scripserit & scribat, ac significet mihi dies, quibus in carcere beati fratres nostri ad immortalitatem gloriosæ mortis exitu transeunt, & celebrentur hìc à nobis oblationes, & sacrificia ob commemorationes eorum*. Eâ autem Cyprianus motus est ratione, quam Divus Augustinus affert *lib.* 10. *de Civit. Dei*, *cap.* 6. & *lib.* 22. *cap.* 10. *quòd* scilicèt *in sacrificio Altaris significatur generale sacrificium, in quo immolatur universum Christi corpus*, quod certo quodam modo (ut superiùs diximus) Sanctorum cum eo felicitèr regnantium agmine compaginatur, teste Bellarmino *de Missis lib.* 2. *cap.* 8.

Quod verò Martyribus olim præstare Ecclesia solebat, procedente tempore, Confessoribus, etiam exhiberi cœpit; ac ut alios antiquiores omittamus, Cardinalis Petrus Damiani *in Vitâ Sancti Romualdi capite* 72. sic scribit: *Post quinquennium à Sancti viri obitu data est Monachis ab Apostolicâ Sede licentia, ut suprà venerabile corpus Altare*

tare construeretur. & *in Epist. 29. ad Henricum Archiepiscopum Ravennatensem*, quæ habetur *tom. 3. Biblioth. Sanctorum Patrum*, testatur de aliis plerisque Confessoribus, suprà quorum corpora, Altaria fuerunt erecta: *Nostrâ quippè ætate* (tradit) *Beati Viri, Romualdus Camerinensis, Amicus Ratisponensis, Guido Pompesianus, Firmanus Firmensis, & quamplures alij sanctæ conversationis studio floruerunt, super quorum videlicèt veneranda cadavera, ex sacerdotalis Concilij auctoritate, sacra sunt Altaria erecta, ubi nimirùm divina mysteria, miraculis exigentibus, offeruntur*. Et paulò post meminit de B. Arduino Presbytero; ubi Baronius ad *ann.* 1027. *tom.* 11. *num.* 24. *Constat autem*, ait, *ipsum*, (scilicèt Romualdum) *in Sanctorum numerum adscriptum, eo tantùm ritu, qui tunc erat in usu, nempè ut petentibus concederet Apostolica Sedes, ut suprà corpus defuncti Altare construeretur*. Concedere autem licentiam ex Synodali Decreto, ut suprà corpus defuncti erigeretur Altare, hoc ipsum erat, (addit Baronius *ad annum* 993. *num.* 5.) inter Sanctos annumerare. Idem verò per secula intermissum, *in litteris Canonizationis Sanctæ Franciscæ Romanæ, datis 4. Kalen. Iunij* 1608. §. 40. laudabilitèr restituit Paulus Quintus his verbis: *Statuentes, ut ab universali Ecclesiâ in ejus honorem Ecclesiæ, & Altaria, in quibus sacrificia Deo offerantur, ædificari, & consecrari possint*.

Vel tandem Ecclesia Sanctorum cultum Dei Servis adjudicare consuevit, indictione festivitatis

eorum, vel appositione, & recitatione nominis illorum in Kalendario Sanctorum, ut liquet *ex literis prædictis Paschalis Secundi datis Signiæ* 2. *Non. Iunij ann.* 1110. ubi hæc tantùm, quæ ad ritum, & solemnitatem pertinent, verba recensentur: *Auctoritate præsentium vobis licere volumus, & mandamus, quatenùs* 3. *Nonas Augusti diem Natalis ejusdem Confessoris, & Præsulis memorandi* (Petri scilicèt Anagniæ Episcopi) *Sanctorum catalogo congruè celebrem recolatis*. Eodemque anno, quo Simeon Anachoreta obierat, prorsus idem de illo egisse Benedictum IX. affirmat Trithemius *in Chronico Hirsaugiensi, anno* 1037.

Primam verò Canonizationem majori cum solemnitate peractam summâ eruditione, & mirâ dicendi facultate asseruit, nunquàm satis laudatæ memoriæ, Alexander VII. in suâ ad Cardinales, & Episcopos oratione, habitâ in Consistorio semipublico de B. Thomâ à Villanovâ inter Sanctos referendo. Asseruit ille, à Leone III. instantibus Carolo Magno, & Hildebaldo Archiepiscopo Coloniensi, B. Suvibertum solemni ritu inter Sanctos relatum VVerdæ, salutis anno 804. prævijs Missarum solemniis, per præfatum Archiepiscopum peractis, ac narratione eorum, quæ de vitâ, & miraculis Beati viri coràm expressa fuerant; solâ tamen pronunciatione Summi Pontificis, & subsecutis tantùm cantu Hymni *Te Deum laudamus*, & elatione corporis Canonizati. Hæc sunt verba, quæ de his protulit Sanctus Ludgerus *in Epist. ad Rixfridum Episc. Trajectens.*

ctenſ. cap. 9. relat. à Sur. die 1. Mart. tom. 2. Alterâ verò die, quæ fuit pridie nonas Septembris, omnes tàm Papa S. Leo, quàm Carolus Imperator, & alij convenientes in Eccleſiam, & Conventum B. Suviberti, ibi oratione finitâ omnium convenientium in Eccleſiâ, ſtatim celebrante ſolemnitèr ſummam Miſſam Felice Hildebaldo Colonienſi Archiepiſcopo, & ſanctiſſimâ vitâ ipſius cum innumeris miraculis conſcriptâ per venerabilem Presbyterum Marcellinum ſocium, & conterraneum ipſius Sancti ibidem lectâ, Papa Sanctus Leo de aſſenſu paritèr, & conſenſu ſuorum Cardinalium, cæterorumque Prælatorum illic coràm adſtantium, ſolemnitèr catalogo Sanctorum Confeſſorum ipſum adſcripſit. Quo facto, pulſatâ campanâ Conventus per aliquot horas (hoc ſanè adhuc noſtris temporibus viget) *ad honorem Dei, & gloriam ipſius Sancti, cùm per dulcia modulamina laudum Fratres* (nempè Cardinales, & Epiſcopi) *devotiſſimè Deo rependiſſent gratias, cantando humilitèr Hymnum Te Deum laudamus; cùm Reliquiæ ſiuè oſſa ipſius ex monumento in præſentiâ Sanctiſſimi Apoſtolici Leonis, & Caroli Imperatoris, cæterorumque, per præfatum Archiepiſcopum Colonienſem tollerentur devotè, maxima dulciſſimi odoris in eodem loco cælitùs effuſa eſt fragrantia, cujus ſuavitas omnium ora, & corda adſtantium reficiebat; itaut nullus ambigeret, ibidem adeſſe Angelorum Choros. Facta ſunt hæc Pridie Nonas Septembris, &c. Statuit inſuper Sanctiſſimus Papa Leo, illum diem Canonizationis, & exaltationis S. Suviberti egregij Epiſcopi, perpetuis temporibus per totum oppidum à cunctis Incolis*

VVer-

VVerdæ valdè celebrandum, ob honorem S. Suviberti Apostolici Episcopi. Obtulit autem idem Sanctus Papa eidem Ecclesiæ spirituales Indulgentias cunctis fidelibus, celebrantibus festum S. Suviberti Episcopi, & ad divina confluentibus. Hæc S. Ludgerus.

Harum Indulgentiarum largitionem, ad hæc usque tempora in Canonizationibus servatam, indè originem hausisse existimo, quòd olim primis Ecclesiæ seculis, lapsi ad carceres commeabant, ut à Confessoribus Christi, antequàm hi ad supplicium ducerentur, literas, quæ ideò confessoriæ, vel libelli pacis appellatæ sunt, obtinerent: illæque ad veniam, & communionem ab Episcopis impetrandam, sibi ultrò suffragarentur. Confessores verò vicissìm petentium desideria ponderantes, & singulorum rationes, ac merita, delictorumque genera expendentes, pacem nonnullis attribui annuebant, eamque literis, seù libellis à se subscriptis signatam interdum sanguine ad Episcopos destinabant; quæ tamen literæ nullius erant ponderis apud ipsos Episcopos, nisi post gloriosum eorumdem Confessorum exitum: ut Emanuël Gundisalvus Tellez eruditè quidem ostendit *in Notis ad Concilium Illiberitanum lib. 2. cap. 51. vers. Postremò alibi.* Nec ideò lapsi alio, vel magis opportuno, & acceptabili tempore literas confessorias, pacisque libellos hujusmodi Episcopis præsentabant, quàm secuto martyrio, & in eorumdem Martyrum Canonizatione. Quæ tunc eâ tantùm solemnitate celebrari consueverat, ut accepto nuncio accersitionis (ut vocat

cat Cyprianus *Epist. 22. & sub fin. lib. de exhortat. Martyr. ad Fortunatum*) nempè consummationis Martyrij, vindicatorum eorumdem Martyrum nomina statim in Diptychis Ecclesiasticis, hoc est in Canone apponerentur; vndè & Canonizationis vox ortum habuit, ut asserit Cabassutius *in Notit. Concilior. ad Concil. Laodicæn. Can.* 15.

Episcopi igitur acceptis tunc Martyrum libellis, ad eorum preces, super-erogata ab ipsis satisfactionis opera, quasi commendatis suis determinatè applicata sibi viderentur, utique Indulgentiarum hujusmodi largitores designati, eos à pœnâ, & illius reatu absolutos ad communionem Ecclesiæ revocabant: præviis tamen lapsorum exomologesi, scilicèt confessione, ac ipsorummet Episcoporum, vel Sacerdotum manûs impositione. Vt modò eadem super-erogationis operum Sanctorum copia, & præcipuè ob Christi satisfactionem, ac meritum excedens omnem pœnam à viventibus debitam, tùm in præsenti vitâ, tùm in purgatorio persolvendam, non determinatè pro aliquo, in communi Ecclesiæ Aerario conflâta, singulis per modum suffragij, pro justo arbitrio, & pro prudentiâ illius, qui Ecclesiæ præest, Romani Pontificis distribuitur; ut egregiè insinuat Divus Thomas *in complem. quæst.* 25. *art.* 1. Et sanè sublime Petro traditum privilegium: *Quodcumque solveris super terram, erit solutum & in Cælis*: amplissimum, ac generale, parùm conferret, nisi etiam ex redundantiâ meritorum Christi, & satisfactionis Sanctorum comprehen-

hen-

henderet solutionem à reatu pœnæ temporalis, quam quis secundùm Dei judicium meretur in purgatorio: dum Ecclesia solas pœnitentias ex Canonibus statutas, prout illas injunxerat, ità quoque relaxare valuisset. Immò (ut ibidem asserit Divus Thomas) *Si temporales tantùm pœnas in hac vitâ suis hisce Indulgentijs Ecclesia relaxaret, damnificaret magis, quàm adiuvaret, dum remitteret ad graviores hoc est ad purgatorij pœnas.*

Verùm successu temporis, nimiâ Sanctorum Confessorum indulgentiâ lapsis abutentibus, & confictas, vel anonymas, aut non expressis in eis lapsorum nominibus generales literas exhibentibus; veriti Patres, ac præcipuè Tertullianus *lib ad Martyr. cap.* 1. & Cyprianus *lib.* 3. *epist.* 15. ne indè Ecclesiasticæ disciplinę rigor nimiùm infringeretur, & relaxaretur, acritèr reclamarunt. Itàque Eleberiana, sivè Eleberritana Synodus *Can.* 25. ubi fusè Binius *in Notis lit. I.* nec-non Synodus Arelatensis prima *Can.* 6. similes literas, & libellos cautè executioni mandari sanciverunt, vel omninò vetuerunt; ac deinceps Romanus Pontifex ex satisfactionibus, & Christi meritis, ac Sanctorum item satisfactionibus, quæ in Ecclesiæ thesauro continentur, justus, & fidelis dispensator extitit, easque per Indulgentias, in Canonizationibus, undè eædem scatêre cœperunt, fidelibus elargiri non prætermittit. Nec ineptè dixerim usum distribuendi Indulgentias, præsertìm in Canonizationibus Sanctorum sumpsisse initium à tempore vetustissimorum Mar-

tyrum

tyrum, quo Episcopi soliti erant, ad illorum preces, Indulgentiam lapsis concedere, tùm ut Martyres ipsos honorarent, tùm ut accenderent lapsos, & fideles reliquos ad martyrium consummandum, tùm denique, ut illorum merita petentibus communicarent, eorumque satisfactiones ad satisfactionem, quæ lapsis deerat, ipsis applicatæ suffragarentur.

Earumdem tamen Indulgentiarum diversa ratio à Romanis Pontificibus in Canonizationibus Sanctorum habita est; siquidem Honorius III *liter. dat. Reate 3. Idus Decembris anno* 1225. in Canonizatione S. Laurentii Archiepiscopi Dublinensis, visitantibus Ecclesiam, in quâ corpus Sancti quiescit, die eidem sacrâ, viginti dies de injunctis sibi pœnitentiis relaxavit. Gregorius IX. *lit. Canoniz. S. Antonij de Paduâ dat. Spoleti Kal. Iunij, anno* 1233. unum annum. Hisque adjecit quadraginta dies Innocentius IV. in Canonizatione Sancti Eadmundi *lit. dat. Lugduni 3. Idus Ianuarij* 1247. & in Canonizatione S. Petri Martyris addidit prætereà per quindenam quadraginta dies *lit. dat. Perusii 9. Kal. Aprilis, anno* 1253. Clemens autem IV. in Canonizatione S. Heduvigis infrà octavam centum dies, *lit. dat. Viterbij. 7. Kal. Aprilis* 1267. Calixtus III. ad S. Vincentii Valentini corpus die ejusdem festo septem annos, & totidem quadragenas *lit. expedit. à Pio II. Kal. Octobris* 1458. Quibus Sixtus IV. in Canonizatione S. Bonaventuræ adjecit singulis Dominicis per annum centum dies, *lit. dat. 18. Kal. Maij*

& lib.8. Saxon. cap.4. in Canonizatione S. Francisci Seraphicæ familiæ Proto-parentis, his verbis: *Papa Gregorius, veniens Assisium canonizavit ibi in conspectu maximæ multitudinis, quæ de diversis regionibus confluxerat, B. Franciscum, sic dicens altâ voce: Ad laudem, & gloriam Omnipotentis Dei Patris, & Filij, & Spiritus Sancti, & gloriosæ Virginis Mariæ, & Beatorum Apostolorum Petri, & Pauli, & ad honorem Ecclesiæ Romanæ, Beatissimum Patrem Franciscum, quem Dominus glorificavit in Cælis, venerantes in terris, de consilio Fratrum nostrorum, & aliorum Prælatorum, in catalogo decrevimus Sanctorum annotandum: & festum in die obitus sui celebrari. Statim Cardinales, Te Deum laudamus, incipiunt, & populi in laudes voces depromunt. Papa de solio descendit, & cum Cardinalibus sanctum corpus levavit de tumbâ, mirâ omnium alacritate.* Nec diversæ intentionis fuisse liquet Alexandrum III. in Canonizatione Sancti Eduardi Regis Angliæ, si corpus coràm extitisset; inquit enim *in lit. super eâ expeditis Anagniæ 7. Idus Februarij, anno 1161. Corpus ipsius* (scilicet Eduardi) *Confessoris ità glorificandum censuimus, & debitis præconijs adorandum in terris, sicut eumdem Confessorem Dominus per suam gratiam glorificavit in Cælis; undè videlicèt inter Sanctos Confessores de cætero numeretur.* Idipsum confirmant literæ Canonizationis Sancti Thomæ Cantuariensis ad Priorem, & Monachos Cantuariensis Ecclesiæ *dat. Signiæ 4. Idus Martij* 1173. quæ habentur *in tom. 12. Baron. ad annum* 1173. *lit. A. ex Cod. Vatic. desumptæ*, in quibus hæc

habentur: *Discretioni Vestræ Apostolicâ auctoritate mandamus, quatenùs corpus ejus* (scilicèt S. Thomæ) *devotè, & reverentèr, factâ solemni processione, aliquo solemni die, congregato Clero, & populo, in Altari honorificè recondatis, aut ipsum in aliquâ decenti capsâ ponentes, prout convenit, elevetis in altum.*

Satis itàque, quòd sine Missarum solemniis Canonizationes olìm celebrarentur, prædicta significant, nec parùm confirmant ea, quæ Lentinus Patriarcha Hierosolymitanus S. Petri Martyris coævus, de illius Canonizatione scripsit à Surio relata *die* 29. *April. tom.* 2. *circà fin.* his verbis: *Ubi* Innocentius IV. *perspicuè cognovit famam vinci rerum veritate, majoraque comperisset, quàm ad ipsum perlata fuerant, de communi consilio Cardinalium, & Prælatorum omnium, qui per id tempus apud Sedem Apostolicam residebant, 9. Kal. Aprilis, nondum exacto post martyrium anno primo, illum Perusii in plateâ Ecclesiæ Fratrum Dominicanorum, adstante ipsi, Cleri, plebisque, itemque Religiosorum, nobilium, ac procerum multâ frequentiâ, aliis ubertìm flentibus præ gaudio, aliis Deum magnâ voce laudantibus, universis denique mirificè tripudiantibus, & solemni ritu diem festum celebrantibus, cum mirabili cereorum ardentium multitudine, & eximio sacrarum vestium apparatu, Sanctorum Martyrum catalogo statuit adscribendum.*

Cereorum (inquam) ardentium multitudine, quorum copia in Canonizationibus adhuc solet adhiberi, & de quâ Raynaldus *ad ann.* 1253. *n.* 18. in Canonizatione S. Stanislai Episcopi Cracoviensis

ſis mentionem facit, uſus verbis Longini *in hiſt. Pol. lib. 7. ad ann.* 1253. quæ hæc ſunt: *Tunc itàque mirum in modum ſtupentibus, & gaudentibus, ardenteſque cereos, & luminaria accenſa, ut Eccleſiam arſiſſe putares, geſtantibus, &c.* & Antonius de Butrio *in cap. Audivimus. de Reliq. & venerat. Sanctorum*, poſt indicata varia requiſita ad Canonizationem, ait: *Nonò aſſignatur certa dies, ut omnes conveniant ad certam Eccleſiam; certâ die illuminentur cerei*: non vtique ad fugandas tenebras, ſed tantùm *ad ſignum lætitiæ demonſtrandum*, ut aſſerit D. Hieronymus *in Epiſt. ad Riparium adversùs Vigilantium Hæreticum*, qui dolens hunc honorem Martyrum Reliquijs exhiberi, calumniabatur, ritum Gentilium (hi enim teſte Svetonio *in Tiberio c.* 98. ad ſepulcra defunctorum faces accendere ſoliti erant) in Eccleſiam inductum eſſe, ut *fulgente Sole moles cæreorum accenderetur*.

Liquet igitur, ſine ſacrificio, ſine Arâ, non in Eccleſiâ, ſed in mediâ Vrbis plateâ, Canonizationis celebritatem, nempè ſolemnem Sanctorum promulgationem, olim ritè peractam fuiſſe.

Prætereà in Aulis Conciliorum (ſi vel extrà Eccleſiam ea cogi contingebat) Sanctorum Canonizationem fieri conſueviſſe oſtenditur ex ijs, quæ ſtatuit Ioannes XV. in Synodo Romanâ coactâ in Palatio Lateranenſi prid. Kalen. Februar. ann. 993. vt conſtat *ex lit. ibid. dat.* ab eodem Pontifice, qui poſt lectam, & reſpectivè auditam narrationem eorum, quæ de Dei Servo Vdalrico Epiſcopo Auguſtano,

Lui-

Luitholphus Augustæ etiam Antistes congesserat, solâ verbali declaratione eum inter Sanctos Confessores adscripsit. Atque idem egerunt Leo IX. in Synodo Romanâ 4. sub eodem Pontifice celebratâ, ann. 1053. de S.Gerardo Leucorum Episcopo: & Innocentius II. in Concilio Pisis coacto, anno 1134. de S. Hugone Episcopo Gratianopolitano, *lit. dat.* 10. *Kalen. Maij ad Guigonem Priorem Carthusiensem apud Sur. die prim. April. tom.* 2. *&* *Baron. ad eumd. ann.* 1134. *lit. B.* Immò etiam absente Summo Pontifice idipsum egit Concilium Constantiense sub Ioanne XXII. anno 1414. de Sancto Roccho Confessore, ut Baronius affert *in not. Martyrologij ad diem* 16. *Augusti*: eâ tamen additâ solemnitate, quòd, statìm Canonizatione peractâ, imago ejusdem Sancti per Civitatem Constantiæ cum magnâ pompâ circumlata est. Vndè Vexillorum usus in Canonizationibus, eorumque solemnis processio initium sumpsit; quamvis tunc id factum fuisse constet, ad arcendam pestiferam luem, quæ per totam Vrbem dirè grassabatur, impetratâ à Deo, S. Rocchi intercessione, non sine insigni miraculo, sanitate, omnium votis & precibus expetitâ.

Adeò autem declarandi Sanctos cum Deo regnantes in Conciliis Generalibus, eâ ætate mos vigebat, ut Pontifices, si quem Sanctum libuisset extrà Concilium declarare, se id præter morem Ecclesiæ agere profiterentur, ut apertè ostendunt literæ Eugenii III. *de Canonizatione Henrici Imperatoris*

toris ad Episcopum, & Canonicos Bambergenses, data Transtyberim 2. Idus Martij anno 1152. in quibus §. 2. hæc habentur: *tametsi hujusmodi petitio nisi in generalibus Concilijs admitti non soleat: auctoritate tamen S.R.E. quæ omnium Conciliorum firmamentum est, petitionibus vestris acquiescimus, atque ejusdem memorabilis viri* (scilicèt Henrici) *cujus exaltationem requiritis, de Fratrum nostrorum Archiepiscoporum, & Episcoporum, qui præsentes aderant, communicato consilio, memoriam inter Sanctos de cætero fieri censemus*. His item similia habentur *in lit. Alexandri III.* Canonizationis S. Eduardi Regis Angliæ, *dat. Anagniæ 7. Id. Februarij ann.* 1161. §. 1. *in fin.* his verbis: *Quamvis negotium tàm arduum, & sublime, non frequentèr soleat, nisi in solemnibus Concilijs de more concedi.*

Cùmque Archiepiscoporum, & Episcoporum in hujusmodi negotiis consilium interdùm adhibere consuevissent Romani Pontifices; jure opinor hinc inductum esse, ut etiam nunc Episcoporum vicinorum præsentia adhibeatur. Quod primò in Canonizatione S. Ioannis Gualberti factum fuisse innuunt literæ Cælestini III. *data Laterani 2 Non. Octob. ann.* 1193. ubi §. 2. hæc extant: *Visum itàque est nobis, & communi consilio Fratrum insedit, & vicinorum Episcoporum, &c.*

Ex iis, quæ hactenùs diximus, certum redditur, Sanctorum Canonizationem perfici solo Pontificis, Christi Vicarii, judicio, & sententiâ super sanctitate, & gloriâ defuncti, ex testimonio sanctitatis morum, & veritatis signorum, non verò Missæ Pontificiæ

vit potestatem declarandi Sanctum, Ottonem Episcopum Bambergensem, his verbis usus: *Discretioni vestræ per Apostolica scripta mandamus, quatenùs de vitâ ipsius*, (nempè Ottonis) *& miraculis diligentiùs inquiratis, quæ Nobis fuerunt per multorum literas indicata; & si non inveneritis aliquid, quod obsistat, ipsum Canonizatum auctoritate freti Apostolicâ solemnitèr, & publicè annuncietis*. Sylvestro autem *cap. 6. quæst. 1.* & Azorio *par. 2. lib. 5.* asserentibus Ottonem præfatum inter Sanctos relatum fuisse à Cælestino II. anno 1139. in Synodo Lateranensi, nulla fides adhibenda videtur contrà literas à Clemente III. post lapsum quinquaginta annorum emanatas; cùm prorsùs impossibile reddatur, ut Summus Pontifex ad inquirendum de jam Canonizato literas dederit. Recens tandem afferemus exemplum, si Ferrario credimus, cui adstipulatur Baronius *in Notis ad Martyrolog. ad diem 6. Octob.* & consentiunt Diaria Paridis de Grassis, in quibus nec verbum recensetur de solemni Canonizatione S. Brunonis, quem Ferrarius *in Catalog. Sanct. die 6. Octob.* tradit, absque ullâ solemnitate, vel ritu publico à Leone X. inter Sanctos relatum fuisse.

Igitur satis clarè patet, quòd Summi Pontifices nullam rem, præter auctoritatis Apostolicæ delegationem, vel nullam solemnitatem, in Canonizationibus interdùm præstiterint, aut adhibuerint; idemque confirmant vetusta, & moderna Cæremonialia. Siquidem antiquissimus Ordo Romanus, (quo Pontifices usos fuisse constat à tempori-

bus Stephani III. ſaltem uſque ad Alexandrum IV.) nec verbum continet de cæremoniis ſervandis in Canonizationibus Sanctorum. Diversâ itàque ritûs ratione, prout libuit, ad ea uſque tempora eædem peractæ fuerunt.

Acceſſit ſubindè Cæremoniale antiquum, quod prodiit in lucem inter antiquiſſimum Ordinem Romanum, & Cæremoniale modernum, quod ſanè poſt Alexandrum IV. editum fuiſſe comprobat Ordo proceſſionis Romanæ Curię in eo contentus; poſt Fratres enim Dominicanos, & Franciſcanos recenſentur Fratres Auguſtiniani: quorum diverſas Congregationes in unam Eremitarum S. Auguſtini profeſſionem, & regularem obſervantiam ſub uniformi habitu univit idem Alexander IV. an. 1256. *lit. dat. Laterani 4. Non. Maij*: à quo tempore Auguſtiniani ad proceſſiones Romanæ Curiæ admiſſi ſunt. Veriùs tamen Cæremoniale præfatum editum fuiſſe aſſerimus, temporibus Clementis VI. anno circitèr 1347. Siquidem reperitur in Bibliothecâ Vaticanâ antiquus Codex MSS. ſub eodem Pontifice, ſignatus *num.* 4757. quod opinamur eſſe Originale ejuſdem Cæremonialis; eſt enim eidem prorsùs conforme, ibique *pag.* 30. de verbo ad verbum ea ipſa leguntur, quæ habentur in prædicto Cæremoniali, ac ſignantèr in Rubricâ *De modo, qui communitèr ſervari conſuevit, circà Canonizationem alicujus Sancti*, ubi non abſimilis ritus, in moderno Cæremoniali expreſſus, legitur. Ex Diariis verò benè probatur, antiquo hoc Cæremoniali

uſos

ufos fuiſſe Pontifices uſque ad Leonem X. nam eo ſedente, Marcellus, electus tunc Archiepiſcopus Corcyrenſis, modernum edidit Cæremoniale; in quo, ut ſuperiùs retulimus, abſoluto ritu Canonizationis, de Miſſæ ſacrificio per Summum Pontificem, vel per aliquem Cardinalem peragendo, nonnulla memorat prorsùs conformia iis cæremoniis, quas Pius Secundus ſervaverat in Canonizatione Sanctæ Catharinæ Senenſis. Hic enim Pontifex ſacrorum rituum peritiſſimus, & olìm Apoſtolicarum Cæremoniarum Magiſter, (ut apparet ex Concilio Baſileenſi *ſeſſ.* 38. *in Decreto confirmat. nominat. ad eligen. Pap.* §. *Pro Clericis cæremoniarum*) ſolemnitátem ad id uſque tempus retentam ſeruavit, vel inſtituit; decretâ, aut expurgatâ formâ ſententiæ, quam primò in Canonizatione S. Brigittæ Viduæ, Bonifacium IX. adhibuiſſe conſtabat *ex lit. ejuſdem dat. Non. Octob.* 1391. Immò non ſolemnitatis tantùm formam, quam adhuc retinent Romani Pontifices, prædictum Pium II. tradidiſſe patet; verùm etiam ſi attentè inſpiciantur illius literæ de Canonizatione præfatæ S. Catharinæ Senenſis *data* 3. *Kal. Maij* 1461. reperietur, ab eo traditam, vel ad unguem ſervatam fuiſſe formam procedendi in cauſis Canonizationum ad præſcriptum Sanctionis Alexandri III. & Oſtienſis *in cap. Audivimus. de Reliq. & venerat. Sanctor.* Eumdem autem Alexandrum III. primum omnium Pontificum miſſarum ſolemnia peregiſſe in Canonizatione S. Thomæ Cantuarienſis, colligitur ex

Codice Vaticano MSS. *de vitâ ipsius Alexandri* his verbis. *In die Purificationis B. Mariæ, convocatis Episcopis, & Abbatibus Campaniæ apud Signiam ad honorem ipsius specialitèr Missarum solemnia celebravit.*

Certo certius itàque est, cum Missæ sacrificio per alium peracto, vel sine ejusdem solemniis, sæpè Canonizationes Sanctorum peractas fuisse, easque ritè per Summum Pontificem, iuxtà Cæremonialis dispositionem, & praxim olim servatam, idoneisque rationibus suffultam, demandatis alteri Missarum solemniis, posse celebrari.

Libeat nunc quædam notatu digna, quæ ex curiosâ lectione Bullarum hausi, quæque ad Sanctorum Canonizationem spectant, paucis subnectere.

Interdùm Romanos Pontifices (ut nostris etiam temporibus fieri solet) ad preces Imperatorum, & Regum, Dei Servos albo Sanctorum olìm adscripsisse, liquet exemplo Canonizationis S. Suviberti, quam Leo III. instante Carolo Magno, primùm solemni ritu peregit, ut suprà fusè probavimus. Nec hujusmodi nostræ assertioni refragantur ea, quæ affert Castellinus *de certitud. glor. Sanctor. in Prælud. ad catalog. SS. Canonizat.* §. 3. de Sanctis Kiliano, Colomano, & Totnano Martyribus, supplicante S. Bruchardo Herbipolensi Antistite, à Zachariâ Papâ solemni more inter Sanctos relatis, anno 751. (seù veriùs 752.) hæc subdens: *Ex quibus conijci potest, quòd non à tempore Leonis Tertij, sed multò anteà incœperat ritus solemnis Canonizationis in Ecclesiâ Romanâ Sanctâ, & Apostolicâ. Canonizatio enim*

S. Trud-

S. Trudperti Martyris ex familiâ S. Ruperti Episcopi Salisburgensis ab omnibus ferè existimatur prima inter illas solemni ritu à Pontifice Romano celebratas, quæ incidit, ut nonnulli testantur, in annum Domini 770. tempore Stephani Quarti, communitèr Tertij, appellati. Quasi crediderit Castellinus, quotquot Canonizationes à Summis Pontificibus olìm peractæ sunt, eas solemni semper ritu celebratas fuisse. Allêgat verò Baronium *ad an. 993. num. 5. vers. Non est autem prætermittendum*: ac si is asserat, tunc in Ecclesiâ Romanâ usum canonizandi Sanctos solemnibus cæremoniis extitisse frequentem: contrarium tamen ibi probat Baronius, dùm Canonizationes Sanctorum refert ad illam Canonizationis formam, quâ Sedes Apostolica sine aliquâ solemnitate concedebat, ut suprà corpus Servi Dei Altare construeretur: de quâ suprà latè, & copiosè diximus. De SS. verò Kiliano, Colomano, & Totnano, non secùs servatum fuisse, innuunt antiqua carmina ab eodem Baronio relata *ad an. 689. num. 19.* his conceptis verbis:

Septingentesimo, quinquagesimoque secundo
A Bonifacio, Burkardo consociato,
Hi sunt sublati, ritè quoque canonizati.

ab antiquo videlicèt sepulcro ad Altare delati. Demùm Trudperti historiam reijcit Bollandus *ad diem 27. Martij*, agens de S. Rudberto, seu Ruperto Episcopo Salisburgensi, ubi §. 3. sic ait: *Multò magis suspecta est illa de S. Rudberto historia, ex quâ anni isti 44. accipiuntur, utique post multa secula satis im-*

perite

peritè compilata ex antiquioribus monumentis mox infrâ citandis, & quâdam S. Trudberti passione ad 25. Maij castigandâ, atque ea quibusdam Boicarum Originum fabellis.

Aliquandò etiam ad preces Reginarum, Dei Servi inter Sanctos adscripti sunt, nempè Sancta Brigitta, instante Margaritâ Sveciæ Reginâ, *lit. Bonifacij IX. dat. Nonis Octobris* 1391. §. 51.

Ad preces Prælatorum in Curiâ existentium, in Sanctorum numerum relatos fuisse patet S. Petrum de Morono, olìm Cælestinum V. *ex lit. Clementis V. dat. ann.* 1313. §. 27. S. Ludovicum Episcopum Tolosanum *ex lit. Ioannis XXII. dat.* 7. *Idus Aprilis* 1317. §. 29. S. Thomam Episcopum Herefordensem *ex literis ejusdem Ioannis XXII. dat.* 15. *Kalend. Maij* 1320. §. 23. & S. Thomam Aquinatem *lit. ejusdem dat.* 15. *Kal. Augusti* 1323. §. 21.

Primò decretam fuisse diem Canonizationis in Consistorio generali, recenset Nicolaus V. in Canonizatione S. Bernardini Senensis, *lit. dat.* 9. *Kal. Iunij anno* 1450. §. 16.

Quòd in Consistorio secreto, Cardinales Commissarij primò retulerint Acta omnia in causis Canonizationum, colligitur ex literis Canonizationis S. Heduvigis à Clemente IV. *dat. Viterbij* 7. *Kal. Aprilis, an.* 1267.

Primùm verò in Consistorio semipublico, idipsum peractum fuisse ab antiquiore ex Cardinalibus Commissariis, legitur *in lit. Canonizat. Sanctæ Catharinæ Senensis dat.* 3. *Kal. Maij* 1461. §. 10. & 14.

Inter-

Interdùm Summi Pontifices in ipso Canonizationis actu sermonem habuerunt ad populum de sanctitate vitæ, virtutibus, & miraculis Canonizandi; ut ostendit idem Pius II. *in præfat. lit. Canonizat. S. Catharinæ Senensis* §. 15. Idipsum egerunt Innocentius VIII. in Canonizatione S. Leopoldi Marchionis Austriæ, ut apparet *ex lit. dat.* 8. *Idus Ianuar.* 1485. §. 15. Leo X. in Canonizatione Sancti Francisci de Paulâ *ex lit. dat.* 1. *Maij* 1519. §. 39. & Hadrianus VI. in Canonizatione SS. Antonini, & Bennonis, ut refert Blasius de Cæsenâ *in Diar. die Dominico, ult. Maij*, *ann.* 1523. Qui modus in desuetudinem abiit, & procedente tempore, in semipublico Consistorio fieri cœpit, & adhuc servatur.

Primam Canonizationem solemnem plurium Sanctorum ex prædictis liquet actam fuisse ab Hadriano VI. nempè SS. Antonini Archiepiscopi Florentini, & Bennonis Episcopi Misnensis; & comprobat Cæsenas ubi suprà. Quòd verò Stephanus Vngariæ Rex, ejusque filius Emericus simul quidem canonizati fuerint à Benedicto VIII. qui dictus est IX. Baronius affert *Annal. tom.* 11. *ad ann.* 1030. *num* 3. *& seq.* At non solemni ritu, sed quòd solâ corporis elatione id actum fuerit, elicitur ex iis, quæ Surius affert. *diebus* 19. *Augusti, &* 4. *Novemb.* Quòd autem SS. Patto, & Tanco Episcopi VVerdenses canonizati fuerint à Summo Pontifice, Bollandus *ad diem* 16. *Februarij, &* 30. *Martij* agens de jisdem SS. utitur testimonio Gasparis Bruschii *in*

Epi-

Episcopis VVerdensibus, & Bucelini *de Episcopis Germaniæ*; quòd autem simul & à Gregorio IV. sint canonizati, fides sit penès Castellinum *in Catalog. SS. Canonizator. lit. P.* Ille enim nec à quo acceperit, exprimit: nec alibi idipsum reperire potuimus. Et licèt Ciaconius asserat *in Vitâ Innocentij IV. ad an.* 1244. ab eodem Pontifice in Sanctorum numerum relatos fuisse die vigesimâ secundâ Martij, anno Pontificatûs IV. Eadmundum Cantuariensem: Stanislaum Cracoviensem: & Guillelmum Briocensem Antistites; tamen fidem illi non habemus: cùm facilè convincatur erroris ex literis super eorumdem Canonizatione expeditis. Literæ siquidem Canonizationis S. Eadmundi *dat. Lugduni* 3. *Idus Ianuar. Pontificat. ann. IV. Incarnationis Dominicæ* 1247. §. 6. apertè demonstrant, illam peractam fuisse Dominicâ tertiâ Adventûs. Canonizatio autem S. Guillelmi ibidem paritèr celebrata fuit in festo Resurrectionis Domini, ut constat *ex liter. dat.* 17. *Kal. Maij eod. an.* quas Raynaldus affert *ad an.* 1247 *num.* 24. & Canonizationem S. Stanislai Assisii factam fuisse die Nativitatis B.M.V. elicitur ex ipsis *lit. ibid. dat.* 15. *Kal. Octob. ann.* 1253. *Pont. XI.* & clarissimè ostendit Longinus *dict. lib.* 7. *hist. Polon.* relatus à Raynaldo *ad eumdem ann.* 1253. *num.* 18. ubi hæc habentur: *Natali Dominæ nostræ excellentissimæ Virginis Mariæ adveniente die, Pontifex Summus Innocentius cum Collegio Cardinalium, & multitudine Prælatorum ad Basilicam S. Francisci in Assisio, in quâ suum, & suorum sociorum corpora recondita*

sunt,

ſunt, ex Palatio, Canonizationem B. Viri Stanislai Epiſcopi Cracovienſis expleturus, deſcendit, &c.

Hujuſmodi verò ritum canonizandi unico actu plures Dei Servos Eccleſia didicit ex ore Chriſti, qui omnes ſimul Apoſtolos, adhuc in hac vitâ degentes, Sanctos declaravit verbis illis Matthæi 5. *num.* 12. *Gaudete, & exultate, quoniam merces veſtra copioſa eſt in Cælis.* Et Lucæ 10. *num.* 20. *Gaudete autem, quòd nomina veſtra ſcripta ſunt in Cælis.* Atq; ex eloquio Doctoris gentium *ad Philippenſes Epiſtolâ* 4. *n.* 3. ſcribentis de Adjutoribus ſuis, *quorum nomina ſunt in libro vitæ.* Hinc autem elicuit Pater Franciſcus à S. Auguſtino Macedo (præſtanti vir ingenio, & ſcientiarum omnium peritiſſimus) in Tractatu, cui titulus *Scholæ Theologiæ poſitivæ. ſchol.* 19. *cap.* 1. *de Canoniz. Sanct.* jure optimo licuiſſe, olìm in honorem Beatiſſimæ Virginis (cui ab Angelo dictum fuit: Lucæ 1. *n.* 28. *& ſeqq. Ave gratia plena, Dominus tecum; benedicta tu in mulieribus*) & Apoſtolorum adhuc viventium Templa conſtruere. Vt eidem Beatiſſimæ Virgini S. Iacobum Majorem Cæſarauguſtę in Hiſpaniâ, & Petro Apoſtolorum Principi Antiochiæ Theophilum, & Marcum Alexandriæ egiſſe, ſuprà aſſeruimus auctoritate Euſebii, & epiſtolæ Anacleti *tertiæ ad omnes Epiſcopos, & Sacerdotes.* Siquidem Beatiſſima Virgo, S. Petrus, aliique Apoſtoli, licèt adhuc viatores exiſterent, tamen à ſanctitate excidere non poterant, ut egregiè comprobat idem Pater Macedo *ubi ſuprà cap.* 2. qui paritèr *d. cap.* 1. ſolemnem Pontificis Liturgiam ne-

quaquàm ingredi rationem formalem Canonizationis, nobiſcum exiſtimat.

Feſtivus campanarum ſonitus in Canonizatione Sanctorum, qui adhuc in more extat, nempè, ut ad Hymnum *Te Deum laudamus* poſt prolatam à Pontifice ſententiam omnes campanæ Vrbis pulſentur, deſumptus eſt à Canonizatione Sancti Suviberti, ut ſuo loco retulimus nos accepiſſe à S. Ludgero *in Vitâ ejuſdem S. Suviberti*. Et ſanè hic uſus miraculo cælitùs comprobatus fuit in Canonizatione S. Antonii de Paduâ nuncupati, de quâ Surius ad diem 14. Septembris hæc habet: *Eo autem die, quo in Sanctos relatus eſt Vir Dei, res ſtupenda accidit Vlyſbonæ. Nam & viri, & fæminæ extrà domos in plateis cantabant, & tripudiabant, & campanæ omnes totius Civitatis, nullo eas movente, concrepabant egregiè, nec poterant homines ſe cohibere, quin ſe lætitiæ, & tripudiijs darent. Eâ autem re in multam illis admirationem adductis, non diù poſt ſupervenere ex Italiâ fratres, quorum relatu didicerunt, eodem ipſo die inuſitatæ lætitiæ ſuæ, Virum Beatum* (Antonium Conciuem) *in Sanctorum albo inſcriptum fuiſſe*.

Preces, & jejunia triduo antè Conſiſtorium ſemipublicum indici cœpta ſunt à Sixto IV. pro Canonizatione faciendâ S. Bonaventuræ *lit. dat.* 18. *Kal. Maij* 1482. §. 17.

De triplici inſtantiâ antè pronunciationem ſententiæ Canonizationis primò fit mentio *in ijſdem liter. præfati Pontificis* §. 19.

Commiſſionem cum facultate inquirendi primò da-

datam Auditoribus Rotæ, & Advocato Consistorialis Aulæ Palatii Pontificii, recenset Leo X. *in lit. Canoniz. S. Francisci de Paulâ*, 1. *Maij* 1519. §. 36.

Quod subindè, secluso Advocato Consistoriali, usque ad erectionem Congregationis Sac. Rituum servatum fuisse apparet ex reliquis Canonizationum literis.

Advocatum Consistorialem interdùm in publico Consistorio Acta Canonizationis retulisse, primus omnium expressit Pius II. *in prædict. lit. Canonizationis S. Catharinæ Senensis* §. 10. interdùm verò tùm in publico, tùm in semipublico (quod tunc secretum vocabatur) Leo X. *in præd. lit. Canoniz. S. Francisci de Paulâ* §. 37. & 38.

De relatione in scriptis redactâ ab Auditoribus Rotæ, & Pontifici traditâ, ab eoque transmissâ ad Congregationem Sacrorum Rituum examinandâ (quod usque ad novissima Decreta san. mem. Vrbani VIII. inviolabilitèr servatum est) primus omnium mentionem fecit *in lit. Canonizat. S. Didaci dat. Non. Iulij anno* 1588. §. 20. Sixtus V. qui *ibidem* §. 23. narrat se respondisse instantiis ei factis ab Advocato Consistoriali in Consistorio publico.

Primum in Consistorio semipublico idem Sixtus sermonem habuit de meritis Canonizandi, ut constat *ibid.* §. 24. quod subindè servatum, & ad hæc usque tempora perductum est.

Protonotarios, & Auditores Rotæ primâ vice vocatos, & admissos fuisse in Consistorium semipublicum, habetur *ex dd. lit. Sixti V. eod.* §. 24. Quam-

vis olìm Auditores Rotæ, ad referendum Acta, in Consistorium secretum semel admissi reperiantur in literis expeditis à Clemente VII. super Canonizatione S. Bennonis, *dat. 6.* Kal*en. Decemb.* 1523. §. 8.

Quòd olìm ad simplicem, & solam annotationem unius Episcopi, Dei Servi Sanctorum catalogo adscripti fuerint, patet *ex lit. Paschalis II.* Canonizationis S. Petri Anagnini Episcopi, *dat.* 2. *Non. Iunij* 1110.

Libro tantùm miraculorum inspecto, probatur *lit. Canoniz. S. Eduardi dat. 7. Idus Febr.* 1061. §. 1.

Ex solâ scientiâ Pontificis ob familiaritatem habitam cum Canonizandis, & ob testimonium miraculorum, Gregorius IX. processit ad Canonizationem Sanctorum Dominici, & Francisci Confessorum, *liter. dat.* 14. K*al. Augusti*, *ann.* 1238. §. 7. *&* 5. *Non. Iulij*, *ann.* 1235. §. 3.

Denique obtestatione juratâ à Confessario de morum innocentiâ, & super miraculis, assertione etiam juramento confirmatâ ab Episcopo, & Civibus Cremonensibus, qui ad Vrbem advenerant, ut Canonizationem S. Homoboni impetrarent, illum inter Sanctos retulit Innocentius III. *liter. dat.* 11. K*al. Ianuar.* 1198. §. 2. *circà fin. &* §. 3.

F I N I S.

IN-

Index Rerum.

non

noni-

Ma-

Quar-

Re-

FINIS.

ERrata, quæ Typographi incuriâ exciderunt, benevolus Lector pro suâ benignitate dignabitur condonare; nec, ut id exorem, multo verborum circuitu opus esse existimo;

Nullus enim vitijs sine sit liber: optimus ille est,
Qui minimis urgetur.

REGESTVM.

† A B C D E F G H I K L M N O P Q R S T V X Y Z.

Aa Bb Cc Dd Ee Ff Gg Hh Ii Kk Ll Mm Nn Oo Pp Qq Rr Ss Tt Vu Xx Yy Zz.

A a a.

Omnia sunt folia integra.

ROMAE.
Excudebat Fabius de Falco. M. DC. LXIX.
SVPERIORVM PERMISSV.